

Trọng Sinh Chi Quy Linh

Contents

Trọng Sinh Chi Quy Linh	1
1. Văn Ấn + C 1 Tình Khởi Vi Sinh	2
2. C 2 : Động Tâm Vi Tứ	7
3. C 3 : Tình Đầu Vi Thân	10
4. C 4 : Tình Đầu Vi Thân	14
5. C5 : Tương Khắc Vi Hương	18
6. C6 :được Miêu Vi Ngọc	22
7. C7 : Từ Mẫu Vi Tôn	26
8. C8 : Ngô Tâm Vi Quân	30
9. C9 : Nhân Tâm Vi Dị	33
10. C11 : Vinh Thượng Vi Thân	38
11. C13 :chinh Tiền Vi Mưu	41
12. C14 :lưu Luyến Vi Ái	45
13. C15 :quỷ Mị Vi Kinh	49
14. C16 :kì Cục Vi Đồ	53
15. C17 :quân Trung Vi Dị	56
16. C10 :dụng Tâm Vi Niên	61
17. C12 : Vương Phi Vi Ương	65
18. C18 : Quái Dị Vi Tuyển	68
19. C19 :tương Cứu Vi Thức	72
20. C 20:thâm Cố Vi Tâm	75
21. C 22: Khiên Chế Vi Kì	79
22. C23 :vô Tri Vi Hàn	84
23. C24 :cầm Sư Vi Lưu	88
24. C25 :sùng Vương Vi Tôn	91
25. C26 : Quỷ Dị Vi Tử	95
26. C21 :hiếu Tâm Vi Noãn	99
27. C27 :được Tính Vi Độc	102
28. C28 :xuất Thân Vi Hàn	106
29. C29:chinh Tiền Vi Kế	110
30. C30 :xuất Chinh Vi Huê	113

Trọng Sinh Chi Quy Linh



Giới thiệu

Lăng Kỳ Ương một lòng muốn gả cho Quân Ly Xuân, nhưng Quân Ly Xuân lại nghi ngờ thân phận của h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-quy-linh>

1. Văn Án + C 1 Tình Khởi Vi Sinh

Văn án

Lăng Kỳ Ương một lòng muốn gả cho Quân Ly Xuân, nhưng Quân Ly Xuân lại nghi ngờ thân phận của hân, thế sống chết không lấy.

Cuối cùng, Lăng Kỳ Ương vì cứu y một mạng, lấy hòa thân làm trao đổi, cuối cùng chết trước mộ y.....

Một mạng đổi cả đời, Quân Ly Xuân sống lại quay về năm 20 tuổi, phát hiện rất nhiều chuyện đổi khác.

Đợi đến khi hai người gặp lại, Quân Ly Xuân phát hiện mình cười về không chỉ có một vị Vương phi, còn là một vị thần y.....

Cũng may, hết thủy đều có thể trở lại từ đầu.....

Gợi ý hữu nghị:

1. Đây là cổ đam sinh tử văn, người không thích thỉnh “nhấn nút”.
2. Đây là chủ công văn, 1×1, sẽ có nhiều CP phụ.
3. Đây lấy bối cảnh giá không, các mặt không cần khảo cứu.
4. Đây lấy phong cách ẩm áp chữa vben, cơ bản không có ngược.

Nội dung: trọng sinh tình hữu độc chung sinh tử

Nhân vật chính: Quân Ly Xuân; Lăng Kỳ Ương Phụ: Quân Ly Uyên; Mạc Thanh Ca; Quân Ly Triệt... Khác: trọng sinh, sinh tử.

Lời editor: truyện này ta KHÔNG edit lời tác giả. Tên của nhân vật Quân Ly Xuân () và Thành quý nhân () hai chữ Xuân () và Thành () QT ca ca ko có chữ tiếng Hán Việt cho nên ta đưa vào Google trans để lấy phiên âm gần đúng nhất. Truyện đã hoàn, ko đổi tên nhân vật nữa.

Thêm nữa là mấy đoạn tác giả dùng thơ, điển tích điển cố để diễn đạt ý ta cũng sẽ đổi luôn sang ý tiếng việt để tiết kiệm thời gian (mà ta biết là đa số các nàng ko đọc hết chú thích đâu), cho nên ai đọc QT thấy có thì cũng đừng hỏi nha :v0 Votes

Chương 1 : Tình khởi vi sinh

Gió thu hiu quạnh cuốn bay hết lá khô trên tán cây điêu tàn, còn lại gần như đã tiêu điều. Lá rụng theo gió bay vào cửa sổ ở mái lao, Quân Ly Xuân nghe tiếng gió ào ào, trong lòng sinh ra một chút buồn bã.

Lưng mang tội danh oán vị, Hoàng Thượng cũng không lập tức ban cái chết cho y, còn nhốt y vào lao, chờ xử lý. Quân Ly Xuân trong lòng hiểu rõ, y khó tránh được cái chết, cho dù y cũng chỉ là nạn nhân.

Trọng khóa trên đại môn bị mở, ngục tốt mở cửa gỗ lao ngục, Lăng Kỳ Ương vẫn như trước mang theo thực hạp, bưng một cái bồn đồng đựng nước đi vào. Sau đó lại khóa cửa.

Lăng Kỳ Ương không nói được một lời thăm ướm khấn, đưa cho Quân Ly Xuân.

Thất Hoàng tử Quân Ly Xuân tuần mỹ vô song, văn vô song toàn, chiến công vô số, vốn được xem trọng nhất trong số những ứng cử viên làm Thái tử. Hiện giờ mặc dù sa cảnh tù ngục, lại vẫn như trước vẫn duy trì dung nhan cùng trang phục sạch sẽ, khung cảnh xơ xác tiêu điều chỉ phụ trợ thêm cho sự kiêu ngạo của y, tôn quý vô cùng. Nhưng hết thấy cũng đều như đang trào phúng cho sai lầm xuất binh soán vị cùng thiếu hiểu biết của y.....

Dọn xong đồ ăn, Lăng Kỳ Ương ngồi trên ghé dài cũ nát, nhìn Quân Ly Xuân dùng cơm. Cảnh tượng như vậy lặp lại mỗi ngày, Quân Ly Xuân cũng dần dần quen.

Lăng Kỳ Ương là thứ tử của Vọng Dương Bá, từ 16 tuổi đã một lòng muốn gả cho y. Nhưng Quân Ly Xuân cho tới giờ vẫn chưa từng nhìn thấy hắn. Cứ vậy kéo dài cả mười năm, Lăng Kỳ Ương vẫn lẻ loi như trước, cũng vì vậy mà thành trò cười cho cả kinh thành. Mà bên người Quân Ly Xuân thì oanh oanh yển yển, nam nữ không thiếu.

Lăng Kỳ Ương ngày thường rất xinh đẹp, thật có thể nói là mỹ nhân khuynh thành. Nhưng bởi vì quan hệ với Hoàng Quý phi, Quân Ly Xuân theo bản năng đề phòng hắn, không nguyện ở bên hắn.

Sau khi y gặp rủi ro, trừ huynh trưởng của y ra, Lăng Kỳ Ương là người duy nhất đến thăm y, hơn nữa còn mỗi ngày đúng giờ đến. Y không hỏi tình thế bên ngoài như thế nào, cũng không hỏi triều đình khiển trách như thế nào. Chỉ nhìn khuôn mặt Lăng Kỳ Ương từ từ gầy yếu cùng tái nhợt có thể biết được đáp án.

Buông đũa, Quân Ly Xuân không cảm xúc nói: “Người có thể vì chính mình về sau mà hảo hảo tính toán rồi đây, mạng ta không còn bao lâu nữa, người cũng hà tất chờ đợi thêm nữa. Tìm một người xứng đáng mà phó thác đi.”

Lăng Kỳ Ương hoén nhốn khoe miệng, lộ ra một mặt ý cười không quan tâm, “Từ cái ngày người cứu ta khỏi bầy sói, lòng ta đã định. Cho dù mấy năm nay không an ổn, ta vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu.”

Quân Ly Xuân nhú mày, “Cái gì?”

Lăng Kỳ Ương giương mắt nhìn y, ánh mắt thâm thúy cố gắng che giấu nét đau thương, “Bảy tuổi năm ấy, phụ thân theo Hoàng Thượng đi săn, ta theo phụ thân cùng đi, lạc đường ở trong núi. Lúc ấy sắc trời đã tối muộn, ta bị bầy sói quanh đó bao vây, người từ trên cây nhảy xuống giết con sói đầu đàn lao về phía ta. Sau đó phóng tên lệnh, gọi hộ vệ tới, treo cổ cả bầy sói. Sau đó đưa ta đã bị dọa ngốc mang về doanh trại.”

Mày Quân Ly Xuân nhăn càng sâu, y nhớ năm đó đúng thật là có sự kiện như vậy, nhưng quá trình cùng người được y cứu đã sớm mơ hồ. Không ngờ y cùng với Lăng Kỳ Ương cứ nhiên bắt đầu từ đó.

Lăng Kỳ Ương nhìn thấy Quân Ly Xuân nhú mày, cười nói: “Quên rồi thì thôi.”

“Trước kia chưa từng nghe người đề cập tới.” Quân Ly Xuân nói.

Lăng Kỳ Ương kéo khoe miệng, thấp giọng nói: “Người chưa bao giờ cho ta cơ hội nói.”

Quân Ly Xuân trầm mặc, tới bây giờ, y cũng bất lực không thể vì Lăng Kỳ Ương làm cái gì nữa, chỉ có thể trầm mặc mà chống đỡ.

Thu thập bát đũa, Lăng Kỳ Ương cầm đồ chuẩn bị rời đi. Lúc đi tới cửa, lại dừng cước bộ, quay đầu thật tâm nói: “Ta sẽ không để người chết.”

Nói xong liền không quay đầu lại rời đi giữa tiếng ngục tốt lại khóa cửa.

Buổi chiều, huynh trưởng đồng mẫu của Quân Ly Xuân, Dịch Vương đương triều Tam Hoàng tử Quân Ly Uyên xuất hiện ở địa lao. Từ khi Quân Ly Xuân gặp chuyện không may, hắn cùng Lục Hoàng tử Quân Ly Triệt vẫn một mực tìm kiếm lá thư giả tạo khiến cho Quân Ly Xuân khởi binh mưu phản, nhưng chung quy vẫn không thu hoạch được gì.

“Tam ca.” Nhìn Quân Ly Uyên sầu mi khổ kiếm, y cũng không biết nên nói cái gì.

Quân Ly Uyên nhìn đệ đệ bộ dạng xuất chúng của mình, ai cũng biết, Quân Ly Xuân ngày thường đúng là rất tốt, nhưng trên mặt lại có một nét tàn khốc, điểm này đã làm cho rất nhiều người đối với Lân Vương chỉ dám nhìn từ xa, không dám tương giao. Quân Ly Uyên vô số lần nghĩ, có phải là bởi vì nét tàn khốc, mới khiến Quân Ly Xuân gặp phải kiếp nạn này?

Năm đó mẫu hậu tìm được cao tăng đắc đạo Thanh Nhất đại sư xem tướng cho Quân Ly Xuân, đại sư viết: Thất Hoàng tử phải kết nam thê, mới có thể bình an.

Hiện giờ Quân Ly Uyên cũng không biết Quân Ly Xuân rơi vào tình cảnh hôm nay, có phải là bởi vì chưa tuân theo lời đại sư tiên đoán.....

“Phụ hoàng hôm nay triệu ta đến thư phòng, nói một tháng sau sẽ thả đệ ra. Nhưng sẽ phế truất thân phận Lân Vương cùng Thất Hoàng tử của đệ, biến thành thứ nhân, trọn đời không được vào kinh.”

“Huynh tìm được chứng cứ?” Quân Ly Xuân trong mắt hiện lên một tia kinh hãi.

Quân Ly Uyên lắc đầu, “Tuy rằng chuyện này chắc chắn có liên quan đến Hoàng Quý phi cùng lão Ngũ và lão Tứ, nhưng ta cùng lão Lục đã dùng hết các biện pháp cũng không tìm ra chứng cứ.”

“Vậy sao Phụ hoàng ại thả ta?” Y có từng nghĩ đến kết quả tốt nhất chính là giới cấm cả đời, nhưng còn phải trong tình huống ca ca y tìm được chứng cứ. Mà hiện tại Hoàng Thượng cư nhiên trả tự do cho y, mặc dù tước danh vị, nhưng với y mà nói kỳ thật cũng không có ảnh hưởng gì.

Quân Ly Uyên nhấp hé khóe miệng, trầm mặc trong chốc lát, mới mở miệng nói: “Lăng Kỳ Ương tự thỉnh muốn đến bộ tộc Thất Mã hòa thân, lấy việc này đổi một mạng của đệ.”

“Thất Mã?!” Quân Ly Xuân đứng bật dậy, chén trà sứ mẻ rớt trên mặt đất, hoàn toàn biến thành mảnh nhỏ, “Hắn sao lại đến Thất Mã chứ?!”

Bộ tộc Thất Mã là tộc du mục sinh sống tại thảo nguyên lớn ở biên cảnh phương bắc của Đại Nghiệp, nam tử Thất Mã ai cũng dũng mãnh thiện chiến, thường khai chiến với Đại Nghiệp, trở thành vấn đề mà xưa nay Hoàng đế Đại Nghiệp đau đầu nhất. Trong thời điểm chiến sự căng thẳng, cũng từng có tiền lệ hòa thân, nhưng mà đã từ thế hệ của thái gia gia Quân Ly Xuân.

“Thất Mã lần này chủ động phái người đến cầu thân, cũng hứa hẹn sau khi hòa thân năm mươi năm sẽ không phát chiến. Đây là chuyện tốt, Phụ hoàng không lý gì không đáp ứng. Nhưng cái khó là ở chỗ chọn người, không thể chọn kẻ không có thân phận, Thất Mã sẽ cảm thấy Đại Nghiệp không có thành ý. Nếu chọn con cái từ thế gia, lại sợ sẽ làm cự thần thương tâm, dù sao địa phương như Thất Mã kia, đi rồi cả đời cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện trở về.” Quân Ly Uyên thở dài, “Lăng Kỳ Ương chọn thỏa thuận từ trước với Phụ hoàng, đã đánh cược Phụ hoàng sẽ đồng ý. Hơn nữa Lăng Kỳ Ương là Khanh tử, có thể sinh con nối dòng, đương nhiên có thể hòa thân.”

Ngón tay Quân Ly Xuân gắt gao siết chặt. Đúng vậy, Lăng Kỳ Ương là Khanh tử, Khanh tử của Đại Nghiệp vương triều bởi vì nguyên nhân được vật (các vị thuốc), có thể sinh con nối dòng. Cho dù mang thai không dễ, cũng không thay đổi được thân phận của hắn. Lăng Kỳ Ương từng nói qua, nguyện gả cho một mình y. Mà y cả kiếp này, chung quy vẫn cô phụ hắn, làm cho hắn thân là Khanh tử, lại không có được cuộc hôn nhân cùng sung ái đáng có.

Quân Ly Xuân lần đầu tiên vì Lăng Kỳ Ương cảm thấy bi thương, tội gì vậy chứ? Vì y một người chỉ mới liếc nhìn hắn một lần, chẳng những cải biến thể chất, từ nam tử biến thành Khanh tử, còn muốn chôn vùi cả đời.

“Phụ hoàng đã sắp hạ chỉ, Lăng Kỳ Ương sáu ngày sau xuất giá. Đợi hắn thuận lợi tới Thất Mã, sẽ thả đệ ra.”

“Nghe nói tộc trưởng Thất Mã có sở thích bạo hành, mấy vị chính thất trước đều do bị gả ngược đãi mà chết. Về phần thị thiếp chết ở trên tay gã lại còn nhiều không đếm xuể.....” Quân Ly Xuân phát hiện giọng của mình có chút run, liền tức khắc thu giọng.

“Đúng vậy, hơn nữa gã tộc trưởng kia năm nay đã 55. Lãng Kỳ Ương đó đi qua sẽ thành phu nhân thứ 10 của gã.” Nghe ra sự run rẩy trong giọng Quân Ly Xuân, Quân Ly Uyên thay y nói hết lời.

“Hắn.....” Lời Quân Ly Xuân nghẹn ở trong cổ họng, nghĩ đến lời nói của Lãng Kỳ Ương trước rồi đi, nguyên lai hắn đã sớm định xong con đường sau này của hai người.

“Ly Xuân, có lẽ chúng ta từ đầu đã hiểu lầm hắn. Hắn không phải người của Hoàng Quý phi.” Nghĩ đến chuyện Lãng Kỳ Ương vì đệ đệ trở thành vật hy sinh, Quân Ly Uyên không khỏi cảm thấy nợ hắn rất nhiều.

Quân Ly Xuân không nói được một lời đứng ở đó, chỉ có vết rạn hiện ra trên bàn gỗ tiết lộ tình tự của y.

Quân Ly Uyên lắc đầu, rồi đứng dậy rồi đi, hắn biết Quân Ly Xuân cần yên lặng một chút, hắn ở lại đây cũng được gì.

Buổi tối Lãng Kỳ Ương không đến, cơm chiều là ngục tốt đưa tới.

Quân Ly Xuân giờ trong đầu tất cả đều là khuôn mặt của Lãng Kỳ Ương căn bản không có ăn, nhìn thấy rượu trên bàn, liền cầm bầu rượu trực tiếp dốc lên.

Nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu. Đạo lý này y hiểu rõ, nhưng nếu không làm chút gì, không say một hồi, Quân Ly Xuân cảm thấy mình sẽ nổi điên.

Cả đời này y sống kiêu ngạo, cũng không nợ ai bao giờ. Nhưng không ngờ cuối cùng lại khiến cho người đã đau khổ đời mình mười năm một mạng đổi một mạng, được tự do. Nhưng loại tự do này với y mà nói có ý nghĩa gì chứ? Khi y phát hiện trong lòng mình bắt đầu có Lãng Kỳ Ương, thì cũng là lúc không còn cơ hội bù đắp cho hắn.....

Trong bụng quặn đau, cổ họng Quân Ly Xuân phát ngọt, phun ra một ngụm máu đen, người cũng thất lực ngã trên mặt đất. Nhìn bầu rượu trên tay, Quân Ly Xuân nở nụ cười. Y sao lại có thể quên kẻ ở trong ngục, cho dù ba bữa cơm không thiếu, nhưng sẽ không có rượu chứ.....

“Cũng tốt.....” Ánh mắt Quân Ly Xuân dần dần mê muội, khóe miệng gợn lên một mặt ý cười, thì thào lầm bầm: “Ta chết rồi, người sẽ không cần phải gả đi.....”

Sau đó mí mắt không mở nữa, hơi thở ngừng hẳn.

Người chết Quân Ly Xuân đột ngột phát hiện ý thức bản thân tự nhiên thanh tỉnh, đau đớn trong bụng cũng đã biến mất. Cơ thể càng ngày càng nhẹ, sau đó thoát ly thân thể, biến thành một mảnh cô hồn.

Nhìn thấy hồn phách trong suốt của chính mình, Quân Ly Xuân không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt. Đang nhìn thì thể mình vẫn như trước lộ nét cười, gương mặt Lãng Kỳ Ương lại xuất hiện ở trong đầu y, không biết người kia mà biết tin y đã chết sẽ có biểu cảm gì — nhưng mặc kệ như thế nào, y không hy vọng người kia sẽ khóc.

Nghĩ đến đôi mắt hoa đào của Lãng Kỳ Ương rơi lệ, Quân Ly Xuân liền cảm thấy trong lòng mình đau đớn khó chịu.

Ba ngày sau, hồn phách của y tựa như tự có ý chí thường bay tới bay lui trong hoàng cung, xem cho tận trăm sắc thái nhân gian.

Nhìn thấy có người lau khô máu trên thi thể y, sau đó cởi đai lưng y xuống vắt qua xà ngang, lại treo y lên, ngục trang thành tự sát.

Nhìn thấy Phụ hoàng nghe nói y chết rồi liền thở dài thật dài.

Nhìn thấy Tam ca y nửa đêm quỳ gối trước linh cữu y, rơi lệ đầy mặt. Nhìn thấy Lục ca y nghe tin chạy về, thất thanh thống khổ trước linh cữu y.

Cũng nhìn thấy khóe miệng mỉm cười của những kẻ ngoài mặt đau thương giấu dưới tay áo.....

Nhưng từ đầu tới cuối y không thấy Lãng Kỳ Ương, cũng không nghe thấy ý chỉ hủy bỏ hòa thân.

Ba ngày sau, Quân Ly Xuân lấy tên Lâm Vương hạ táng. Nhưng y chết quá đột ngột, mộ cũng chỉ có thể tạm thời tìm một chỗ. Hạ táng xong, linh hồn Quân Ly Xuân liền canh giữa ở bia mộ, mà cũng không đi được.

Miếng đất sườn núi ở bên cạnh đường núi của vùng ngoại ô này vừa lúc có thể nhìn thấy người ngựa lui tới trên đường, thật ra cũng không tịch mịch.

Ở đây đợi hai ngày, phong cảnh đã sớm nhìn đến chán. Mà hai ngày nay Quân Ly Xuân nghĩ đến nhiều nhất vẫn là Lăng Kỳ Ương, cũng không biết hắn hiện tại như thế nào.

Sáng sớm ngày kế, đội ngũ hòa thân chậm rãi rời khỏi kinh thành. Đi tiền đầu chính là Tam Hoàng tử, Quân Ly Xuân biết đó là đội đưa Lăng Kỳ Ương đi, cái chết của y vẫn chưa đổi được bình an cho Lăng Kỳ Ương.

Đội xe ngựa đi đến phía trước mộ Lâm Vương, đột ngột ngừng lại.

Quân Ly Uyên xuống ngựa đi đến trước xe ngựa, Lăng Kỳ Ương được nâng đỡ, xuống xe.

Tầng tầng lớp lớp giá y đỏ như lửa Lăng Kỳ Ương mặc ở trên người, không phức tạp giống nữ tử, không có mũ phượng cùng khăn voan. Chỉ có vạt sau thật dài cùng tay áo dài rộng thùng thình, phấp phất lên trong gió thu hiu quạnh, tầng tầng quay cuồng..... Đẹp say mê mà bi thương.....

Lăng Kỳ Ương từ xa xa nhìn thấy bia mộ Quân Ly Xuân, thật lâu sau, nói khẽ với Quân Ly Uyên một câu, “Thực xin lỗi.” Sau đó nhắc vạt áo, chạy về hướng bia mộ của Quân Ly Xuân.

Vạt áo sau vì người chạy mà bị gió thổi bay, lớp giá y đỏ rực như lửa đỏ giống như muốn tổn thương mắt của Quân Ly Xuân. Y biết Lăng Kỳ Ương nhìn không thấy y, nhưng có thể cảm giác được Lăng Kỳ Ương vì y mà đến.

Lăng Kỳ Ương chạy đến giống như một con phượng hoàng tuyệt vọng, đẹp đến ưu thương, cũng quyết liệt kiên định. Lúc Quân Ly Xuân phát hiện mục đích của hắn muốn ngăn cản, thì lại không làm được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn con phượng hoàng kia bay xuyên qua.....

Một tiếng kêu nhỏ, Lăng Kỳ Ương lao đầu vào bia mộ Quân Ly Xuân, chậm rãi tựa vào tấm bia ngả xuống mặt đất. Máu từ thái dương Lăng Kỳ Ương chảy xuống, dính đỏ cả đỉnh bia mộ, cũng nhiễm đỏ cả tấm bia.

Quân Ly Xuân muốn giơ tay ôm hắn, lại uống công.

Quân Ly Uyên ngăn trở đám hộ vệ định xông lên, rồi hiểu rõ đứng ở tại chỗ, im lặng chứng kiến hết thảy.

Lăng Kỳ Ương kéo khóe miệng, thở một hơi thấp giọng nói: “Nếu có kiếp sau, mong người bình an sông sẻ. Cũng mong ta..... Không hề yêu người.....”

Lệ theo khóe mắt chảy qua, Lăng Kỳ Ương nuốt hơi thở. Quân Ly Xuân nắm chặt hai bàn tay, trên mặt cảm thấy một chút man mát.

Là ai đang khóc? Y nghe được một loạt tiếng khóc thảm trầm thấp, quen thuộc như vậy, đau đớn như vậy..... Giật mình hoàn hồn, mới phát hiện nguyên lai là chính mình đang nức nở, thân thể y không có phản ứng, tâm lại bi thương đến cực điểm. Lệ tuôn trào ra khỏi hốc mắt thấm ướt vạt áo, thấp giọng thổn thức biến thành tiếng khóc rống thất thanh.

Tên Lăng Kỳ Ương không có cách nào khắc lên trên bia mộ y, nhưng hắn lại dùng chính máu của mình cùng y đồng táng, đồng miên.

Trước mắt tối sầm, Quân Ly Xuân hoàn toàn mất tri giác, ở một giây thanh minh cuối cùng, y không khỏi suy nghĩ, nếu có kiếp sau, y nhất định sẽ bắt gặp tất cả tìm được Lăng Kỳ Ương —— tay trong tay, bách niên giai lão.....

2. C 2 : Động Tâm Vi Tứ

2 Động tâm vi tứ

Mí mắt hơi hơi giật giật, Quân Ly Xuân dần dần khôi phục tri giác, mở choàng mắt ra, ánh sáng chói lóa làm cho Quân Ly Xuân nheo mắt lại, muốn nâng tay che chắn, lại khê động miệng vết thương trên vai, đau đến mức Quân Ly Xuân nhướn mày.

Đây là chuyện gì?

Bả vai đau đến cùng thân thể nhứt nhối làm cho Quân Ly Xuân phát hiện sự tình có chút không thích hợp, y rõ ràng đã chết, sao lại có cảm giác? Ngày y soán vị bị bắt bị thương rất nặng, nhưng là thương ở bụng. Sau đó Lăng Kỳ Ương lên mang thuốc trị thương đến, dù chưa khỏi hết, nhưng đã đóng vảy, chỉ có khi đụng vào sẽ đau thôi.

Giật giạt tay phải, xoa bụng, mặc dù cách lớp y phục, Quân Ly Xuân cũng không có đụng đến được vết thương, đau cũng chỉ có vai trái mà thôi.

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra từ bên ngoài, tiểu tư Minh Lễ bên người Quân Ly Xuân bưng được đã cất xong đi vào. Nhìn thấy Quân Ly Xuân mở mắt, kinh hỉ kêu lên: “Vương gia, ngài tỉnh rồi. Người đâu mau tới a, Vương gia tỉnh rồi!”

Sau đó một trận rối loạn, mời thái y, hồi bẩm Thánh Thượng, đi tìm Dịch Vương gia cùng Lục Hoàng tử..... Nhất thời âm ỉ vô cùng.

Quân Ly Xuân nhìn thấy Minh Lễ, chỉ cảm thấy đầu nay nẩy đau. Minh Lễ lúc y làm phản, đã chết trong tay ám vệ tứ Hoàng Tử phái tới ám sát y, hiện giờ vẫn sống xoa xoa đứng ở trước mặt y, vẫn thích cười như vậy, hoạt bát như vậy.

“Vương gia, ngài làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái? Thái y lập tức đến rồi.” Nhìn thấy chủ tử nhà mình sắc mặt không đúng, Minh Lễ tưởng miệng vết thương của Quân Ly Xuân đau quá mức.

“Không sao, không cần gọi thái y.” Quân Ly Xuân trấn an Minh Lễ một câu, lại hỏi: “Hôm nay là ngày mấy?”

Minh Lễ không nghi ngờ hỏi đáp: “Bẩm Vương gia, hôm nay đã là 11 đầu tháng bảy. Ngài vì cả tuần ngồi xe mệt nhọc, quay về kinh liền sốt cao, đã mê man ba ngày. Hoàng Thượng lo lắng cho ngài ở trong phủ, đã trực tiếp đem ngài tiến cung để chiếu cố. Ngài bình định đông nam, Hoàng Thượng nói phải trọng thưởng, chỉ chờ ngài tỉnh lại.”

Quân Ly Xuân nhần lại mày. Y bình định đông nam là năm 20 tuổi, nhưng y nhớ rõ chiến dịch năm đó mình cũng không có bị thương.

“Đúng rồi, Dịch Vương gia sớm hôm nay tới tìm thăm ngài. Hoàng hậu nương nương cùng Lục Hoàng tử điện hạ cũng lo lắng không thôi. Giờ ngài đã tỉnh, tiểu nhân đã cho người đi báo bình an cho ba vị chủ tử.” Minh Lễ cười nâng Quân Ly Xuân dậy, lại nhét gối cho y dựa vào.

“Hoàng nương?” Quân Ly Xuân sững sốt. Hoàng nương y hẳn là đã qua đời vào mùa hè vừa rồi, sao lại có thể.....

“Vương gia, thứ tiểu nhân lảm chuyện, tuy rằng ngài cùng Hoàng hậu nương nương không thân cận, nhưng nương nương thật sự quan tâm ngài. Ngài bị thương trở về, nương nương khóc đến mức mắt đều sưng lên.” Minh Lễ hai tay dâng chén được đã nguội đưa cho Quân Ly Xuân.

Uống cạn được, Quân Ly Xuân cũng hoàn toàn tỉnh táo lại. Y cứ nhiên sống lại, về lại năm mình 20 tuổi, tuy rằng hết thấy có chút không nhất quán với sự tình đời trước, nhưng là cơ hội cho y có thể bù lại tiếc nuối.

Trái ngược với sự thanh tỉnh hiện tại, đời trước hết thấy tựa như một giấc mộng, y phản bội Phụ hoàng, hiểu lầm huynh đệ, bất hòa với mẫu hậu, cô phụ Lăng Kỳ Ương..... Nhưng bọn họ từ đầu đến cuối đều không từ bỏ y.....

Mỗi một động tác Lăng Kỳ Ương khi chết, mỗi một biểu cảm đều khắc thật sâu vào trong trí nhớ y, giọt nước mắt kia lại càng như một vết đau trong lòng y, không thể quên, cũng không muốn quên.....

Đó cũng không phải là mộng, là thứ y thật sự từng trải qua, là một đời của y. Mà hiện tại, trời cao cho y cơ hội một lần trọng sinh, y không lý gì lại giẫm lên vết xe đổ.

Ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo cửa phòng bị đẩy ra, Hoàng hậu cùng Tam Hoàng tử mang theo thái y cùng người hầu ào vào.

“Xuân Nhi, con đã tỉnh.” Hoàng hậu nương nương đi đầu chạy nhanh tới, ngồi ở bên giường xoa xoa mặt Quân Ly Xuân. Đôi mắt sưng đỏ cùng vành đen dày đặc đều chứng minh lòng mẹ lo lắng.

“Hoàng nương, con bất hiếu.” Gặp lại mẫu hậu kiếp trước đã qua đời, nghĩ đến thái độ kiếp trước bản thân đối với mẫu hậu, Quân Ly Xuân trong lòng cũng cũng nhịn không được chua xót.

“Ngốc ạ, Hoàng nương có thể thấy con bình an, chính là hiếu thuận lớn nhất.” Hoàng hậu ôm lấy Quân Ly Xuân, dùng khăn lau nước mắt chảy ra. Trước kia Quân Ly Xuân có chết cũng không cho nàng chạm, không ngờ hôm nay cư nhiên không trốn, Hoàng hậu cũng không nhịn được an ủi, rốt cuộc cũng là con của mình.

Quân Ly Xuân nhẹ nhẹ vỗ Hoàng nương, quay đầu nói với Quân Ly Uyên đứng ở bên giường: “Tam ca, khiến huynh lo lắng rồi.”

Thấy y đã thanh tỉnh, còn có thể ngồi dậy, Quân Ly Uyên cũng yên tâm không ít, “Ta lo lắng cho đệ là tất nhiên, nhưng mà đệ, nên hảo hảo dưỡng thân mình, nhanh chóng khỏi hẳn.”

Quân Ly Xuân gật gật đầu, lại hỏi: “Lục ca đâu?”

“Sáng nay Phụ hoàng phái hần đi làm việc, đã cho người thông báo, phỏng chừng tối ngày mốt có thể gấp về.” Quân Ly Uyên nói.

“Nói Lục ca đừng vội vàng, ta đã không sao, trở về rồi gấp là được.” Lục ca y không khác gì thư sinh, xe ngựa đi vội vàng rất xóc nảy sợ cũng chịu không nổi.

“Yên tâm đi, lão Lục sẽ biết.” Quân Ly Uyên vẫy tay một cái, thái y ở phía sau liền lập tức tiến lên, quỳ trên mặt đất bắt mạch cho Quân Ly Xuân.

Một lát sau, đứng dậy nói: “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Dịch Vương gia, Lâm Vương gia đã hạ nhiệt, đã không còn trở ngại. Chỉ cần tĩnh dưỡng là được. Gần đây trời giá rét, còn thỉnh Vương gia không được xuất môn, để tránh trúng phong hàn, ảnh hưởng thương thế phục hồi như cũ.”

“Bốn vương đã biết.” Quân Ly Xuân gật đầu.

“Làm phiền thái y.” Hoàng hậu cũng an tâm, sai tỳ nữ đi theo thái y đi kê đơn.

Dịch góc chăn cho Quân Ly Xuân, Hoàng hậu nói: “Muốn ngủ tiếp chút nữa không?”

“Nhi thần đã ngủ đến đau đầu, vẫn là tối rồi ngủ tiếp.” Y muốn ở thêm với cùng Hoàng nương cùng Tam ca mình một chút, sau chuyện chết đi sống lại này vẫn có chút hoảng hốt.

“Cũng được. Vậy Hoàng nương nói với con một chuyện.” Hoàng hậu nhìn sắc mặt Quân Ly Xuân, có chút do dự.

“Ngài nói, nhi thần nghe.”

“Con có biết năm đó Hoàng nương thỉnh đại sư xem quẻ cho con, nói là phải kết nam thê mới có thể bảo bình an. Phụ hoàng con vẫn rất vừa ý hài tử Lăng Kỳ Ương của Vọng Dương Bá, nhưng con vẫn không muốn. Hần tuy có tâm chờ con, nhưng cứ như vậy cũng không phải cách, người khác cũng sẽ cảm thấy Hoàng gia bạc tình.”

Năm đó Hoàng Thượng phái người cầm bát tự sinh thần của Thất Hoàng tử so sánh cùng Lăng Kỳ Ương, cho nên tất cả mọi người cho rằng Lăng Kỳ Ương sẽ gả cho Thất Hoàng tử. Nhưng ngay lúc hết thấy đã chuẩn bị thỏa đáng, Hoàng Thượng sắp hạ chỉ, Quân Ly Xuân yết kiến, ngang nhiên cự tuyệt lấy Lăng Kỳ

Ương. Hoàng Thượng giận dữ, nhưng dù sao cũng là con trai mình, không thể không nể mặt Hoàng hậu, phạt y bế môn tư quá (ở trong phòng suy ngẫm).

Vốn nghĩ việc này không đề cập đến rồi sẽ qua, không ngờ Lăng Kỳ Ương từ chối tất cả những người tới cửa cầu hôn, một lòng chờ Quân Ly Xuân. Khanh tử có tâm, hoàng tử vô tình. Lăng Kỳ Ương rất nhanh trở thành trò cười trong kinh thành, chúng nữ tử từng ghen tị với Khanh tử hần, lại mỉa mai không ngừng, sau lưng cũng không ít kẻ mắng hần không biết xấu hổ.

“Con tuổi cũng không nhỏ nữa, Phụ hoàng con cùng nương vẫn canh cánh hôn sự của con. Trước đó vài ngày Phụ hoàng con nói với ta, nếu con không thích nam tử, trưởng nữ của Vọng Dương Bá cũng không tệ, năm nay mới vừa tròn 17, có thể chỉ định cho con làm phi.” Hoàng hậu phủ phủ tóc mai, có chút bất đắc dĩ nói: “Về phần đứa nhỏ Lăng Kỳ Ương kia, Phụ hoàng con chuẩn bị chỉ định cho Lục ca con làm nam phi. Hần là đứa nhỏ si tình, không thể bạc đãi hần.”

“Cái gì?!” Nghe được Phụ hoàng muốn đem Lăng Kỳ Ương chỉ hôn cho Lục ca, tay Quân Ly Xuân đặt ở trong chăn bỗng nắm chặt, khẽ động miệng vết thương làm cho y đau đến chau mày.

“Con đứa nhỏ này kích động như vậy làm gì?” Hoàng hậu vỗ nhẹ tay Quân Ly Xuân, “Giờ đã bằng lòng? Nếu đồng ý, Hoàng nương sẽ nói với Phụ hoàng con.”

Hoàng hậu vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa người hầu cao giọng đưa tin: “Hoàng Thượng giá lâm!”

Đương kim Thánh Thượng Duyên Hi để một thân long bào sáng chói theo tiếng mà vào, tiếp nhận lễ của mọi người, xua tay ý bảo Quân Ly Xuân không cần xuống giường, “Miễn lễ. Đang nói cái gì vậy? Xuân Nhi mới vừa tỉnh, phải hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Đang cùng nó nói chuyện Người xem trọng nữ ái của Vọng Dương Bá, muốn chỉ hôn cho nó.” Hoàng hậu ôn hòa cười nói.

“Ừm.” Duyên Hi để gật gật đầu, ngồi vào bên giường, hỏi Quân Ly Xuân, “Con lập công trở về, trăm cũng muốn tứ hôn cho con làm tướng thưởng. Ý của con thế nào?”

Quân Ly Xuân trầm mặc một lát, lập tức không để ý thương thế, vén chăn xuống giường, quỳ trên mặt đất. Hoàng hậu vốn định ngăn cản, nhưng thấy y hình như có lời muốn nói, liền mặc y.

“Phụ hoàng, nhi thần đa tạ Phụ hoàng ưu ái, vì Phụ hoàng phân ưu là trách nhiệm của nhi thần. Nhi thần không cầu ban thưởng, cũng không cầu danh vị.”

“Trăm thưởng phạt phân minh, con lập công, trăm tất nhiên là ban thưởng cho con mới đúng. Nếu không sẽ con bị khinh thường.” Đối với Quân Ly Xuân không cầu công danh lợi lộc, Duyên Hi để rất vừa lòng.

“Nếu Phụ hoàng phải ban thưởng, vậy thỉnh đồng ý một thỉnh cầu của nhi thần.” Quân Ly Xuân ánh mắt sáng quắc nhìn Hoàng Thượng.

“Nói nghe một chút.” Duyên Hi để nghĩ không ra đứa con từ trước đến nay không có ham vọng này sẽ muốn mình ban cho cái gì.

“Nhi thần khẩn cầu Phụ hoàng, ban Lăng Kỳ Ương thưởng cho nhi thần làm chính phi.” Nói xong, Quân Ly Xuân cung kính khấu đầu hướng Hoàng thượng, bày tỏ chính mình trịnh trọng cùng kiên định.

Quân Ly Xuân muốn lấy Lăng Kỳ Ương?

Quân Ly Uyên kinh ngạc.

Hoàng hậu nương nương kinh ngạc.

Ngay cả Duyên Hi để đã xem tận sự đời cũng kinh ngạc.

Duyên Hi để suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, hỏi: “Trước đây muốn lấy cho con, con cho dù không cần danh vị Lân Vương cũng không chịu. Làm hại Lăng Kỳ Ương khổ sở chờ con ba năm. Sao lúc này lại đột ngột muốn lấy?”

Không ai hiểu con bằng phụ mẫu, con mình, tất nhiên biết cho dù ép buộc, Quân Ly Xuân cũng sẽ không đi vào khuôn khổ, trừ phi y thật sự nguyện ý.

Quân Ly Xuân vươn người dậy, nói: “Nhi thần mấy năm nay vẫn lẻ loi một mình. Mỗi khi nhìn thấy Phụ hoàng cùng mẫu hậu, hoàng huynh cùng hoàng tẩu phụ thê tình thâm, cảm sát hợp minh, cảm thấy hâm mộ. Cũng nguyện cùng một người chung tình, bạch đầu giai lão. Ba năm nay, nhi thần cùng Lăng Kỳ Ương cũng gặp qua vài lần, nhưng nhi thần từ trước đến nay không muốn trói buộc, vẫn cảm thấy Lăng Kỳ Ương si tình là gánh nặng, cho nên luôn lạnh lùng xa cách.”

“Không đối gạt Phụ hoàng, nhi thần dưỡng thương mấy ngày nay, trong đầu không biết như thế nào, đều là khuôn mặt Lăng Kỳ Ương. Lúc mê man lại nằm mơ, nguyên lai nhi thần cùng hắc sớm có ngọn nguồn. Hơn nữa khi còn bé đã cứu hắc một mạng, đây có lẽ chính là nguyên nhân hắc đối với nhi thần một lòng cuồng dại. Nhi thần ngu muội, nhưng lại đến lúc này mới nhớ lại chuyện thơ ấu xưa, cô phụ hắc nhiều năm như vậy.”

“Cầu Phụ hoàng xem xét nhi thần có tâm bù lại sai lầm, không muốn phụ bạc thêm. Ban Lăng Kỳ Ương thưởng cho nhi thần.” Quân Ly Xuân vẻ mặt nghiêm túc nói. Làm cho ai cũng cảm thấy Thất Hoàng tử rất quyết tâm muốn lấy Lăng Kỳ Ương.

Duyên Hi để trầm mặc thật lâu sau, thở dài, nói: “Con đứng lên đi. Con đã có tâm, trầm thành toàn con là tất nhiên.”

“Đa tạ Phụ hoàng.” Quân Ly Xuân cúi người bái tạ.

Cũng may là quyết định cho Quân Ly Xuân lấy trưởng nữ của Vọng Dương Bá, Lục Hoàng tử lấy Lăng Kỳ Ương này, Hoàng Thượng chỉ mới cùng Hoàng hậu và Tam Hoàng tử đề cập qua, xem như việc trong nhà, cũng không có người thứ tư biết. Cho nên thay đổi chủ ý cũng không phải việc gì khó. Mấu chốt là con mình tìm được người vừa lòng, nguyện ý một lòng đối với người ta. Mà Hoàng đế hắc đối với việc hôn sự này cũng thực vừa lòng, như vậy đủ rồi.

Ba ngày sau, Vọng Dương Bá phủ ——

Vọng Dương Bá mang theo thứ tử Lăng Kỳ Ương cùng gia quyến quỳ tiếp thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Lăng Kỳ Ương con trai Vọng Dương Bá, xuất thân danh môn, khiêm cung hữu lễ, tài đức vẹn toàn, nhân phẩm xuất trọng. Tuy là thứ tử, nhưng trầm cảm thấy nhân ái hiếu thuận, niệm kỳ chuyên nhất, úy kỳ tài hoa. Đặc biệt ban chỉ cho Lâm Vương Quân Ly Xuân làm chính phi, ngày 18 tháng sau thành hôn. Khâm thử.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng long ân.”

Lăng Kỳ Ương cứng ngắc tiếp nhận thánh chỉ, ý chỉ này đối với hắc mà nói quá mức đột ngột. Hắc biết chính mình hắc là vui sướng, hắc là cao hứng, nhưng vì sao ngay cả lộ ra chút ý cười cũng khó như vậy?

3. C 3 : Tình Đầu Vi Thân

3 Tình đầu vi thân

Nhận được tin tức Quân Ly Xuân tỉnh lại, Lục Hoàng tử Quân Ly Triệt cũng an lòng. Quân Ly Uyên sai người nói cho hắc không cần phải gấp gấp trở về, Quân Ly Triệt liền an tâm xử lý tốt chuyện Phụ Hoàng giao cho, lúc này mới trở lại kinh. Từ ngự thư phòng đi ra, liền đi thẳng đến cung điện Quân Ly Xuân dưỡng thương.

“Lục ca.” Minh Lễ mời Quân Ly Triệt vào, Quân Ly Xuân buông sách trong tay chào hỏi. Nghĩ đến vị huynh trưởng mình thất thanh khóc rống trước linh cửu mình, trong mắt Quân Ly Xuân thêm sầu não. Kiếp trước y không để ý cảm nhận của người khác, thế nên bỏ qua rất nhiều lúc thân cận huynh đệ nên có, cũng may hiện tại đã có cơ hội bù lại.

“Sao lại dậy đọc sách rồi? Đệ bị thương phải nghỉ ngơi nhiều, ít hao tâm tổn sức.” Quân Ly Triệt tao nhã cười nói.

“Đã khỏi hơn phân nửa, hai ngày nữa là có thể hồi phủ nghỉ dưỡng.” Chỗ này đã không có người ngoài, Quân Ly Xuân liền nói thẳng: “Nói thật, trong cung mặc dù tốt, nhưng nhiều ít gì vẫn câu nệ. Vương phủ vẫn tự tại hơn chút.”

Quân Ly Triệt hiểu rõ gật gật đầu, “Đúng vậy, mới trước đây còn không cảm thấy, chờ tự mình ra khỏi cung kiến phủ, rồi lại hồi cung, đúng là ràng buộc. Bất quá ở trong cung tiện dùng được, đệ cũng đừng tham tự tại, vẫn là thân thể trọng yếu.”

“Ta biết. Đã kết vậy rồi, không sao.”

Quân Ly Triệt nhìn thấy Quân Ly Xuân thần sắc, thật lâu sau lúc sau gật gật đầu, nói: “Ly Xuân, đệ lần này tỉnh lại nét tàn khốc trong mắt hình như phai nhạt một chút rồi.”

“Vậy sao?” Quân Ly Xuân đã nhiều ngày chưa soi gương, bản thân cũng không rõ ràng.

“Ừ. Nét tàn khốc của đệ ở trên chiến trường là uy nghiêm, nhưng ngày thường, đúng là có chút làm cho người ta sợ hãi. Ba huynh đệ chúng ta ngày ngày ở cùng nhau, cũng quen. Nhưng đệ xem xem người hầu trong cung cùng trong phủ đệ, người nào người nấy thấy đệ không phải cũng thấp đầu hạn không thể tự chọn đó sao.”

Quân Ly Xuân khẽ nhún mày, nghĩ đến thì đúng là như thế. Trong phủ trừ Minh Lễ từ nhỏ đi theo y, không ai dám nói hơn một câu với y. Nét tàn khốc của y là trời sinh, mẫu hậu vì thế cũng có chút ưu sầu, có đôi khi nhìn thấy y cũng sẽ cả kinh chấn lảng một lúc, đây cũng là nguyên nhân kiếp trước làm bất hòa với mẫu hậu.

Hiện tại nghĩ đến, Hoàng nương kỳ thật cũng không phải không thích y, cũng không phải sợ y, chỉ là ngẫu nhiên sẽ bị nét tàn khốc của y chấn kinh mà thôi. Vậy cũng không thể trách nàng, dù sao nàng cũng là nữ tử được nuôi dưỡng từ khuê phòng, lá gan không bằng nam tử cũng bình thường.

“Được rồi, không nói cái này nữa.” Thấy không khí có chút ngưng trọng, Quân Ly Triệt hợp thời đổi đề tài, “Ta nghe nói có người đổi tính rồi, muốn lấy Lăng Kỳ Ương.”

Nói đến Lăng Kỳ Ương, Quân Ly Xuân đảo qua vẻ lo lắng, biểu cảm nhu hòa đi rất nhiều. Nghĩ đến mười năm cô phụ kiếp trước, món nợ trước khi chết cùng với ba năm chờ đợi kiếp này, Quân Ly Xuân thấp giọng nói: “Nghĩ đến thì, mấy năm nay cũng thật là ta nợ hần. Từ đầu đến cuối chung quy hần cũng chưa làm sai cái gì. Vốn tưởng rằng hần là người của Hoàng Quý phi, mới không muốn lấy hần. Nhưng ta năm đó cự tuyệt việc hôn sự, trừ việc Phụ hoàng giận dữ ra, Hoàng Quý phi là một câu cũng không nói. Muốn ta lấy Lăng Kỳ Ương, hần là tự chủ ý của Phụ hoàng.”

“Hần đợi ta ba năm, mắt thấy sắp qua lứa tuổi đẹp nhất. Kỳ thật ta cùng với hần sớm có ngọn nguồn, chính là ta đã quên. Gần đây mới nhớ ra, vẫn có chút buồn bã. Hần nếu không phải thật tình với ta, có lẽ đã không chờ đợi. Dù sao ta lúc ấy đã nói nhất định sẽ không lấy hần rồi.”

Quân Ly Triệt gật gật đầu, “Lâu ngày sẽ thấy tâm, đệ đã nhìn thấy thực tâm của hần, sau này hảo hảo đối đãi hần đi.”

“Vâng.” Quân Ly Xuân ngồi thẳng dậy, lại nói: “Phụ hoàng vốn có tính toán cho huynh lấy hần, là ta cầu Phụ hoàng sửa lại chủ ý.” Trong các huynh đệ của y, trừ y ra thì còn lại Quân Ly Triệt không có thiệp thất.

“Ta chưa bao giờ gặp qua Lăng Kỳ Ương, tất nhiên cũng sẽ không có tình cảm, cho nên hần cùng người với ta mà nói không sao cả. Hơn nữa Phụ hoàng muốn cho ta lấy hần, cũng chỉ là ý tưởng, không xác định, càng chưa ban chỉ. Huống chi trong lòng hần chỉ có người, ta lấy hần cũng là hủy cả đời người ta. Lục ca cũng muốn tìm một người có lòng, bên nhau đầu bạc.” Quân Ly Triệt cười nói. Nếu Phụ hoàng hạ chỉ cho hần lấy, hần không thể cự tuyệt, nhưng sau này hai người ước chừng cũng chỉ có thể tôn trọng nhau như khách, không có ôn tình gì đáng kể.

“Mặc kệ như thế nào, đệ đệ tạ ơn Lục ca giúp ta hoàn thành ước nguyện.” Sự tình liên quan đến Lăng Kỳ Ương, Quân Ly Xuân nguyện ý đem tất cả cấp bậc lễ nghĩa đều làm chu toàn.

“Tạ ơn không cần thiết, đợi ngày ca ca có người trong lòng, người thay ca ca ở trước mặt Phụ hoàng nói tốt vài câu, làm cho Phụ hoàng tứ hôn cho ta là được.” Quân Ly Triệt cười đến tiêu sái.

“Nhất định.” Quân Ly Xuân trình trọng gật đầu.

Vì hôn sự của Lân Vương tháng sau, trong cung cao thấp một mảnh bận rộn, ai cũng không dám chậm trễ. Số lượng nữ tử của Đại Nghiệp vương triều chỉ chiếm gần một phần tư nam tử, tỉ suất mang thai lại cực thấp.

Tổ tiên hạ chỉ chiêu nạp y giả tài ba trong thiên hạ, thăm dò sách cổ, nghiên cứu chế tạo ra một loại dược có thể khiến nam tử mang thai. Nam tử ăn loại dược này được gọi là Khanh tử, chỉ có thể giả đi, không thể cưới. Tuy rằng Khanh tử mang thai so với nữ tử còn khó hơn, rất nhiều Khanh tử cả đời không có con, nhưng có chút ít còn hơn không. Cũng bởi vì Khanh tử xuất hiện, Đại Nghiệp bắt đầu thừa nhận việc hôn sự giữa nam tử cùng Khanh tử. Trừ phi tử của Hoàng Thượng phải toàn bộ là nữ tử ra, từ thân vương hoàng tử, cho tới lê dân bách tính, đều có thể cùng Khanh tử lập gia đình.

Quân Ly Xuân nghe nói nam tử muốn biến thành Khanh tử, phải theo yêu cầu uống thuốc ba lượt, mỗi lần uống thuốc, thân thể đều sẽ đau đớn dị thường. Hơn nữa đã dùng một lần, nhất định phải phải dùng hai lần còn lại, nếu không thân mình sẽ bị phế. Cho nên cho dù Đại Nghiệp luôn luôn chiêu cố đối với Khanh tử, đại bộ phận nam tử cũng không nguyện ý biến thành Khanh tử.

Quân Ly Xuân hồi phủ dưỡng thương cũng không nhàn rỗi, nghĩ đến bộ giá y cuộn cuộn như ngọn lửa của Lăng Kỳ Ương trước khi chết kiếp trước kia, Quân Ly Xuân liền cảm thấy Lăng Kỳ Ương giả cho mình, y phục nhất định phải càng hoa mỹ so với bộ y phục đó. Vốn giá y là bên xuất giá làm, nhưng Quân Ly Xuân lo lắng nhà Vọng Dương Bá bạc đãi Lăng Kỳ Ương, cho nên thỉnh mẫu hậu ra mặt, hỉ phục sẽ do trong cung chuẩn bị.

Nội vụ phủ sai người mang không ít kiểu hỉ phục cho Quân Ly Xuân chọn lựa, nhưng Quân Ly Xuân vẫn không vừa lòng, cuối cùng đơn giản tự mình vẽ a, ra lệnh châm công cục (phường may trong cung) làm gấp suốt đêm.

Thời điểm thành thân tiết lạnh, giá y nếu tung bay ngay cả có đẹp dễ quý giá mấy, cũng thật sự không đủ giữ ấm. Quân Ly Xuân nghĩ đi nghĩ lại, quyết định dùng sợi bông may áo lót và áo trong, áo khoác vẫn là dùng tơ lụa, như vậy không chỉ thỏa mãn ý muốn muốn đẹp dễ quý giá của y, lại thêm giữ ấm.

19 tháng mười một, Tam Hoàng tử thân làm huynh trưởng, mang theo bà mối đi hạ sính lễ. Hết thấy đều trong trình tự ngay ngắn tiến hành.

“Con đứa nhỏ này khó có được cẩn thận như vậy.” Hoàng hậu vuốt bộ hỉ phục làm gấp gấp ra, trong lòng rất là ấm áp. Xem ra đứa con này muốn lấy Lăng Kỳ Ương cũng không phải làm cho có lệ với nàng.

Nghĩ đến con sắp thành thân, làm mẫu thân luôn khó tránh khỏi phải nhắc vài câu, “Lăng Kỳ Ương tuy là thứ tử, nhưng mà con trai đầu cũng là thứ tử, con chính thất chỉ có hai nữ tử, cho nên con thỉnh phong hấn làm chính phi cũng hợp tình lý. Con cũng cần chỉnh đốn người trong phủ, không được để cho bọn hầu khinh thường hấn. Mặt khác, chuyện con nói dòng cũng phải quan tâm. Tuy không có con cũng là thông thường, nhưng Hoàng nương chung quy vẫn hy vọng con có người kế tục.”

“Con đã hiểu.” Y đối với chuyện con cái cũng không có yêu cầu gì, nhưng vì trấn an Hoàng nương, vắnvắn gật đầu.

Bát tự hai người ba năm trước đây đã hợp, cho nên có chút bước tuy là tục lệ hôn nhân cần làm chu toàn, nhưng quá trình đơn giản hoá rất nhiều. Tối ngày thứ y, Lục Hoàng tử mang theo hỉ phục cùng mũ phượng đến Vọng Dương Bá phủ, Hoàng Thượng Hoàng hậu cũng đều ban thưởng, hiến đồ cưới của Lăng Kỳ Ương cũng dày thêm không ít.

Liên tục qua hai ngày, đợi đến ngày thành thân thời tiết đã hết rét lạnh, ánh mặt trời rạng rỡ, ngàn dặm trời quang.

Đại hôn của Lân Vương gia, đây chính là đại hỷ sự của Đại Nghiệp, dân chúng trong thành ăn xong cơm trưa, liền sớm tụ tập ở hai bên đường, ngóng náo nhiệt.

Giờ Thân một khắc, đội ngũ đón dâu diễn tấu sáo và trống xuất phát từ Lân Vương phủ, đến Vọng Dương Bá phủ đón dâu, tiên phong chính là Tam Hoàng tử cùng Lục Hoàng tử. Quân Ly Xuân tuy rằng trong

lòng vội vã muốn gặp Lăng Kỳ Ương, nhưng theo quy củ lập gia đình của Đại Nghiệp, cũng chỉ có thể thành thành thật thật ở trong phủ chờ.

Đón dâu rồi, kiệu hoa đi vòng quanh kinh thành một vòng, mới chuyển hướng đến Lâm Vương phủ, nha hoàn người hầu phía sau đội ngũ mỗi người mang theo một cái rổ, phát bánh kẹo cưới cho dân chúng đến xem náo nhiệt.

“Vương gia, tới rồi!” Minh Lễ cười hì hì chạy vào, hành lễ với Hoàng Thượng Hoàng hậu đã an tọa, lại nói: “Vương gia, ngài nhanh ra cửa đón dâu đi.”

Quân Ly Xuân nhấp hé khóe miệng, áp chế nét cười, đi theo Minh Lễ ra đại môn.

Kiệu hoa từ xa đến gần, Quân Ly Xuân theo đội ngũ tiếp cận, trong lòng cũng bắt đầu có chút khẩn trương. Trong ngày nay từ lúc y dưỡng thương đến thành thân, từng vô số lần nhớ đến khuôn mặt của Lăng Kỳ Ương, đoạn ký ức này dừng lại lúc Lăng Kỳ Ương trước khi chết, còn đối với Lăng Kỳ Ương khi 18 tuổi, hẳn thật sự ấn tượng rất ít.

“Hạ kiệu.” Hỉ bà vẻ mặt đầy ý cười hô: “Thỉnh tân lang mở cửa kiệu nghênh đón thê khanh.”

Quân Ly Xuân đi xuống bậc thang, đứng ở trước cửa kiệu, như sợ kinh động đến người ở bên trong, nhẹ nhàng kéo cửa kiệu. Gương mặt Lăng Kỳ Ương xuất hiện trước mắt y, vẫn mỹ nhân khuynh thành như trong trí nhớ, chỉ là thiếu một chút ưu sầu, hơn một nét thanh lệ.

Vươn tay, chờ Lăng Kỳ Ương hạ kiệu. Lăng Kỳ Ương chậm rãi chớp mắt, mới đưa tay đặt vào trong tay Quân Ly Xuân, đứng dậy hạ kiệu. Bàn tay lạnh lẽo làm cho Quân Ly Xuân không thể không nhận ra nhũn mảy, thấp giọng hỏi nói: “Lạnh sao?”

Lăng Kỳ Ương gương mặt nhìn về phía y, lập tức lắc đầu.

Hai tay ôm lấy bàn tay Lăng Kỳ Ương, Lăng Kỳ Ương thân thể cứng đờ, tai lộ ra một mặt đỏ ửng. Quân Ly Xuân nhờ thế mới biết tay Lăng Kỳ Ương lạnh không phải bởi vì trời lạnh, mà là do khẩn trương.

Cầm bàn tay chặt thêm chút, Quân Ly Xuân dẫn Vương phi của mình đi vào phủ đệ, trong tiếng hỉ bà xướng bước qua chạu than, đập mái ngói. Sau đó bãi đường dưới sự chứng kiến của tân khách xem lễ.

Trong tục lệ kết hôn ở Nghiệp quốc, Khanh tử thành thân không cần khăn voan. Thấy được khuôn mặt Lăng Kỳ Ương, tân khách đều cảm thán thật là một đôi bích nhân, Hoàng Thượng Hoàng hậu trên chủ vị cũng không ngừng gật đầu, cười đến vừa lòng.

Lăng Kỳ Ương được đưa vào động phòng, các tân khách cũng thả lỏng, nhất trí mục đích bắt đầu mời rượu Quân Ly Xuân. Quân Ly Xuân bình thường rất khó tiếp cận, hôm nay thành thân, quan viên vương hầu muốn cùng y tạo chút quan hệ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này. Vốn Quân Ly Xuân còn nghĩ có Phụ hoàng ở đây, sẽ không ai không dám làm càn, nhưng không ngờ Hoàng Thượng không những căn bản mặc kệ y, còn cùng vài vị cựu thần cười tùm tùm nói chuyện.

Bọn họ tổng cộng có bảy người huynh đệ, Tứ Hoàng tử cùng Ngũ Hoàng tử ở lại dùng xong hỉ yến liền rời đi, Quân Ly Xuân cũng không giữ. Đại Hoàng tử hiện tại đang ở chiến trường, ước chừng lễ mừng năm mới mới có thể trở về. Nhị Hoàng tử đang ở đất phong, không tiện đến. Đối với Quân Ly Xuân mà nói huynh đệ chỉ có Tam ca cùng Lục ca của y, hai người này cũng thật không làm cho y thất vọng, cũng giúp đỡ cản không ít rượu. Cho dù Quân Ly Xuân ngàn chén không say, nhưng uống rượu nhiều cũng hại thân thể, dễ làm việc sai.

Trong tân phòng, Lăng Kỳ Ương ngồi ở bên giường, nhìn thấy một đôi nến đỏ cháy sáng ngời, cảm thấy vẫn không thật lắm. Lâm Vương rõ ràng quyết liệt cự tuyệt hôn sự, sao lại đột ngột đổi chủ ý? Di nương nói hẳn là khổ tấn cam lai, cha nói không biết là phúc hay họa, phụ thân trầm mặc không nói, chủ mẫu mặt mang oán khí. Mà hẳn cũng chỉ có thể đi bước nào xem bước ấy. Đã là trò cười trong kinh thành rồi, cũng không sợ bị cười thêm lần nữa.

Tiếng hỉ yến cười đùa dần dần tán đi, Hoàng Thượng Hoàng hậu cũng đã hồi cung, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lâm Vương.

Lăng Kỳ Ương nhìn nhìn canh giờ, nói với tiểu thị yên lặng đợi ở một bên: “Đi chuẩn bị nước rửa mặt đi.”

Tiểu thị khó hiểu nhìn Lăng Kỳ Ương, lúng ta lúng túng nói: “Vương gia còn chưa trở về.”

Lăng Kỳ Ương hạ mắt, vừa định nói “Vương gia sẽ không đến”, cửa liền bị đẩy ra từ bên ngoài. Quân Ly Xuân đi đến. Lăng Kỳ Ương kinh ngạc nhìn Quân Ly Xuân, sau khi yến tiệc kết thúc, Quân Ly Xuân vẫn không có vào, hẳn đã nghĩ y sẽ không đến.

Tiểu thị cười nói: “Vừa nãy Vương phi còn sai tiểu nhân chuẩn bị nước rửa mặt, dọa tiểu nhân nhảy dựng đâu.”

Quân Ly Xuân chưa nói gì, nhét cho tiểu thị một bao tiền lì xì. Tiểu thị cười nói tạ ơn, còn chúc cát tường, sau đó cười ha hả đi ra ngoài, còn không quên đóng cửa lại.

Trong tân phòng chỉ còn lại có hai người, Quân Ly Xuân không chớp mắt nhìn chằm chằm Lăng Kỳ Ương, mặt mày mũi của hắn giống như trong trí nhớ, môi so ký ức hồng trên rất nhiều, phá lệ trêu chọc người.

Lăng Kỳ Ương Vẫn cũng nhìn Quân Ly Xuân, nhưng không được bao lâu liền liên xấu hổ dời đi, tim cũng vì thế đập nhanh hơn, vành tai lại nhiễm nét đỏ ửng. Hắn nhìn không thấu Quân Ly Xuân lúc này suy nghĩ cái gì, nhưng so sánh với trước đây lạnh lùng không thèm nhìn, có lẽ hắn đã cảm thấy đủ.....

4. C 4 : Tình Đầu Vi Thân

4 Tình động vi hôn

Quân Ly Xuân dùng ánh mắt miêu tả khuôn mặt Lăng Kỳ Ương cùng mấy động tác rất nhỏ, mãi đến khi toàn bộ khắc sâu vào trong đầu, mới gơ tay kéo Lăng Kỳ Ương, đi đến bên cạnh bàn. Tự mình rót hai chén lễ rượu hợp cần, đưa một ly cho Lăng Kỳ Ương.

Quân Ly Xuân nói: “Ta biết ngươi suy nghĩ cái gì, cũng biết ngươi đang lo lắng cái gì. Trước đây ta không chịu lấy ngươi, hiện tại lại thỉnh Phụ hoàng tứ hôn, đều tự có đạo lý. Ta hiện tại cũng không nhiều lời, cho dù nói ngươi cũng chưa chắc sẽ tin, cứ để xem về sau, ‘Lâu ngày sẽ thấy tâm’ lời này vẫn có đạo lý.”

Lăng Kỳ Ương trầm mặc cân nhắc lời Quân Ly Xuân, Quân Ly Xuân lại tiến lên nửa bước, dựa vào hắn càng gần hơn, “Nếu ta hôm nay nhất định phải thành hôn, người đó không phải ngươi thì không thể.”

Lăng Kỳ Ương giương mắt nhìn về phía y, ánh mắt Quân Ly Xuân thâm thúy mà kiên định. Không thể nói rõ vì sao, cho dù người này từng làm cho hắn thương tâm, nhưng lời nói hôm nay hắn lại tin. Quân Ly Xuân không lý gì phải nói dối, cũng không cần phải nói những lời khen tặng trái lương tâm.

Bưng ly rượu cánh tay quần lấy tay Quân Ly Xuân, hai người uống cạn. Quân Ly Xuân buông ly, ôm lấy Lăng Kỳ Ương, đặt lên trên giường.

Sa mạn giường hạ xuống, áo mũ rời rạc. Quân Ly Xuân chân thành hôn hoa văn lá sen tượng trưng cho Khanh tử trên vai Lăng Kỳ Ương, thấp giọng nói: “Đừng sợ.....”

Lăng Kỳ Ương chưa trải việc đời hết sức thành thật đặt mình ở trước mắt Quân Ly Xuân, mặt đỏ đến mức giống như muốn xuất huyết đến nơi, thân thể bởi vì khấn trương mà có chút cứng ngắc ở trong tay Quân Ly Xuân càng ngày càng nóng, tiếng thở rên cũng không nhịn được tràn khỏi khóe miệng.

Quân Ly Xuân hôn chậm rãi xuống phía dưới, khi nặng khi nhẹ chơi đùa khỏa thù du trước ngực Lăng Kỳ Ương. Tuy nói đời trước bên cạnh y người không ít, nhưng đời này y còn chưa kịp phong lưu. Y không muốn dùng phương thức mình đối đãi người khác để đối xử với Lăng Kỳ Ương, sợ may mắn thương tổn hắn. Dù sao một đời này, Lăng Kỳ Ương với y mà nói quá mức đặc biệt, đặc biệt đến làm cho y cam tâm tình nguyện thật cẩn thận, lúc nào cũng quý trọng.

“Ừm.....” Lăng Kỳ Ương thở gấp mặc y đùa nghịch, hai chân tách ra hơi hơi run rẩy.

Quân Ly Xuân dùng hương cao đặc chế, cẩn thận thăm dò nội bộ chặt chẽ nóng rực kia, tựa như mỗi một lần đều có thể khiến cho Lăng Kỳ Ương phản ứng. Đối với sự mẫn cảm của hắn, Quân Ly Xuân vô cùng yêu thích. Làn da trắng nõn hiện rõ dấu ấn của riêng y, Quân Ly Xuân cũng thấy phá lệ thỏa mãn.

Khẽ cắn môi Lăng Kỳ Ương, Quân Ly Xuân phóng thấp thân thể, đem chính mình đưa vào nơi u mật kia.

“Um a.....” Ngón tay Lăng Kỳ Ương theo bản năng bắt lấy cánh tay Quân Ly Xuân để phân tán loại sưng đau đớn này.

“Ngoan, rất nhanh sẽ ổn.....” Quân Ly Xuân tinh tế hôn môi hắn, ngón tay tiếp tục trêu chọc đùa bỡn ở trên người hắn. Mãi đến khi ngón tay Lăng Kỳ Ương chậm rãi thả lỏng, Quân Ly Xuân mới bắt đầu tiết tấu của mình.

Cảm giác trước nay chưa từng có làm cho Lăng Kỳ Ương trôi dạt dưới thân Quân Ly Xuân, không thể khống chế tiếng thở rên, trầm luân không giới hạn.

Nén đỏ lay động, trứng phù dung ẩm áp. Mai đỏ trong bình lẳng lặng nở, làm nổi bật tân phòng đỏ rực, ẩm áp tươi đẹp phá lệ.

Sáng sớm ngày kế, Lăng Kỳ Ương đứng giờ tỉnh lại, tuy rằng thân thể đau nhức làm cho hắn có chút khó chịu, nhưng hôm nay hắn còn phải tiến cung kính trà, trăm triệu lần không được muộn.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, trước hết đập vào góc nhìn chính là gương mặt góc cạnh rõ ràng của Quân Ly Xuân. Quân Ly Xuân đã tỉnh từ sớm, không có đánh thức Lăng Kỳ Ương, chỉ lẳng lặng nhìn hắn, đợi người tỉnh lại.

Bởi vì hôm nay còn có việc phải làm, cho nên tối hôm qua Quân Ly Xuân cũng không dám quá phận, làm hai lần liền buông tha hắn. Bất quá, đối với Lăng Kỳ Ương thơ ngây mà nói, hai lần này cũng đủ vượt sức chịu đựng. Hơn nữa Quân Ly Xuân kiên trì kinh người, quả thực làm cho người ta theo không kịp.

“Tỉnh rồi?” Quân Ly Xuân vuốt lọn tóc rối trên trán Lăng Kỳ Ương, “Trên người khó chịu không?”

“Hoàn hảo.” Tại Lăng Kỳ Ương phỉm hồng, mím môi muốn đứng dậy.

Quân Ly Xuân rút cánh tay kê ở dưới gáy Lăng Kỳ Ương ra, thuận thể nâng người dậy, “Nếu khó chịu, ta giúp người xoa bóp.”

Lăng Kỳ Ương lắc đầu, nhận y phục Quân Ly Xuân đưa, chậm rãi mặc. Đêm qua Quân Ly Xuân đã giúp hắn tẩy trừ sơ, trên người thực khô mát, cũng không cần tắm rửa lãng phí thời gian nữa.

Chờ hai người mặc y phục thỏa đáng, Minh Lễ chờ ở ngoài cửa mang theo hai tiểu thị bưng đồ rửa mặt đi vào, hành lễ với hai người, một người hầu hạ hai người rửa mặt, một người sửa sang lại giường. Quân Ly Xuân không thích nhiều người vào chủ viện, cho nên hầu hạ y vẫn là Minh Lễ đến làm.

Đưa khăn đã lau mặt cho tiểu thị, Quân Ly Xuân nói với Lăng Kỳ Ương: “Đây là Lạc Tổ, là một Khanh tử, về sau hắn sẽ ở bên chiếu cố người. Người có chuyện gì cứ phân phó hắn làm.”

Lạc Tổ là tiểu thị tối hôm qua cùng Lăng Kỳ Ương ở tân phòng chờ Quân Ly Xuân, tuổi không lớn, nhìn cũng nhu thuận. Ấn tượng của Lăng Kỳ Ương với hắn không tồi, liền gật đầu.

Lạc Tổ cung kính hành đại lễ với Lăng Kỳ Ương, nhận thức chủ tử. Lăng Kỳ Ương không quen người ta động một chút là quỳ xuống, liền giúp hắn đứng lên.

Vì cần vào cung trước khi Hoàng Thượng hạ triều, hai người không dùng đồ ăn sáng trong phủ, mà là mang theo hộp điểm tâm ăn ở trên xe ngựa. Xe ngựa chậm lóc cộc chạy trên đường, Lăng Kỳ Ương ở trong xe ngựa ôm cái lò sưởi tay, nên không cảm thấy lạnh.

Quân Ly Xuân buông chén trà, nói với Lăng Kỳ Ương: “Người hiện tại đã là Vương phi, đối với hạ nhân không cần tốt quá, miễn cho bọn chúng phóng túng.”

Lăng Kỳ Ương biết y đang nói chuyện sáng nay hắn đỡ Lạc Tổ lên, khẽ cười nói: “Trong phủ có người ở, bọn họ không dám làm càn. Kỳ thật người khác thì không nói, Lạc Tổ sẽ đi theo ta, ta cũng không muốn rang buộc hắn. Giữ chút tình tình hoạt bát, làm việc cũng càng cơ linh hơn.”

Quân Ly Xuân nghe vậy, cảm thấy cũng có lý. Kỳ thật địa vị Vương phi ở trong phủ cũng cần xem độ sủng ái của đương gia hoàng tử, nếu là người không được sủng, cho dù là Trắc phi sủng thiếp cũng có thể hơn nàng. Đạo lý này ở trong hoàng cung đã thế, ở trong những nhà phú quý cũng vậy.

“Còn nữa, người cho Lạc Tổ đến hầu hạ ta, tất nhiên người cũng đã điều tra qua là tin được. Nếu vậy, ta cũng tin hẳn, dung túng hẳn vài phần cũng không sao.”

Quân Ly Xuân yếu ớt cười rớt đầy chén trà cho Lăng Kỳ Ương, người sáng suốt thông minh như thế, lúc trước y sao lại không phát hiện? Mà làm y càng vừa lòng chính là Lăng Kỳ Ương không dùng kính ngữ, như thế thật càng có vẻ thân cận.

Lúc họ tiến cung, Hoàng Thượng còn chưa hạ triều, hai người chờ ở phòng sưởi của Kiển An điện. Đợi khoảng một khắc (15 phút), Hoàng Thượng hạ triều trở về, cùng Hoàng hậu vào chính điện, ngồi ở chính vị.

Hai người vãn an Hoàng Thượng Hoàng hậu, sau đó Quân Ly Xuân đứng dậy. Lăng Kỳ Ương đi đến trước Hoàng Thượng Hoàng hậu, tiếp nhận tách trà ma ma dâng lên quỳ xuống, dâng hai tay, “Phụ hoàng thỉnh dùng trà.”

Duyên Hi để nhận tách trà, uống trà. Phía sau người hầu đưa cái hộp trên tay qua, Lăng Kỳ Ương nhận.

Bởi vì việc sinh sản ở Đại Nghiệp quốc thật sự không dễ dàng, cho nên người hầu trong cung sẽ không bị động dao cắt bỏ bộ phận cơ thể, chỉ dùng một loại dược, làm cho thân thể nam tử cường kiện trong 20 năm không thể giao hợp, đợi dược hiệu hết, liền thả khỏi cung, thành thân sống chết tùy ý, kiểu người này được gọi chung là người hầu. Mà nếu thân hình nhỏ hoặc là gầy yếu, vào cung rồi sẽ căn cứ ý nguyện cá nhân mà dùng dược trở thành Khanh tử, cũng xưng là tiểu thị. Nương nương các cung, cực ít dùng nữ tử làm tì, đa phần là phi tử khi vào cung mang theo người, theo độ tuổi, cũng từ thị nữ trở thành ma ma.

“Hiện giờ Lão Thất cũng thành hôn rồi, đứa nhỏ này tính tình lãnh đạm. Con làm chính phi phải thông cảm, quan tâm nhiều hơn. Nhớ làm phi chỉ đức, đốc quản cho tốt sự vụ trong phủ, phân kỳ phân ưu. Trẫm vẫn luôn muốn con làm chính phi của lão Thất, hiện giờ thành hôn rồi cũng coi như giải tỏa nỗi lòng. Các con cũng đừng làm cho trẫm thất vọng.” Duyên Hi để thâm trường nói.

“Vâng, nhi thần ghi nhớ lời Phụ hoàng dạy bảo.” Hai người cùng nói.

Lúc sau, Lăng Kỳ Ương lại theo quy củ vừa rồi kính trà cho Hoàng hậu, Hoàng hậu cười nói: “Trà của Khanh Nhi mùi thơm ngát phá lệ. Con theo Xuân Nhi gọi Hoàng nương đi. Con tính tình ôn hòa, có con trông chừng Xuân Nhi bản cung liền an tâm. Hy vọng hai người các con mọi sự hòa thuận, tin tưởng tôn trọng lẫn nhau.”

“Vâng, Hoàng nương.”

Hoàng hậu sau đó đưa hòm cho Lăng Kỳ Ương, Lăng Kỳ Ương tạ ơn, được ma ma nhẹ đỡ đứng lên, lui về phía sau vài bước cùng Quân Ly Xuân đứng chung một chỗ.

“Hôm qua bận rộn một ngày, chắc hẳn các con cũng không nghỉ ngơi tốt. lát nữa đến cung Hoàng nương các con nghỉ ngơi, giữa trưa trẫm đi cùng các con dùng bữa.” Hoàng Thượng nói.

“Vâng.” Quân Ly Xuân đáp, “Gần đây Phụ hoàng vào đêm có an giấc?”

“Ừ. Mặc dù gần đây quốc sự rất nhiều, nhưng đốt trầm nguyệt hương, thật sự cũng ngủ an ổn.” Hoàng Thượng hiển nhiên rất vừa lòng với loại hương này, “Hoàng Quý phi có tâm.”

“Quốc sự mặc dù nặng, nhưng vẫn thỉnh Phụ hoàng chú ý thân thể hơn. Phụ hoàng an khang, mới là quốc chi căn bản.”

Duyên Hi để cười ha ha, “Người thành thân rồi quả nhiên hiểu chuyện hơn rất nhiều.”

“Thành gia nhờ ân phụ mẫu. Đợi ngày Phụ hoàng không cần dùng trầm nguyệt hương cũng ngủ yên, ban thưởng chỗ hương đó cho nhi thần trợ giấc thì thật tốt.”

“Con đứa nhỏ này, một chút hương liệu trầm sao lại không cho con?” Nói với người hầu Phúc Thuận bên cạnh: “Cho lão Thất một bao trầm nguyệt hương mang về.”

“Vâng.” Phúc Thuận cười đáp lời đi làm việc.

“Đa tạ Phụ hoàng.”

Từ Kiền An điện đi ra, hai người đi tế linh điện bái tế tổ tông thần minh. Sau đó theo Hoàng hậu đến Nhã Khôn cung.

Tiến vào đại môn tấm điện, cước bộ Lăng Kỳ Ương liền dừng một lát, như có như không nhíu mày một chút.

Phát hiện hần trì bước, Quân Ly Xuân quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Lăng Kỳ Ương kéo khóe miệng, nói: “Hương đốt thật đặc biệt.”

Quân Ly Xuân cười khê, cũng không quản bên cạnh có ai nhìn hay không, gơ tay dắt Lăng Kỳ Ương, đi vào trong điện, “Đây là vãn trúc hương Hoàng nương chuyên dụng, mùi nhẹ thanh lịch. Người nếu thích, lát nữa hỏi xin Hoàng nương một chút.”

Lăng Kỳ Ương không ý kiến cười cười, vào tấm điện.

“Con tiểu tử này, mới từ chỗ Phụ hoàng con lấy hương, giờ lại đánh chủ ý lên Hoàng nương.” Hoàng hậu giả vờ tức giận trêu đùa.

“Hoàng nương, ngài biết con rất ít dùng hương. Quý phủ cũng không có hương liệu hiếm lạ gì để Kỳ Ương yêu thích, chỉ có thể đến chỗ ngài đây cầu một chút.” Quân Ly Xuân nói.

“Con cũng có hỏi hỏi Kỳ Ương rốt cuộc có thích mấy thứ này hay không đâu.” Hoàng hậu vừa sai tiểu thị bên người đến bao hương liệu vừa nói.

“Mặc kệ thích hay không cũng đều là tâm ý của nhi thần. Nếu thích tự nhiên là tốt, nếu không thích nhi thần sẽ tìm thứ hần thích là được.” Quân Ly Xuân cảm thấy tâm ý cũng rất quan trọng, chẳng sợ không phải thứ Lăng Kỳ Ương thích, cũng so với căn bản không có tâm vẫn tốt hơn.

Lăng Kỳ Ương nghe hai người đối thoại, hơi hơi cúi đầu. Hần phát hiện nửa ngày này mình lo lắng hình như khá ít, càng nhiều chính là cảm giác ngượng ngùng. Cho dù mình là Khanh tử, nhưng rốt cuộc cũng là nam tử. Hần thích Quân Ly Xuân, cho nên hy vọng y đối xử với mình tử tế, nhưng hắn cũng không hy vọng xa vời nam nhân này sủng ái hắn.

“Con đứa nhỏ này thành thân rồi liền trở nên biết ăn nói.” Ở trong trí nhớ, đứa con này trước kia luôn khinh thường kiểu nói này.

“Những lời này trước kia nhi thần cũng nói, chỉ là không muốn nói, cũng không có đối tượng để nói. Hiện giờ thành thân rồi, nhi thần cũng hy vọng trong nhà mọi sự hòa thuận, cùng Kỳ Ương tôn trọng lẫn nhau. Đã có đối tượng để nói, nhi thần cũng không keo kiệt.” Quân Ly Xuân mặt không chút thay đổi hiển nhiên rất chân thật.

“Được, được. Người có thể nghĩ như vậy, Hoàng nương an tâm.” Hoàng hậu cười nói.

Lúc ngọc thiện, Duyên Hi để đến Nhã Khôn cung cùng Hoàng hậu cùng hai người dùng bữa, tịch gian tề nhạc hoà thuận vui vẻ. Quân Ly Xuân sợ Lăng Kỳ Ương ăn không đủ no, lặng lẽ cho hắn đĩa rau. Lăng Kỳ Ương mặc dù cảm kích y cẩn thận, nhưng không khỏi xấu hổ. Hoàng Thượng Hoàng hậu nhìn thấy, cũng không nhiều lời, còn nói hai người ăn nhiều chút.

Hai người trở lại Lân Vương phủ đã sắp chạng vạng. Bởi vì giữa trưa ăn thật sự no, buổi chiều lại dùng không ít điểm tâm, hai người cũng không thấy đói, liền ăn đơn giản chút.

Hôm qua mệt mỏi một ngày, buổi tối lại tiêu hao tinh lực, buổi sáng thức dậy quá sớm, đến nỗi Lăng Kỳ Ương ùng xong bữa chiều liền mệt, rửa mặt rồi liền sớm ngủ. Quân Ly Xuân tuy rằng cũng muốn cùng hắn làm một chút, nhưng thấy hắn thật sự không mở được mắt ra, liền thôi, dù sao cũng còn nhiều thời gian.

Hiển y cảm thấy đáng mừng là, tuy rằng qua một đời đau khổ, nhưng Lăng Kỳ Ương vẫn không giống như lời trước khi chết, mong muốn không yêu y. Bất luận một đời này y có bình an sung sướng hay không, chỉ cần người này còn thương y, như vậy đủ rồi. Y nhất định đem hết tất cả cho Lăng Kỳ Ương cuộc sống yên ổn.

Y tự hỏi nhiều ngày, kỳ thật kiếp trước Lăng Kỳ Ương cũng không phải muốn vinh hoa phú quý gì, chỉ là muốn cùng âu yếm gần nhau, yên ổn cả đời.

Kiếp trước y không cho hắn được, đời này nhất định phải đem hết khả năng, cho hắn tất cả thứ hắn muốn, không được để Lăng Kỳ Ương có gì tiếc nuối.

Buông trưởng bên giường, xốc chăn lên nằm vào. Vì để cùng Lăng Kỳ Ương thân cận, Quân Ly Xuân sai người đổi hai chăn đơn thành một chăn đôi lớn, vào đông hai người chen trong một chăn, có thể sưởi ấm lẫn nhau.

Lăng Kỳ Ương mơ mơ màng màng liếc mắt, Quân Ly Xuân nhân cơ hội kéo người vào vai mình, lại chèn kín chăn, hai người liền nặng nề ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, Quân Ly Xuân chỉ cảm thấy mình tuy rằng ngủ rất sâu, nhưng không yên ổn, đầu có chút đau. Cảnh trong mơ cũng đủ loại chen vào trong đầu.....

Một hồi mơ thấy mình đi tìm Quân Ly Uyên, nghe hắn đang nói với Quân Ly Triệt nói: “..... Nếu thượng vị, chắc chắn không lưu Quân Ly Xuân được.....”

Một hồi lại mơ thấy mình nhận được mật tín từ Tam ca, nói Phụ hoàng họn Ngũ Hoàng tử làm Thái tử, Lục Hoàng tử bị giam lỏng, mà bản thân Quân Ly Uyên cũng bị trọng thương. Nhận được thư, y khởi binh mưu phản.....

Một hồi nữa lại mơ thấy hai quân giằng co, Tam ca để y trốn, kết quả bị gian tế lão Ngũ phái tới bắt bị thương, cuối cùng bị bắt.....

Lại một hồi mơ thấy ở trong ngục, y cùng Tam ca kể lại. Ra là ngày ấy Tam ca nói là lão Tứ hoặc lão Ngũ nếu thượng vị, chắc chắn không lưu Quân Ly Xuân. Mà thư riêng của Tam ca trước đó đã mất, hắn phái người đi thông báo cho Quân Ly Xuân, kết quả người còn chưa tới đã xảy ra chuyện.

Lại một hồi mơ thấy Lăng Kỳ Ương một thân y phục đỏ rực chạy về phía mình, sau đó chỉ nghe một tiếng rên nhẹ.....

Quân Ly Xuân mở choàng mắt ra, nặng nề hô hấp, tim đập gia tốc, khiến y cảm thấy đau lòng khó chịu. Quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, phát hiện Lăng Kỳ Ương cũng mở mắt, đang nhìn y.

“Đánh thức người?” Quân Ly Xuân ngồi dậy, lấy ly nước đầu giường, một ngụm uống cạn.

Lăng Kỳ Ương lắc đầu.

Bình phục nhịp tim một chút, Quân Ly Xuân giúp hắn chặn góc chăn, cau mày nói: “Đã lâu không có nằm mơ, cảm giác giống vẫn chưa tỉnh lại vậy. May là.....” Điều qua cả rồi. Quân Ly Xuân giấu bốn chữ cuối cùng, nói tiếp: “Có thể là gần đây quá mệt mỏi, mới nằm mơ.”

Lăng Kỳ Ương nhìn y, thật lâu sau, mới chậm rãi mở miệng nói: “Hương.”

5. C5 : Tương Khắc Vi Hương

5 Tương khắc vi hương

“Cái gì?” Quân Ly Xuân không nghe rõ lắm, nhưng trực giác nói cho y biết lời Lăng Kỳ Ương rất quan trọng.

Lăng Kỳ Ương nhìn y, không có mở miệng, giống như đang do dự.

“Kì Ương, người không phải biết cái gì chứ?” Quân Ly Xuân nhìn thẳng hắn, “Chúng ta đã thành thân, ta tất nhiên tin người. Nếu sự tình liên quan đến Hoàng nương, cần phải cho ta biết.”

Lăng Kỳ Ương phát hiện mỗi lần Quân Ly Xuân gọi tên hắn, hắn đều không thể cự tuyệt. Ngồi dậy, Lăng Kỳ Ương tựa vào gối đầu, nói: “Hoàng Thượng đã bao nhiêu lâu không ngủ lại trong cung Hoàng hậu?”

Quân Ly Xuân cũng không đi hỏi thăm loại sự tình này, nhưng ngẫu nhiên cũng nghe nhóm tiểu thị bên người Hoàng hậu nói, liền nói: “Mỗi tháng trừ ngày lệ như mừng một, mười lăm như vậy, Phụ hoàng sẽ không ở chỗ mẫu hậu.”

“Có biết vì sao không?”

“Phụ hoàng bận rộn quốc sự, có khi quan tâm quá mức ban đêm không an giấc. Chỉ có ở Kiền An điện mới có thể ngủ ngon.” Quân Ly Xuân cau mày, “Có vấn đề gì sao?”

Lăng Kỳ Ương suy tư một chút dùng từ, nói: “Người hôm nay nằm mơ giống lúc vẫn chưa tỉnh lại, không phải bởi vì mệt nhọc, mà là bởi vì hương liệu.”

“Hương liệu?” Quân Ly Xuân chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này.

“Hoàng Thượng dùng trầm nguyệt hương cùng Hoàng hậu dùng vân trúc hương đều là được an thần vô cùng tốt. Nhưng vân trúc hương lại khác trầm nguyệt hương, trước đó người trầm nguyệt hương, rồi lại người vân trúc hương, buổi tối sẽ gặp ác mộng liên tục, nếu tình hình đặc biệt nghiêm trọng sẽ có tình trạng bóng đè. Giống hôm nay vậy, ngẫu nhiên cùng người hai chủng hương trước sau, buổi tối cũng chỉ là nằm mơ thôi, ngày kế hương khí tiêu tán là khỏi. Nhưng nếu trường kỳ người mấy loại hương này, sẽ có một lượng trừ trong cơ thể, khiến Hoàng Thượng nếu ngủ lại Nhã Khôn cung thì đêm sẽ không an giấc. Sau khi đến Kiền An điện, gửi trầm nguyệt hương, áp chế được tính vân trúc hương xuống, sẽ có thể ngủ một giấc thẳng đến bình minh.” Lăng Kỳ Ương giải thích.

Quân Ly Xuân trăm triệu không ngờ Phụ hoàng không ngủ lại Nhã Khôn cung liền gặp ác mộng, thậm chí còn bị bóng đè mấu chốt lại là ở chỗ này.

“Ngày thường người đi gặp mặt Hoàng Thượng, phần lớn là ở thư phòng. Loại hương liệu giống trầm nguyệt hương này không dùng ở thư phòng, để tránh Hoàng Thượng buồn ngủ. Cho nên cho dù người gặp Hoàng Thượng rồi đến chỗ Hoàng hậu, cũng chỉ có thể ngủ được vân trúc hương thôi, sẽ không nằm mơ giống hôm nay.” Lăng Kỳ Ương nói hết lời, cũng an tâm hơn.

“Xem ra Hoàng Quý phi thật đúng là ‘có tâm’” Quân Ly Xuân cười lạnh một tiếng, rót chén trà cho Lăng Kỳ Ương, hỏi: “Người sao lại biết?”

Lăng Kỳ Ương hấp trà, ôm cái chén ở trong tay, “Người có biết ta là thứ tử. Trong nhà đại ca tuy rằng cũng là thứ tử, nhưng chính thất chỉ có hai muội muội. Cho nên luận ra, có thể kế thừa Lăng gia chỉ có đại ca. Phụ thân sợ về sau phân gia, ta không thể mưu sinh, liền tìm người đến dạy ta y thuật. Thành thạo một nghề, về sau mới có thể phòng thân.”

Nghe xong lời Lăng Kỳ Ương, Quân Ly Xuân phát hiện mình thật sự là chưa bao giờ hiểu về Lăng Kỳ Ương. Lúc trước chỉ cảm thấy hắn chương mắt, cũng không biết người này biết y thuật, “Người cũng thích học y?”

Lăng Kỳ Ương cười cười, “Lúc trước không thích, phụ thân nói sao ta làm vậy, không nghĩ hắn quan tâm ta. Sau đó.....” Trong ý cười Lăng Kỳ Ương có thêm vài phần tự giễu, “Sau đó người ra chiến trường, ta nghĩ ta nếu học thành, có lẽ có thể đến giúp người. Dù sao trên chiến trường đao kiếm không mất, người nếu bị thương nặng ta cũng không cần lo lắng sưng.”

Quân Ly Xuân cười, giơ tay nắm cầm hắn, hôn lên. Lăng Kỳ Ương cả kinh muốn đẩy y, lại bị bắt lấy hai tay. Quân Ly Xuân hôn thực ôn nhu, Lăng Kỳ Ương chỉ có thể mặc y ‘ta cần ta cứ lấy’ hôn. Quân Ly Xuân như vậy khiến hắn cảm thấy không hề lạnh lùng, rất tốt.

Đợi Quân Ly Xuân hôn đủ rồi, mới buông hắn ra, nói: “May mắn, ta không có cô phụ tâm ý của người.”

Lăng Kỳ Ương mím môi sưng đỏ, không nói gì.

Im lặng lát nữa, Quân Ly Xuân hỏi: “Nếu theo như lời người, thái y trong cung chẳng lẽ không phát giác?”

Lăng Kỳ Ương cười đến có chút khinh thường, cũng có chút tự tin, “Trong cung thái y mặc dù giỏi, nhưng không bằng một góc sư phụ ta. Thái y hiểu biết phần lớn là tập chứng tầm thường, mà sư phụ ta chạy khắp nơi suốt, kiến thức về chứng bệnh vượt xa so với thái y nhiều, cho nên dạy ta tự nhiên cũng không phải chỉ là kiến thức y giả bình thường. Còn nữa, nếu chuyện này thực sự do Hoàng Quý phi gây nên, vậy nàng chắc chắn phải khẳng định là sẽ không bị thái y phát hiện, nếu không người gặp hạn là nàng.”

Quân Ly Xuân gật gật đầu, lại hỏi: “Nhân nói đến sư phụ ngươi, vì sao ngươi thành thân, ta lại không thấy hân?”

Lăng Kỳ Ương hơi hơi cúi đầu, nói: “Sư phụ không đồng ý ta gả cho ngươi. Đêm thánh chỉ đến quý phủ, sư phụ vốn muốn dẫn ta đi, nhưng ta không chịu. Hân liền một mạch rời đi.” Ngờ khi Lăng Kỳ Ương có chút sầu não cùng bất đắc dĩ, lại giải thích với Quân Ly Xuân: “Sư phụ chỉ là lo lắng cho ta, cũng không phải nhằm vào ngươi.”

Quân Ly Xuân xoa xoa mái tóc dài của Lăng Kỳ Ương, cười nói: “Ta hiểu. Ta nếu là sư phụ ngươi cũng không yên tâm ngươi gả cho một kẻ phụ ngươi ba năm, lại đột ngột muốn lấy ngươi.”

“Kỳ thật cũng không tính là ngươi phụ ta, dù sao việc này không thể miễn cưỡng. Ngươi lúc trước nếu miễn cưỡng lấy ta, nói không chừng cuối cùng chỉ có oán hận lẫn nhau.”

“Ngốc ạ.” Ngón tay Quân Ly Xuân cuốn lộn tóc Lăng Kỳ Ương, “Chỉ cần ta đối xử tốt với ngươi, chờ sư phụ ngươi trở về xem, cũng sẽ không phản đối nữa.”

Lăng Kỳ Ương gật gật đầu, cười nói: “Kỳ thật chỉ cần cha đồng ý, sư phụ sẽ không phản đối lâu đâu.”

“Một ngày vì sư, cả đời vì phụ. Sư phụ ngươi thái độ luôn phải coi trọng.” Quân Ly Xuân nghiêng người đặt Lăng Kỳ Ương ở dưới thân, khẽ cười nói: “Tiểu đồng tây à, chúng ta tính sổ chút đi.”

“Hả?” Lăng Kỳ Ương khó hiểu nhìn hân.

“Ngươi vừa mới kêu Hoàng nương là gì?” Quân Ly Xuân trong ánh mắt có chút nguy hiểm.

Lăng Kỳ Ương lúc này mới nhớ tới đến vừa mới này vẫn gọi Hoàng hậu.....

“Nói đi, phạt ngươi thế nào đây?”

Lăng Kỳ Ương cảm thấy có chút khẩn trương, nói: “Ta chỉ là không quen lắm.....”

“Vậy nghĩ cách cho ngươi nhớ, nhớ kỹ thành quen.” Nói xong Quân Ly Xuân hai tay sờ soạn xuống phía dưới, bắt đầu chọc lét Lăng Kỳ Ương.

“A! Không cần, dừng..... Ha ha.....” Lăng Kỳ Ương rất sợ nhột, thân thể lại mẫn cảm. Bị Quân Ly Xuân trêu như vậy một, toàn thân đều nhuyển đến vô lực.

Quân Ly Xuân tiếp tục động tác, nhìn Lăng Kỳ Ương dưới thân ở y nhuyển đến mức không thể động, trên mặt đỏ lên, liền cảm thấy tâm tình rất tốt.

“Mau dừng tay, á, ta thật sự không dám.....” Chỗ bị Quân Ly Xuân chạm qua khiến Lăng Kỳ Ương cảm thấy vừa mềm vừa tê, nước mắt đã ứa ra, chỉ biết xin khoan dung.

Quân Ly Xuân hôn lên Lăng Kỳ Ương, tay tiếp tục kích thích hân.

“Ừ..... Ừm.....” Lăng Kỳ Ương lắc đầu muốn trốn, hạ thân nổi lên phản ứng khiến hân xấu hổ không thôi.

Chờ nước mắt Lăng Kỳ Ương theo khóe mắt chảy xuống, Quân Ly Xuân mới ngừng tay buông ra hân. Ngón cái cọ qua mắt hân, lau đi nước mắt mẫn cảm thấm ra, cười nói: “Nếu có lần sau. Còn phạt ngươi.”

Lăng Kỳ Ương thoát lực đỏ mắt nhìn Quân Ly Xuân, cái gì cũng nói không nên lời, chỉ có thể thở hào hển bình phục sự khô nóng trên người.

Quân Ly Xuân dứt chút nước cho hân, đột ngột hỏi, “Ngươi buổi tối có gặp ác mộng không?”

Phục hồi tinh thần lại Lăng Kỳ Ương lắc đầu, giải thích: “Hương kia vô dụng với ta.”

Quân Ly Xuân nhướn mày.

“Sư phụ từ nhỏ đã cho ta ăn không ít dược, đại đa số dược tạo ảnh hưởng với người thường, hoặc là một ít độc dược đối với ta mà nói không có tác dụng.”

“Thì ra là thế.” Thở chất Lăng Kỳ Ương như vậy thật khiến y yên tâm hơn nhiều, ít nhất không cần lo lắng có người ám hại Lăng Kỳ Ương, “Không còn sớm nữa, ngủ đi.”

“Ừm.” Lăng Kỳ Ương lên tiếng.

Quân Ly Xuân lại lần nữa để hấn gối lên vai mình, hai người câu có câu không nói chuyện phiếm, cuối cùng cùng nhau ngủ.

Nghiệp quốc thành thân không có tập tục về lại nhà, nếu gả cho nhà người khác, nếu Khanh tử hạp nữ tử đã xuất giá một mình chạy về nhà mẹ đẻ sẽ bị người khác chê cười, phu quân cũng có thể vì thế mà bỏ thế. Cho nên cho dù phải về nhà mẹ đẻ, cũng nhất định phải cùng phu quân đi, mới là lưỡng tình hòa thuận.

Lăng Kỳ Ương tuy rằng không được quay về nhà, nhưng cũng không nhân rồi. Từ khi biết hấn thạo y thuật, lại rất rất có trình độ, Quân Ly Xuân liền lệnh hạ nhân thu thập Lâm Phong uyển ở góc bắc Lâm Vương phủ cho Lăng Kỳ Ương dùng, một gian làm thư phòng, một gian làm phòng thuốc, còn lại gian kia bố trí thành một phòng ngủ nhỏ, Lăng Kỳ Ương nếu mệt mỏi có thể nghỉ ngơi.

Quân Ly Xuân vì hấn sửa sân, tự Lăng Kỳ Ương cũng không nhân rồi, một bên đem danh sách toàn bộ nhu được phẩm từ được phòng gọi tiểu tư chiếu theo chọn mua, một bên nghiên cứu chế tạo giải giải được trừ được tính vân trúc hương.

Hạ nhân trong phủ tay chân lạnh lẽo, chưa mấy ngày đã thu thập sân xong. Được liệu cũng mua về hơn phân nửa, Lạc Tổ theo Lăng Kỳ Ương đã nhiều ngày, chịu khó bận trước vội sau, Lăng Kỳ Ương cũng có chút vừa lòng.

Hạ nhân trong phủ thấy Lâm Vương gia từ trước đến nay lạnh lùng đối với Vương phi lại thận trọng chu đáo như thế, thậm chí không tiếc đem sân tốt nhất trong phủ đổi thành được phòng, đều lên nói Lâm Vương cùng Vương phi tình ý sâu nặng, khiến người ghen tỵ không thôi.

Quân Ly Xuân hạ triều trở về, Lăng Kỳ Ương đưa một cái hòm gỗ khắc hoa cho y, “Buổi chiều ngươi vào cung, đưa cái này cho Hoàng nương.” Nhờ giáo huấn lần trước, Lăng Kỳ Ương cũng không dám gọi sai nữa.

Quân Ly Xuân hơi hơi nhướn mày, hỏi: “Cái gì vậy?” Xưng hô tự nhiên “ngươi ta” giữa t cùng Lăng Kỳ Ương khiến Quân Ly Xuân cảm thấy thực thoải mái, lúc này mới giống bộ dáng một gia đình chứ. Nếu dùng kính ngữ, mặc dù tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, nhưng nhiều ít cũng là cách lòng.

“Hoàng nương dùng vân trúc hương lâu như vậy, trong thân thể sẽ lưu lại được tính. Nếu đột ngột nói Hoàng nương ngừng dùng hương, mấy ngày đầu còn được, nhưng sau đêm sẽ không thể ngủ, dần dần tiêu tụy. Thuốc bột này có thể giải phần được tính vân trúc hương khắc trầm nguyệt hương, chỉ cần mỗi ngày đốt hương trộn vào một lượng thuốc giống nhau là được.” Lăng Kỳ Ương giải thích cách dùng.

Ngày đó sau khi nghe Lăng Kỳ Ương nói về hương, Quân Ly Xuân cũng không lập tức đi tìm Hoàng hậu. Chỗ hương đó Phụ hoàng cùng Hoàng nương đã dùng khá lâu, trước đây vẫn không ai dị nghị, Lăng Kỳ Ương bất chợt đề cập sự tình, kiểu gì cũng sẽ thành chỗ cho mọi người chỉ trích. Việc này nếu Hoàng Thượng tin, Lăng Kỳ Ương sẽ trở thành cái đinh trong mắt Hoàng Quý phi cùng thái y trong cung; nếu Hoàng Thượng không tin, vậy Lăng Kỳ Ương chính là khi quân, hơn nữa còn vu tội hậu phi. Y không thể khiến Lăng Kỳ Ương lâm vào nguy hiểm.

Trùng hợp sau ngày y thành thân, Hoàng hậu liền lệ thường hàng năm, trước năm mới đến Quốc tự ăn chay cầu khẩn, hy vọng sang năm quốc thái dân an, Hoàng thị thịnh vượng. Như thế mới khiến cho áy náy của Quân Ly Xuân đối với việc mình không báo đúng lúc cho Hoàng nương phai nhạt đi rất nhiều.

Hiện giờ, Lăng Kỳ Ương đã nghiên cứu ra giải được, càng khiến Quân Ly Xuân cảm thấy chờ mấy ngày là đúng. Nếu không trước năm mới trong cung gặp chuyện không may, đúng là gây khó cho Duyên Hi đế.

“Đa tạ.” Quân Ly Xuân nắm chặt tay Lăng Kỳ Ương.

Lăng Kỳ Ương khẽ cười nói: “Ngươi suy nghĩ cho ta, lòng ta hiểu được, tự nhiên sẽ đáp lại tâm ý của ngươi. Lúc ngươi đưa hòm cho Hoàng nương đừng nói chuyện hương, sắp đến lễ mừng năm mới, đừng khiến nàng phiền lòng, hảo hảo qua năm đã. Nói thêm vào hương sẽ dưỡng nhan là được rồi, bên trong ta cũng có bổ thêm chút được trừ nhan. Nếu mỗi ngày đốt lên, khoảng mười ngày là có thể giải được được tính, đến lúc đó mới nói cho Hoàng nương. Chắc hẳn đến lúc đó được giải rồi, Hoàng nương cũng sẽ không bị dọa.”

“Ừ.” Quân Ly Xuân kéo mặt Lăng Kỳ Ương qua, khẽ hôn lên trán hắn một cái. Nụ hôn này không chỉ là yêu, còn bao hàm rất nhiều cảm xúc. Chuyện y làm Lăng Kỳ Ương đều hiểu, với hắn mà nói là đủ rồi.

“Dùng bữa đi. Hoàng nương buổi chiều hồi cung, người đi sớm một chút, đốt hương trước.”

“Được.” Quân Ly Xuân dắt Lăng Kỳ Ương đi về phía thiên đình.

—— có bạn đời như thế, không cầu gì nữa.

6. C6 :được Miêu Vi Ngọc

6 Được miêu vi ngọc

Tháng chạp, trong cung ngoài cung đều là một đoàn bận rộn. Lễ mừng năm mới là đại sự, từng nhà đều xuất tiền bạc, chuẩn bị cho trừ tịch. Năm trước đó, Lăng Kỳ Ương vẫn còn ở chỗ cha dùng tiền tiết kiệm của cả năm, mua chút đồ đặc mới. Mà nay năm hắn gả đến Lâm Vương phủ, chuyện trong nhà hắn không lo được nữa, không tránh khỏi có chút nhớ thương cha.

Hôm nay là ngày 28, trong cung phải phong bút, Quân Ly Xuân đi lâm triều lần cuối trước năm mới, nói hạ triều sẽ cùng Tam ca Lục ca dùng bữa sáng, giữa trưa rồi trở về. Lăng Kỳ Ương không có chuyện gì, ngồi trước vại sứ lớn cho cá ăn. Lúc trời ấm, chỗ cá đó đều được nuôi ở ao trong phủ. Chờ trời lạnh, sẽ vớt lên bỏ vào vại nuôi trong phòng. Nếu không hàng năm đông chết rồi nuôi lại, cá chép cấm nuôi để lấy may mắn cũng không lưu được chút phúc phận nào.

Mính Lễ cùng Lạc Tổ luân phiên tiến vào hỏi ý kiến Lăng Kỳ Ương, hắn làm chủ sự vụ tân niên, khiến Lăng Kỳ Ương cũng không rảnh nghĩ đến cha, thật ra cũng ít sầu não.

Thấy đã cho ăn nhiều rồi, Lăng Kỳ Ương đặt thực hạp sang một bên.

“Vương phi.” Lạc Tổ cười bước nhanh vào.

“Làm sao vậy?” Năm nay lễ mừng năm mới Quân Ly Xuân toàn bộ giao cho hắn an bài, mặc dù không cần hắn tự mình động thủ, nhưng mọi chuyện đều phải tới hỏi ý kiến hắn, cũng khiến Lăng Kỳ Ương cảm thấy thật sự bận rộn.

Lạc Tổ “hì hì” cười một tiếng, nói: “Y phục của ngài tới rồi.” Nói xong vẫy tay với một tiểu thị bên ngoài đối diện cửa một cái, nhóm tiểu thị đợi hầu ở ngoài cửa nối đuôi nhau vào, trên tay mỗi người nâng một bộ y phục, nhưng lại thuần một sắc đỏ.

“Đây là y phục gì?” Y phục tân niên hôm trước đã làm xong đưa đến đây, hắn không nhớ trong phủ còn có phần nào khác. Hơn nữa cho dù làm y phục, cũng không cần đỏ đến như vậy chứ, quả thực so với hỉ phục còn rạng rỡ hơn.

“Hồi bẩm Vương phi. Đây là Vương gia phân phó làm, tổng cộng hơn 100 bộ, tất cả đều là y phục mùa đông, muốn ngài đổi mặc.” Lạc Tổ cười càng xán lạn.

Lăng Kỳ Ương lại mơ hồ, “Làm nhiều y phục mùa đông như vậy làm gì?”

“Cái này tiểu nhân cũng không biết. Đại hôn ngày thứ ba Vương gia liền phân phó, châm công cụ còn cả chế y điểm hàng đầu bên ngoài ngày đêm làm gấp, mới đủ số đưa tới.” Y phục Lăng Kỳ Ương phần lớn là màu nhẹ, ngày ấy y ở tân phòng hầu hạ, nhìn Lăng Kỳ Ương mặc giá y, cảm thấy Vương phi nhà mình mặc màu nổi càng đẹp mắt.

“Để đó đi.” Lăng Kỳ Ương chỉ chỉ cái bàn.

Nhóm tiểu thị nghe vậy cầm y phục để lên, kết quả chất cao một chồng ở đó có vẻ hơi buồn cười. Đang định gọi Lạc Tổ đem y phục cất vào tủ, Quân Ly Xuân liền tiến vào.

“Đã đưa tới?” Miễn hạ lễ, Quân Ly Xuân đi đến trước bàn, lật lật y phục, gật gật đầu, “Làm không tồi, ban thưởng.”

“Vâng.” Lạc Tổ lĩnh mệnh, sau đó rất thức thời dẫn những người khác lui ra ngoài.

Lăng Kỳ Ương đứng dậy đi qua, nói: “Làm sao lại nhiều y phục như vậy, cần bản mặc không hết, hơn nữa đều là màu đỏ, ra ngoài rất kỳ quái.”

Kỳ thật người mặc đồ đỏ cũng có, nhưng cũng không phải đồ rực. Mà Quân Ly Xuân sai người làm toàn bộ là màu đỏ rực, tươi đẹp vô cùng.

“Không hề gì, người nếu không muốn xuất môn thì mặc ngay tại trong phủ, cho ta xem là được rồi.” Quân Ly Xuân nhắc lên một bộ, ướm trên người Lăng Kỳ Ương, cảm thấy rất thích hợp, “Người mặc đồ đỏ rất đẹp, tươi đẹp mà không yêu mị, rất có phong thái. Cho người chỗ này, cũng là tự ta muốn nhớ rõ một khắc tiếp người hạ kiêu kia, cảm giác tim đập thành thịch.”

Quân Ly Xuân nhìn Lăng Kỳ Ương, ánh mắt sâu không thấy đáy giống như là xuyên thấu qua cảnh trước mắt nhớ lại một chuyện khác. Quân Ly Xuân không nói cho Lăng Kỳ Ương sở dĩ mình làm cho hắn chỗ y phục đỏ này, là vì muốn bản thân thời thời khắc khắc nhớ rõ kiếp trước tất cả những gì Lăng Kỳ Ương làm vì y, nhớ rõ một khắc người này chết đi mình đau lòng, nhớ rõ một đời này mình phải đối xử tốt với hắn gấp bội.....

Lăng Kỳ Ương cúi đầu không nói, hắn có thể cảm nhận được tâm ý của Quân Ly Xuân, hơn nữa rất thích.

Buổi chiều, hai người ngồi trên nhuỷên tháp trong phòng ẩm tự đọc sách, tiếng lật trang sách ngẫu nhiên vang lên điểm xuyết sự tĩnh nhàn, cảm giác ngày tháng yên bình thanh thản.

Chớp chớp mắt có chút mỏi mệt, Lăng Kỳ Ương nhìn về phía Quân Ly Xuân, phát hiện ánh mắt người này tuy rằng đặt trên sách, nhưng đang ngắm người, phỏng chừng trên sách viết cái gì cũng không biết.

“Làm sao vậy?” Lăng Kỳ Ương buông sách hỏi.

Quân Ly Xuân giơ tay kéo Lăng Kỳ Ương lên trên người, có chút sầu lo nói: “Lần này bởi vì có người, mới giải được chứng bóng đè của Phụ hoàng. Nhưng nghĩ đến vẫn là khó lòng phòng bị, lần này tính mạng Hoàng nương dù chưa bị uy hiếp, nhưng khó bảo toàn lần sau. Chúng ta hiện tại ngầm đề phòng thì tốt hơn so với quang minh đề phòng, nhưng tóm lại không phải kế sách lâu dài. Còn cần nghĩ vài biện pháp bảo hộ Hoàng nương mới tốt.”

Đối với con cái, phụ mẫu khỏe mạnh tự nhiên là vương bản lớn nhất. Phụ mẫu an thì tâm ổn, phụ mẫu có việc thì tâm loạn. Hoàng gia tuy rằng uy nghiêm, phụ mẫu cùng con cái thân cận không giống dân thường tùy ý, luôn luôn quy củ khắc chế. Thân là Hoàng tử đã tâm bình bực, vì tư lợi có khối người, bọn họ nhìn chỉ là cái vị trí trên vạ người kia, cho dù hiếu thuận cũng bất quá chỉ cho có lệ. Người như vậy, cho dù thân phận tôn quý, Lăng Kỳ Ương cũng khinh thường. Mà Quân Ly Xuân lo lắng cùng hiếu thuận là phát ra từ nội tâm, tuy rằng người này ngoài miệng không nhiều lời, nhưng một mực dùng hành động chứng minh, Lăng Kỳ Ương rất thanh tỉnh mình không có nhìn lầm người. Cho dù trên chiến trường Quân Ly Xuân lãnh huyết vô tình, nhưng ở nhà cũng là hiếu tử hiền đệ, là phụ quân tốt.

“Thật sự giờ không có chủ ý, ngày mai ta gọi Lục ca cùng đến quý phủ Tam ca, đem chuyện hương liệu nói hết cho họ, cùng nhau nghĩ cách.” Quân Ly Xuân sinh trưởng ở trong cung, thủ đoạn tranh thủ tình cảm thế này cũng thấy rất nhiều rồi, lại chưa bao giờ tự mình dùng. Nhất thời không nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn, mấy thứ thủ đoạn bình thường kia Nhã Khôn cung cần bản không thiếu, nhưng loại người bình thường không dễ tra xét giống như hương liệu đó, hơn nữa không đến mức sát hại tính mệnh lại không thể nào thử được, nghĩ đến cũng là họa lớn.

Thật sự không muốn cũng chỉ có thể giải quyết theo như trên, diệt trừ Hoàng Quý phi. Nhưng cái này nói dễ hơn làm đấy chứ? Mẫu gia của Hoàng Quý phi quả thật danh môn chiến tướng, tay nắm binh quyền. Thêm công lao nàng sinh dục Ngũ Hoàng tử, nuôi nấng Tứ Hoàng tử, Hoàng Thượng cuối cùng cũng bận tâm một phần. Hơn nữa cho dù diệt trừ Hoàng Quý phi, ai có thể cam đoan sẽ không xuất hiện Hoàng Quý phi thứ hai, thứ ba?

Lăng Kỳ Ương ngửi thấy túi hương trên người Quân Ly Xuân nhiễm mùi thơm ngát thảo nhiên, thấp giọng nói: “Kỳ thật cũng không phải không có biện pháp.”

“Người có cách?” Quân Ly Xuân nhìn hắn. Y tuy biết Lăng Kỳ Ương tinh thông, lại không trông cậy hắn sẽ nghĩ ra biện pháp.

Lăng Kỳ Ương đứng dậy, đi đến trước bàn cầm lấy bút lông, nhấp mực rồi viết lên trên giấy. Viết xong liền gấp lại bỏ vào phong thư, trên bì viết “Cha thân mến”.

Quân Ly Xuân khó hiểu đi tới, cũng chỉ nhìn được chữ trên bì phong thư. Chữ Lăng Kỳ Ương rất đẹp, khiến trong lòng Quân Ly Xuân đột ngột nảy ra một ý —— về sau hài tử có thể cùng cha nó học viết chữ.

Nghĩ vậy, khóe miệng Quân Ly Xuân nhướn ra ý cười. Đối với chuyện con nối dòng, y không có ý gì. Nhưng cùng Lăng Kỳ Ương hân mật rồi, cũng sẽ cảm thấy nếu là có hài tử của hai người thật cũng không tồi. Bất quá y không định nói ý tưởng này cho Lăng Kỳ Ương, dù sao Khanh tử có thai không dễ, y không muốn tạo áp lực cho Lăng Kỳ Ương, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Dán xong phong thư, Lăng Kỳ Ương vẫy Minh Lễ ở cửa tiến vào, đưa thư cùng ngọc bội bên người mình cho hắn, “Đem hai thứ này đưa đến quý phủ Vọng Dương Bá, giao cho cha ta.”

“Vâng, tiểu nhân đi làm ngay.” Minh Lễ hai tay tiếp nhận đồ, liền chạy đi. Hắn tuy là tiểu tư của Quân Ly Xuân, nhưng trong phủ hiện tại ai cũng thừa nhận với tính tình sáng sủa của hắn, Vương phi phân phó cho dù không phải ý của Vương gia, cũng nhất định là giúp cho Vương gia.

“Viết gì vậy?” Tiểu tử Minh Lễ cầm thư chạy đi, ngay cả chào hỏi chủ tử là y cho đứng đắn cũng không có, y vốn còn muốn nhìn nhìn thêm chữ của Lăng Kỳ Ương.

“Rất nhanh sẽ biết.” Lăng Kỳ Ương thắt một cái nút, trở lại tháp tiếp tục đọc sách.

Quân Ly Xuân bắt đầu dĩ cười cười, cũng lên tháp bồi Lăng Kỳ Ương cùng xem.

Bữa tối, Minh Lễ từ quý phủ Vọng Dương Bá đã trở lại, trong tay còn ôm một con mèo toàn thân đều đen. Hắc miêu có cái đầu không lớn, đôi mắt xanh biếc vô cùng xinh đẹp, ghé vào trong lòng Minh Lễ không nhúc nhích, trong chân ôm khối ngọc bội của Lăng Kỳ Ương được treo trên cổ nó.

Minh Lễ cũng khấn trương mà ôm nó, tựa như sợ không cẩn thận một cái liền ném nó ngã, hoặc để nó chạy. Mãi đến khi vào thiên thính mới nhẹ nhàng thở ra, hoàn lễ, nói: “Nhạc Khanh phu nhân nói tiểu nhân bắt nó mang về.....”

Nói còn chưa xong, hắc miêu đã thấy Lăng Kỳ Ương ngồi ở chính vị, lập tức hưng phấn nhảy ra khỏi ngực Minh Lễ, phóng đến chỗ Lăng Kỳ Ương. Lăng Kỳ Ương cười ôm lấy nó, vuốt bộ nó lông bóng loáng như nước, sủng nịch trên đầu nó, “Bé con, mày không phải béo lên đấy chứ?”

Hắc miêu vô cùng thân thiết dụi tay Lăng Kỳ Ương, làm nũng lăn lộn ở trong ngực hắn.

Quân Ly Xuân nhìn một người một mèo ở đằng kia ôm ấp vui vẻ, cảm thấy thú vị, “Người gửi thư đi chỉ là muốn con mèo này?”

“Ừ. Nó tên Mặc Ngọc Nhi, còn là được miêu.” Lăng Kỳ Ương nói.

“Miêu yêu?” Quân Ly Xuân khó hiểu, Mặc Ngọc Nhi tên thật ra dễ nghe, cũng hợp với con hắc miêu này, nhưng sao lại là yêu?

“Không phải yêu, là ‘được’ trong được liệu.” Lăng Kỳ Ương bị y xuyên tạc rất bất đắc dĩ, giải thích: “Nó từ nhỏ được cho ăn được mà lớn, cái gì có chứa độc tính nó đều có thể phát hiện.”

“Ta chỉ mới nghe qua được nhân.”

“Tính chất không sai biệt lắm. Chẳng qua đa số được nhân toàn đi ra hại người, hoặc là thân mình được nhân giống như người chết. Nhưng được miêu thì không độc, hơn nữa rất có linh tính.” Lăng Kỳ Ương xoa bụng Mặc Ngọc Nhi, thoải mái đến mức nó kêu meo meo mãi.

“Biện pháp người nói là chỉ nó?” Nhìn con mèo hận không thể dán trên người Lăng Kỳ Ương này, Quân Ly Xuân cảm thấy hắn là có linh tính.

“Ừ.” Lăng Kỳ Ương đứng dậy nhét Mặc Ngọc Nhi vào trong lòng Quân Ly Xuân, còn mình lấy hòm chứa trầm nguyệt hương cùng vân trúc hương ra.

Đột ngột bị nhét vào một lồng ngực xa lạ, Mặc Ngọc Nhi vươn cổ trừng đôi mắt to nhìn chăm chăm Quân Ly Xuân, Quân Ly Xuân cảm thấy mình chỉ cần một tay cũng có thể bóp chết bé con này, đành phải cứng người bất động, để tránh làm bị thương nó, Lăng Kỳ Ương đau lòng.

Lăng Kỳ Ương thả một ít vân trúc hương vào lư hương, lại dẫn Lạc Tổ đi ra ngoài, ngón út khẽ nhấp một chút mật trầm nguyệt hương bôi lên cổ tay áo Lạc Tổ, nói hần lát nữa hãy tiến vào.

Trở lại thiên thính, nhìn Quân Ly Xuân ôm Mặc Ngọc Nhi cứng người ngồi ở kia, Lăng Kỳ Ương cười nói: “Mặc Ngọc Nhi sức sống rất mạnh, người không cần lo lắng thương tổn đến nó.”

Mặc Ngọc Nhi đứng ở trên đùi Quân Ly Xuân, quơ quơ đầu, ánh mắt nhìn về phía Lăng Kỳ Ương, nhưng chưa phóng qua.

“Người mau tới ôm nó đi, ta thấy nó sắp nhìn đến phát khóc rồi.” Quân Ly Xuân nhìn Mặc Ngọc Nhi lăng lăng ngó chăm chăm Lăng Kỳ Ương, cảm thấy con mèo này tựa như có điểm là lạ.

Lăng Kỳ Ương lắc đầu, “Nó không phải muốn ta ôm.”

Đang nói, Lạc Tổ đi đến. Chân mới vừa bước vào cửa thiên thính, Mặc Ngọc Nhi liền lập tức quay đầu, đôi mắt xanh biếc gắt gao nhìn chăm chăm Lạc Tổ, Lạc Tổ sợ tới mức không khỏi lui về sau từng bước, sững sờ ở tại chỗ. Mặc Ngọc Nhi cong lưng, lông toàn thân đều xổ tung, “ngao ngao” kêu một tiếng, nhảy ra, phóng về phía lư hương.

Lư hương ngã choang xuống đất, tro tàn tung tóe.

Quân Ly Xuân nhìn Mặc Ngọc Nhi phát hiện nguy hiểm, trong lòng có chút kinh ngạc, xem ra con mèo này còn rất linh.

“Mặc Ngọc Nhi.” Lăng Kỳ Ương kêu nó một tiếng, Mặc Ngọc Nhi nghe lời chạy tới, nhảy vào trong lòng Lăng Kỳ Ương. Lăng Kỳ Ương vuốt cái đầu nhỏ của nó, cười nói: “Làm tốt lắm.”

“Meo.” Mặc Ngọc Nhi dụi Lăng Kỳ Ương, tựa như cũng thật cao hứng.

Lăng Kỳ Ương nói với Lạc Tổ bị dọa: “Đừng sợ, Mặc Ngọc Nhi sẽ không đả thương người. Là do vừa rồi ta bôi mật hương liệu lên người. Đi đổi y phục đi.”

“Vâng.” Lạc Tổ phục hồi tinh thần lại gật gật đầu, kỳ thật con mèo này không lớn, căn bản không có lực sát thương, chỉ là vừa mới nãy đôi mắt đúng là dọa người.

Lạc Tổ đi xuống rồi, Lăng Kỳ Ương nói tiếp: “Vừa mới rồi ngón tay ta cũng dính hương liệu, tuy rằng đã bôi gần hết lên trên người Lạc Tổ, nhưng còn có vi lượng lưu lại. Mặc Ngọc Nhi nhìn thấy ta mà không phóng lại muốn ta ôm, cũng là vì phát hiện khác thường. Bất luận cái gì, chỉ cần là bất lợi với con người, nó đều có thể phát hiện, sau đó lao về phía thứ đó, nhưng tuyệt đối sẽ không đả thương người. Người có thể yên tâm đưa nó đến nuôi ở chỗ Hoàng nương.”

“Quả nhiên là mèo tốt.” Ngay cả y vừa nãy cũng cảm thấy Mặc Ngọc Nhi kỳ quái, nghĩ đến nếu đổi thành một nữ tử cẩn thận như Hoàng nương vậy, nhất định sẽ phát giác nhanh hơn, từ đó tránh nguy hiểm, “Bất quá nó giống như rất nhận chủ nhân.”

Lăng Kỳ Ương gầy gầy ngọc bội trên cổ nó, “Chỉ cần mang theo cái này nó sẽ không chạy, thứ này có mùi trên người ta.”

“Vì Hoàng nương, ta làm người từ bỏ thứ yêu thích rồi.” Quân Ly Xuân đi đến trước người Lăng Kỳ Ương, xoa xoa Mặc Ngọc Nhi trong lòng hần.

“Chỉ cần người có thể an tâm là tốt rồi.” Đưa Mặc Ngọc Nhi đến chỗ Hoàng hậu cũng không xem như cho người ngoài, hơn nữa lúc hần tiến cung cũng có thể thăm. Đợi về sau có mèo con nào thích hợp, hần sẽ để Hoàng hậu nuôi, như vậy đợi mèo trưởng thành, nhận Hoàng hậu là chủ nhân rồi, hần có thể ôm Mặc Ngọc Nhi về.

Quân Ly Xuân cười nắm tay Lăng Kỳ Ương, hôn lên môi, cực kỳ lưu luyến.

7. C7 : Từ Mẫu Vi Tôn

29 tháng chạp, thời tiết sáng sủa, ngàn dặm không gió, là thời tiết tốt hiếm có vào mùa đông. Quân Ly Xuân lấy danh lễ vật tân niên tặng Hoàng nương, ôm Mặc Ngọc Nhi vào cung. Mặc Ngọc Nhi ghé vào trong lòng hân sưởi ấm, căn bản không buồn nhìn xem mình được đưa đến đâu.

Vào Nhã Khôn cung, Tam Hoàng tử Quân Ly Uyên cùng Lục Hoàng tử Quân Ly Triệt đang bồi Hoàng hậu nói chuyện.

“Hoàng nương vạn an.” Quân Ly Xuân hành lễ.

“Sao con lại tới đây? Cũng không nói một tiếng trước, ta chuẩn bị thêm chút đồ con thích ăn.” Theo lệ, nhóm Hoàng tử đều tiến cung ấm yến vào đêm 30. Hôm nay Quân Ly Uyên cùng Quân Ly Triệt đến đây, nàng đã đủ bất ngờ, không ngờ tiểu nhi tử cũng đến.

“Không sao, ngày mai cũng phải tới.” Quân Ly Xuân nói xong, lại ân cần thăm hỏi huynh trưởng mình, “Tam ca, Lục ca.”

“Lại đây ngồi.” Quân Ly Uyên dịch sang bên cạnh một chỗ, chừa ra vị trí bên tay trái Hoàng hậu cho Quân Ly Xuân.

“Đệ ôm cái gì vậy?” Quân Ly Triệt rót cho y chén trà nóng, khó hiểu nhìn bé con nằm thành một đoàn trong lòng Quân Ly Xuân.

Quân Ly Xuân để Mặc Ngọc Nhi lên bàn, ngồi vào ghế uống ngụm trà. Mặc Ngọc Nhi phát hiện mình bị buông xuống, ngẩng cái cổ nhỏ nhìn nhìn mọi nơi, cuối cùng nhảy vào lòng Hoàng hậu —— có lẽ bởi vì trong bốn người này chỉ có Hoàng hậu là nữ tử, hoặc là do trực giác động vật, Hoàng hậu là vô hại nhất.

Hoàng hậu trăm triệu lần không ngờ con mình còn mang mèo vào, có chút vô thức ôm Mặc Ngọc Nhi.

Quân Ly Triệt nhìn con mèo cười nói: “Thành thân quả nhiên khác a, cả thú cưng cũng nuôi rồi, đệ đây là tình yêu lan tràn sao?” Trong ấn tượng của hắn, Quân Ly Xuân đối với loại sinh vật yếu nhược này từ trước đến nay sẽ không liếc mắt nhìn bao giờ.

“Nói đến lại dài.” Quân Ly Xuân phất tay, lệnh cho người hầu hạ trong điện toàn bộ lui ra ngoài.

“Sao lại thành thần bí như vậy.” Quân Ly Uyên khó hiểu nhìn y hành động.

“Việc này người một nhà biết là tốt rồi, sự tình liên quan đến Hoàng nương.” Thấy cửa điện đóng, Quân Ly Xuân mới nói.

“Bản cung?”

Quân Ly Xuân gật đầu, “Việc này phải nói từ vân trúc hương.....”

Quân Ly Xuân chậm chậm nói, từ chuyện Lăng Kỳ Ương phát hiện hương có vấn đề, đến thành phần giải trừ tương khắc, rồi đến việc sử dụng con mèo này. Trong mấy ngày Hoàng hậu không biết, Quân Ly Xuân vẫn luôn đưa giải dược tới bỏ vào hương, hiện tại lượng hương liệu lưu lại trên người đã bớt đi bảy tám phần, lúc này giải thích cho Hoàng hậu nghe cũng không sao.

Nghe Quân Ly Xuân giải thích xong, Quân Ly Uyên mặt cũng trầm xuống, Quân Ly Triệt nhìn cái lư hương còn đang đốt kia, tuy rằng dược tính đã bị khắc trừ, vẫn khiến hắn bất giác cảnh giác.

Nói nửa ngày, Quân Ly Xuân rót đầy chén trà, uống mấy ngụm nhuận nhuận họng, “Về sau có cái gì mới đem đến tốt nhất để Mặc Ngọc Nhi nghỉ một chút, nó sẽ phán đoán có vô hại không.”

“Trong Nhã Khôn cung đều là thân tín của chúng ta, người của Hoàng Quý phi chen vào không lọt, liền đánh chủ ý lên Phụ hoàng. Nàng là sủng phi của Phụ hoàng, Phụ hoàng sẽ không nghi ngờ nàng. Chiêu này thật ra cao minh.” Quân Ly Uyên cười lạnh một tiếng, biện pháp tranh đấu trong cung không ít, nhưng loại này thì hẳn lần đầu tiên thấy.

“Vậy thân thể Hoàng nương hiện nay sao rồi?” Quân Ly Triệt hỏi.

“Kì Ương nói giải được dùng mười ngày là giải hết, ta cũng nói chưa được, chờ ngày mai hẳn tiến cung dự tiệc, nói hẳn bắt mạch cho Hoàng nương.” Quân Ly Xuân nói.

Hoàng hậu ôm Mặc Ngọc Nhi gần ra, sau đó thở thật dài, nói với Quân Ly Xuân: “Con ta có phúc, cưới được Kì Ương, Hoàng nương cũng được hưởng quang, nếu không vẫn còn chẳng hay biết gì. Trước đây Phụ hoàng các con cứ ngủ lại Nhã Khôn cung liền gặp ác mộng liên tục hoặc là bóng đè, bản cung cũng từng hoài nghi, nhưng cuối cùng cũng không điều tra ra gì. Hoàng nương còn tưởng rằng có quỷ quái quấy phá, thỉnh pháp sư đến làm phép, nhưng cũng không thấy tốt. Không ngờ hôm nay lại có đáp án.”

Quân Ly Xuân vỗ vỗ tay Hoàng hậu, trấn an nói: “Nhi thần cũng là sau ngày thành thân mới biết được Kì Ương biết y thuật. Về sau có hẳn, có thể lược đi không ít phiền toái. Mẫu gia hẳn bên kia tuy rằng dính dáng chút điểm thân cố với Hoàng Quý phi, nhưng Kì Ương thiện tâm ngay thẳng, chắc chắn không cùng bọn họ một giuộc. Nếu không hẳn cũng sẽ không nói cho nhi thần về chuyện hương này.”

“Nói cũng đúng.” Hoàng hậu gật gật đầu, “Chỉ nhìn tâm đứa nhỏ kia đối với người, cũng biết đứa nhỏ kia trung trinh vô hại.”

“Hoàng nương sau này có tính toán gì không? Cần phải nói cho Phụ hoàng không?” Quân Ly Uyên hỏi.

Hoàng hậu lắc đầu, “Tạm thời không cần nói cho Phụ hoàng con, việc này ghi nhớ trước, ngày sau nhất định làm chứng cứ ép Hoàng Quý phi mới đúng. Nếu hiện tại báo sự tình cho Hoàng Thượng, thứ nhất trong cung không ai biết cách này, cho dù Kì Ương thuyết minh, cũng chưa chắc sẽ được tin tưởng, dù sao nói đến y thuật, lão nhân của thái y viện làm lâu hơn Kì Ương, tất nhiên là không phục. Cũng sẽ khiến Kì Ương lâm vào nguy hiểm. Thứ hai mẫu gia của Hoàng Quý phi hiện đang phò tá Hoàng Thượng, hơn nữa mới vừa đánh thắng trận. Hoàng Thượng không chắc sẽ trách tội, nàng chỉ cần đem trách nhiệm đẩy đi, bản cung cũng không làm gì được nàng.”

“Hoàng nương nghĩ chu đáo.” Thấy Hoàng nương cũng vì Lăng Kì Ương lo nghĩ, Quân Ly Xuân không thể không bội phục Hoàng nương suy nghĩ chu toàn, thông minh kiên trì, lại tâm địa thiện lương, thiện lương này chỉ dành cho người một nhà.

“Hiện tại việc cấp bách là kéo tâm Phụ hoàng con về phía bản cung. Mấy năm này bởi vì chỗ hương kia, Hoàng Thượng đã bất hòa với ta rất nhiều.” Hoàng hậu dù sao cũng ở trong cung đời nhiều năm, tự nhiên biết làm cái gì mới là có lợi nhất với mình.

“Chờ đệ khanh đến chẩn mạch, Hoàng nương vẫn là đổi một loại hương liệu khác đi. Nhi thần giúp Hoàng nương tìm nhiều loại hương tốt hơn cho ngài chọn.” Quân Ly Triệt nói.

“Hoàng nương biết con ta có khả năng, nhưng để phòng vạn nhất, Hoàng nương về sau cũng không dùng hương nữa. Muốn đốt sẽ đốt chút đàn hương đi, có thể tĩnh tâm ngưng thần.” Hoàng hậu cười nói: “Qua mấy ngày nữa ta phải nói với Hoàng Thượng, tiền tuyến thường xuyên chiến sự, quốc khổ căng thẳng. Bản cung tiết kiệm chút bạc, coi như là vì nước trích một phần tâm.”

“Hoàng nương từ tâm.” Quân Ly Triệt đáp.

“Uyên Nhi cùng Xuân Nhi đều phải ra chiến trường, Hoàng nương phải tích phúc cho các con nhiều hơn. Triệt Nhi tuy rằng không thạo dụng binh, nhưng ở Hoàng thành cũng không sống khá giả gì hơn so với chiến trường, Hoàng nương cũng phải tích phúc cho con.” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ba đứa con, Hoàng hậu cười nói: “Hoàng nương biết các con đều hiếu thuận, hôm nay các người đến cùng nương nói chuyện, bản cung thật cao hứng, các người cũng đừng nghiêm mặt quá.” Hoàng hậu gấp điểm tâm cho ba người.

Nghĩ đến ngày mai là trừ tịch, vẫn là không cần làm đến mức khiến Hoàng hậu phiền lòng, sắc mặt ba người cũng tốt hơn rất nhiều, hết thấy đợi sang năm nói sau cũng không muộn.

Hoàng hậu vuốt lông Mặc Ngọc Nhi, nói chuyện phiếm: “Các con có biết vì sao trong cung lại thích tranh đấu không?” Không đợi bọn họ đáp, Hoàng hậu liền nói tiếp: “Bởi vì sống không hạnh phúc, không hạnh phúc cho nên không thỏa mãn. Nữ tử tranh đấu vì muốn tranh thủ tình cảm, cho rằng được Hoàng Thượng sủng ái sẽ thỏa mãn hết thấy yêu cầu của các nàng, sẽ cảm nhận được hạnh phúc. Nam tử ranh đầu là vì ngôi vị Hoàng đế, cảm thấy chỉ có ngồi vào cái vị trí kia mới có thể an bài thứ tự mình cho là hạnh phúc.”

Ba người trầm mặc cân nhắc lời Hoàng hậu, cảm thấy có lý.

“Kỳ thật trong cung vốn không có cái gì hạnh phúc đáng nói, hậu cung tiền triều bất quá là kiềm chế lẫn nhau, thâm thiếp vì lợi mà đến bất quá là vì ích lợi tồn tại từ Hoàng Thượng. Nếu không có tầng quan hệ này, nữ tử vào cung hoặc là địa vị cực thấp, hoặc là thất sủng cơ khổ.”

“Hoàng nương.....” Quân Ly Uyên cau mày không muốn Hoàng hậu tiếp tục nói.

“Không còn cách nào, ở đây chỉ có mấy người các con, không còn ai nghe được. Ta là nương các con, có một số việc không giúp các con hiểu được thì giúp ai nữa đây?” Hoàng hậu cười cười, “Cho dù trong cung này có người muốn bình an thanh thản, cũng luôn luôn có kẻ đã tâm bưng bưng. Phàm là có người như thế tồn tại, tranh đấu sẽ không ngừng. Cho dù con không muốn tranh, cũng sẽ bị kéo vào, không thể không đấu. Các con nhìn xem, hiện tại trong cung phi tần đã có hơn hai trăm người, Hoàng Thượng theo tổ chế mỗi nửa tháng đều phải ở lại hậu cung qua đêm, nhưng hài tử trong cung chỉ có bảy vị Hoàng tử, bốn vị Công chúa thôi. Có hài tử lại có phần địa vị, sao lại không khiến những hài tử không có gì cả không đỏ mắt được?”

“Kỳ thật trong tư tâm Hoàng nương cũng không hy vọng các con làm Hoàng đế. Người ngoài đều cảm thấy làm Hoàng đế là oai phong nhất, nhưng kỳ thật Hoàng đế mới là bất hạnh nhất, tất cả mọi người tính kế giành địa vị cùng vinh sủng của hân, nhưng không ai quan tâm hân rốt cuộc cần cái gì, mà làm Hoàng đế cũng phải cân nhắc mọi thứ, không thể muốn làm gì thì làm.”

Hoàng hậu giữ chặt tay Quân Ly Triệt, đối hân nói: “Triệt Nhi tuy không phải thân sinh của ta, nhưng từ sinh ra đã được ta nuôi bên người, ta cùng với mẫu phi con lại là tỷ muội song sinh, từ bộ dạng đến tâm tính không gì không giống, chắc hân nếu muội ấy còn sống, cũng sẽ nghĩ giống ta.”

“Nhi thần hiểu.” Quân Ly Triệt cười yếu ớt đáp lời. Mẫu phi hân Hiền Quý hiền sinh hạ hân mất máu mà ly thể, trước khi lâm chung giao hân cho tỷ tỷ sinh đôi của nàng, đương kim Hoàng hậu nuôi nấng. Hoàng hậu cũng từ trước đến nay coi hân như con ruột, ngay cả ban danh cũng là lấy chữ “Ly” giống Hoàng tử con ruột.

Hoàng hậu cảm thấy an ủi vỗ vỗ tay hân, lại nhìn hai đứa con ruột của mình, tiếp tục nói: “Hoàng nương mặc dù không hy vọng các con làm Hoàng đế, nhưng lại không thể ngăn cản các con đi tranh giành vị trí đó. Hoàng nương hiểu, nếu vị trí đó bị người khác đoạt mất, ba người các con đều sẽ khó giữ tính mạng. Đây là sự khác nhau giữa ‘Ly’ cùng ‘Thừa’, các con là chữ ‘Ly’ ruột thịt, đã định không thể không quan tâm, cũng nhất định khiến cho người khác ghen tị.”

“Hoàng nương yên tâm, nhi thần sẽ không để vị trí kia rơi vào tay người ngoài.” Quân Ly Uyên nói.

“Ừ, chỉ cần huynh đệ ba người các con đồng lòng thì đó là trợ lực lớn nhất.” Hoàng hậu trấn an gạt đầu.

“Nhi thần hiểu, nhất định cùng huynh đệ đồng tâm hiệp lực.” Quân Ly Triệt nói.

“Vâng, nhi thần cũng nhất định toàn lực tương trợ hai vị huynh trưởng.” Quân Ly Xuân cũng biểu thị.

“Được, được. Không hổ là con ngoan của Hoàng nương.” Cũng không phải Hoàng hậu tự phụ, theo nàng thấy, ba đứa con nàng người nào cũng đứng đầu, vị trí kia nếu phải tranh, chỉ cần nàng còn sống, vậy phần thắng cũng có bảy thành.

Cùng Hoàng hậu nói một hồi lâu, mãi đến giờ Thân một khắc, ba người mới rời khỏi Nhã Khôn cung, chuẩn bị tự hồi phủ.

“Cùng Lăng Kỳ Ương ở chung hoàn hảo chứ?” Quân Ly Uyên lớn tuổi nhất trong ba người, tự nhiên phải quan tâm đệ đệ một chút.

“Vâng, hân à một người thanh đạm. Ở cùng hân, ta cùng tâm đều an tĩnh lại.” Quân Ly Xuân nói.

“Tam ca căn bản đừng lo, ta có nghe nói người nào đó làm gấp cho Lăng Kỳ Ương hơn trăm bộ y phục đỏ, một vài chế y điểm nổi danh trong kinh không thể không mở rộng sản xuất, làm y phục cho y.” Quân Ly Triệt cười nói.

“Còn có việc này?” Quân Ly Uyên cũng cười.

“Tin tức của Lục ca quả là linh thông, việc tư thế mà cũng biết.” Quân Ly Xuân không để ý, y làm gì cũng không sợ người khác biết.

“Đệ cho Lục ca ta đang làm gì? Nếu chút nhân sự ấy cũng không biết, vậy làm sao còn có thể lẫn lộn ở kinh chứ?” Quân Ly Triệt sửa sang lại áo khoác, cười tự tin.

Quân Ly Xuân có chút bất đắc dĩ, bất quá nghĩ đến Lục ca hỏi thăm cũng là quan tâm y mà thôi.

Ba người đang nói, vừa ngẩng đầu, liền thấy Đại Hoàng tử Quân Thừa Vinh một thân quân trang đi tới bên này. Không giống ba người tuấn mỹ, Quân Thừa Vinh ngày thường thô cuồng, Doanh phi từ nhỏ nuôi hấn béo quay, đến nỗi sau này trưởng thành thân hình mặc dù trở nên to tướng, nhưng trên mặt vẫn dữ tợn không giảm. Dáng người như vậy mặc quân trang, mà cũng có thể áp trận.

“Ba người đệ thỉnh an mẫu hậu sao?” Quân Thừa Vinh hất cằm, tự phụ trong mắt lộ rõ.

Quân Ly Xuân hoàn toàn không muốn ứng phó hấn, trầm mặc không nói rõ.

“Đúng vậy, ngày mai là lễ mừng năm mới, đến xem Hoàng nương còn muốn mua thêm gì không, ngày mai cho người đưa đến.” Quân Ly Triệt tao nhã cười nói. Quân Ly Uyên là con trai trưởng, thân phận so với Quân Thừa Vinh tôn quý hơn, tất nhiên là có thể không để ý tới hấn. Quân Thừa Vinh đi đến ngay cả câu ân cần thăm hỏi cũng không có, ngữ khí nói càng như là chất vấn, tựa như trong cung này đã do hấn đương gia tác chủ.

“Mấy ngày ta không ở đây, nghe nói thất đệ đón dâu rồi?” Quân Thừa Vinh nhìn về phía Quân Ly Xuân.

Quân Ly Xuân khẽ gật đầu, vẫn chưa mở miệng.

“Ngày mai cung yến, chắc hấn nếu có thể gặp vị đệ khanh này.” Quân Thừa Vinh cười nói.

Lời này vốn không có gì, nhưng Quân Ly Xuân không hiểu sao nổi giận ——Vương phi của y, Quân Thừa Vinh gặp cái gì!

Thấy sắc mặt y không tốt, Quân Ly Triệt nhanh chóng thay đổi đề tài, “Đại hoàng huynh muốn đi đâu?”

Quân Thừa Vinh có mặt đến mức ý tựa đầu khô từ tay phải đổi đến trong tay trái, cười nói: “Lần này ta chiến thắng trở về, Phụ hoàng rất khích lệ, hỏi ta muốn thưởng gì. Thấy sắp đến lễ mừng năm mới, mẫu phi của ta còn đang bị cấm túc, cho nên ta cầu Phụ hoàng thả mẫu phi ra, cho cả nhà đoàn viên.”

Doanh phi nửa năm trước vì bất kính với Hoàng hậu, bị Hoàng Thượng phạt cấm túc suy nghĩ, tất cả cung yến vẫn không được tham gia. Hiện giờ Đại Hoàng tử lấy chiến công đổi sự tự do cho Doanh phi, nhìn rất đắc ý, không khỏi có chút lấy công hiệp để gây hiềm khích.

“Đại Hoàng huynh quả nhiên cực hiếu.” Quân Ly Triệt cười thâm ý.

“Được rồi, ta cũng không ở đây cùng các đệ dài dòng nữa, dù sao ngày mai còn có thể gặp. Ta đến chỗ mẫu phi trước nói cho nàng tin tốt này.” Quân Thừa Vinh nói xong, cũng không nhiều lời từ biệt, vênh vác tự rời đi.

“Không ngờ hấn mà cũng có thể bình định chiến loạn phương Bắc được.” Quân Ly Triệt lắc đầu, đi từ hai người tiếp tục đi.

Quân Ly Xuân cau mày, kiếp này quả nhiên không giống kiếp trước, y nhớ rõ năm y bình định chiến loạn ở phía Tây, phương Bắc rất yên bình. Bất quá nghĩ đến Thát Mã tộc phương bắc, Quân Ly Xuân liền cảm thấy như nghẹn ở cổ, diệt cũng không đủ để hả giận.

“Còn chưa biết có phải công thật không. Các đệ không thấy Thát Mã tộc lần này lui binh quá mức đột ngột sao? Chúng ta mừng năm mới, nhưng tân niên của Thát Mã tộc là lúc xuân sơ, nếu thật sự có chuẩn bị mà

đến, không đến mức đạn tận lương tuyệt chứ, sao lại đột ngột trở về?” Quân Ly Uyên nghĩ hiển nhiên là có gì đó.

Quân Ly Xuân trai qua căn bản không rõ ràng lắm, cũng cho không có ý kiến gì, chỉ có thể nói: “Đến lúc đó rồi xem. Hy vọng có thể qua một năm tốt.” Đây là năm đầu tiên y cùng Lăng Kỳ Ương ở bên nhau, y không hy vọng có chuyện gì đột phát phá hư năm này.

“Ừm.” Quân Ly Uyên gật gật đầu.

Ba người ra khỏi cung, đều tự rời đi, đợi ngày mai gặp lại.

8. C8 : Ngô Tâm Vi Quân

8 Ngô tâm vi quân

Từ lúc Quân Ly Xuân làm y phục đồ cho Lăng Kỳ Ương, trong Lân Vương phủ có thêm một thân ảnh màu đỏ. Quân Ly Xuân cảm thấy tươi đẹp hết mức, bọn hạ nhân cảm thấy không khí vui vẻ cực điểm, mỗi lần Lăng Kỳ Ương đi qua, bọn hạ nhân đều sẽ nhìn trộm vài lần, cảm thấy Vương phi vừa nhân hậu lại đặc biệt.

Lúc Quân Ly Xuân hồi phủ, Lăng Kỳ Ương đang tựa vào nhụyển tháp đọc sách. Thấy y vào cửa, liền buông sách đứng lên, “Bên ngoài lạnh không?” Quân Ly Xuân sợ hãi lạnh, sai người bỏ vài cái chậu than ở trong phòng, lại phân phó hạ nhân không có việc thì không cần ra khỏi phòng, cho nên hắn cũng không biết hôm nay trời thế nào.

“Hoàn hảo, có vẻ mấy ngày này hẳn là thời tiết tốt.” Quân Ly Xuân cởi áo khoác ra đưa cho Minh Lễ, “Ngày mai ta mang người tiến cung sớm, người xem cho Hoàng nương.”

“Được.” Lăng Kỳ Ương đáp lời.

Đang nói, Lạc Tổ bưng lên trà nóng cho hai người, liền cùng Minh Lễ đi ra, chờ bên ngoài.

“Chuyện hương liệu ta đã nói với Hoàng nương, người trong cung luôn khó lòng phòng bị, ngày mai người vào cung cũng phải cẩn thận khắp nơi.” Quân Ly Xuân đưa tay đặt ở phía trên chậu than làm ấm, mới ngồi vào tháp.

“Ta đã biết.”

“Ngày mai chuẩn bị mặc bộ nào? Người nếu không muốn mặc đồ đỏ cũng có thể không mặc.” Quân Ly Xuân nhìn khuôn mặt Lăng Kỳ Ương bị y phục đồ tôn lên đến mức cực kỳ trắng nõn, nhin không được giờ tay nhéo nhéo hai má hắn.

Thiết yển mừng năm mới xem như gia yển, y phục cũng không cần chú ý nhiều, cũng không cần mặc quan phục, chỉ cần đúng mực là được.

“Ta cảm thấy bộ màu đỏ thêu quân tử lan không tệ, ngày mai mặc cũng thỏa đáng, màu đỏ cũng có không khí tân niên vui mừng.” Lăng Kỳ Ương nâng cằm cười nói.

“Ừm, vậy mặc bộ đó.” Quân Ly Xuân lập tức gật đầu, Vương phi nhà mình tất nhiên là mặc cái gì cũng đều khí độ bất phàm.

Vào đêm, hai người tắm rửa qua rồi lên giường, Lăng Kỳ Ương nhìn chằm chằm đỉnh giường ngăn người, trong phòng ngủ lưu lại một chén nến nhỏ, ánh sáng chập chờn khiến người ta có một loại cảm giác buồn ngủ.

“Nghĩ cái gì vậy?” Quân Ly Xuân thấy hắn trừng mắt to, tựa như không có buồn ngủ.

“Không có gì.” Lăng Kỳ Ương nhẹ giọng nói.

Quân Ly Xuân bắt lấy tay Lăng Kỳ Ương trong chăn, nói: “Ta đã sai người chuẩn bị lễ, sáng mai đưa đến phủ Vọng Dương Bá, một nửa là cho người trong phủ, một nửa cho cha người.”

Lăng Kỳ Ương quay đầu nhìn về phía y.

Quân Ly Xuân cười cười, “Ngày mai người không thể trở về mừng năm mới, cha người lại là thị quân, người nếu không có mặt, chắc hẳn cũng quạnh quẽ. Cho người đến tặng chút đồ tốt, cho cha chút không khí vui mừng của tân niên, cũng không khiến người trong Vọng Dương quý phủ coi thường hẳn.” Mấy thứ này theo lý thuyết là do Vương phi tự làm, chỉ cần đem danh mục quà tặng cho Hoàng tử xem qua là tốt rồi. Nhưng thời gian Lăng Kỳ Ương nhập phủ ngắn ngủi, trong nhà một vài khoản cũng không rõ ràng, cho nên Quân Ly Xuân liền thay hắn nghĩ ra.

“Cám ơn.” Lăng Kỳ Ương nhấp môi dưới, cũng không biết còn có thể nói cái gì. Một kẻ bạc tình, cho dù có trả giá bao nhiêu cũng không có được nửa phần hồi báo, nhưng nếu đã đối tốt với một người, cũng sẽ suy nghĩ chu toàn, khiến người ta cảm động.

“Ngủ đi. Mấy ngày nữa muốn làm gì thì làm, ta cũng chưa chắc phải vào triều, có thể cùng người.”

“Được.”

Dưới ánh nến, một giấc an nhàn.

Ngày kế, Quân Ly Xuân ôm Lăng Kỳ Ương ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, mới rời giường dùng cơm. Hai người không phải kiểu thích ngủ nướng, nhưng nhàn rồi khó có, lại là trừ tịch, làm biếng chút cũng chẳng sao, mà thật ra cũng có chút lạc thú.

Buổi chiều, hai người vào cung, Hoàng hậu vừa ngủ trưa dậy, đang ngồi ở tấm điện uống trà. Thấy hai người tiến vào, liền miễn hai người lễ, cười nói: “Còn đang đoán xem các con chừng nào mới đến đây.”

“Sợ quấy nhiễu Hoàng nương nghỉ ngơi.” Quân Ly Xuân kéo Lăng Kỳ Ương ngồi xuống.

“Kì Ương mặc hỉ khí, rất đẹp.” Hoàng hậu đánh giá y phục của Lăng Kỳ Ương, nghĩ đến lời của Lục tử hôm qua.

“Tạ ơn Hoàng nương.” Lăng Kỳ Ương ôn hòa cười nói.

Mặc Ngọc Nhi có lẽ là nghe được tiếng Lăng Kỳ Ương, mừng rỡ từ buồng lò sưởi chạy đến, thả người nhảy phốc lên định lao vào lòng Lăng Kỳ Ương, nhưng cái đầu nhỏ của nó điểm này cho dù có linh hoạt mấy cũng phóng không được. May mắn Lăng Kỳ Ương giơ tay đỡ nó một phen, bằng không bé con này không đụng vào đầu gối thì cũng là ngã trên mặt đất.

“Bé con này quả nhiên hiểu nhân tính.” Hoàng hậu nhìn Mặc Ngọc Nhi vui trên đùi Lăng Kỳ Ương lặn lội làm nũng, cười nói.

“Nuôi từ nhỏ, nó đã quen với mùi trên người con.” Lăng Kỳ Ương xoa bụng Mặc Ngọc Nhi, nói với Hoàng hậu: “Con xem mạch cho ngài một chút.”

“Được.” Hoàng hậu gật gật đầu, đưa tay để lên bàn tròn.

Ngón tay Lăng Kỳ Ương đề lên cổ tay Hoàng hậu, tinh tế chẩn. Quân Ly Xuân nhìn nét mặt hắn, hy vọng từ đó nhìn ra chút gì đó, nhưng không thu hoạch được gì.

Một lát sau, Lăng Kỳ Ương bỏ tay xuống, hành lễ với Hoàng hậu, nói: “Hương liệu còn sót lại trên người Hoàng nương chỉ còn cực ít. Huân thêm một canh giờ nữa, rồi cho người hủy bỏ lư hương. Rồi còn cần mở cửa sổ tấm cung để thở, đệm chăn màn đều phải thay mới, sau đó đem giải được còn lại trộn vào nước, dùng khăn sạch sẽ tắm nước thuốc, chà lau tất cả gia cụ vật phẩm là ổn.”

“Được, chuyện lần này con vất vả rồi.” Hoàng hậu vỗ vỗ tay Lăng Kỳ Ương, phân phó tiểu thị bên người đi làm.

“An nguy của Hoàng nương liên quan đến hậu cung Đại Nghiệp, hậu cung gặp chuyện không may tất sẽ liên lụy chính sự, nhi thần tất nhiên tận tâm.” Lăng Kỳ Ương nói.

“Ngoan.” Hoàng hậu cười gật gật đầu.

Một canh giờ trôi qua, nhóm tiểu thị bắt đầu theo lời Lăng Kỳ Ương sửa sang lại tấm điện, Hoàng hậu đưa Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương đến chính điện ngồi uống trà.

Ba người đang tán gẫu cảnh tượng lễ mừng năm mới ngoài cung, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng “Hoàng Thượng giá lâm”.

Hoàng hậu nhanh chóng đứng dậy nghênh tiếp, hai người từ phía sau, vẫn an hành lễ với Duyên Hi để.

“Đều miễn, người trong nhà không cần câu nệ.” Duyên Hi đế ngồi vào chủ vị, tiểu thị đưa lên trà nóng.

“Hoàng Thượng sao lại đến đây lúc này?” Hoàng hậu hỏi.

“Không có việc gì, tới đây thăm nàng.” Duyên Hi đế uống ngụm trà, lại nhìn về phía hai người, “Các con tới sớm như vậy.”

“Nhi thần đưa Kỳ Ương tới thỉnh an mẫu hậu, nếu tới muộn, trong cung nhiều người, Hoàng nương cũng bận rộn.” Quân Ly Xuân nói rất hợp tình hợp lý.

“Ừm.” Hoàng Thượng gật gật đầu, lại nói với Hoàng hậu: “Hôm nay Hoàng Quý phi giữa trưa phái người đến thỉnh thăm, nói là bị con mèo của nàng dọa, tinh thần cả người đều có chút uể oải.”

“Mặc Ngọc Nhi?” Hoàng hậu giả không biết nói: “Hôm nay phi tần trong cung tiến đến thỉnh an, Mặc Ngọc Nhi ghé vào trong lòng thiếp, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Hoàng Quý phi, thiếp còn nghĩ nó vì thấy muội muội đẹp, mới nhìn chăm chăm, không ngờ cứ nhiên dọa đến nàng.” Hoàng hậu hôm nay cũng cảm giác được Mặc Ngọc Nhi vô cùng cảnh giác đối với Hoàng Quý phi, nhưng cũng không có động thái gì, nghĩ có thể là hương vị trên người Hoàng Quý phi khiến nó bất an, nhưng không tới mức gây hại.

“Mặc Ngọc Nhi?”

“Là tên của con mèo kia.” Hoàng hậu cười nói.

“Khởi bẩm Phụ hoàng, Mặc Ngọc Nhi là con mèo nhỏ do nhi thần tặng Hoàng nương giải buồn, là do Kỳ Ương nuôi từ nhỏ. Nhi thần thấy nó nhu thuận, chủng loại lại quý, nghĩ chúng nhi thần đều đã lớn, Hoàng nương khó tránh khỏi cảm thấy dưới gối cô độc, liền đưa nó tới xem như lễ vật tân niên cho Hoàng nương, cũng có thể khiến Hoàng nương cười.” Quân Ly Xuân nói.

“Con thật có hiếu.” Duyên Hi đế nói.

“Meo.....” Mặc Ngọc Nhi uống nước trở về đúng lúc đi ra, đứng ở cửa nhìn nhìn Duyên Hi đế, liền chạy tới bên chân Lăng Kỳ Ương.

Duyên Hi đế nhìn Mặc Ngọc Nhi nho nhỏ, trong mắt có chút kinh ngạc, lập tức trầm mặc như đang suy nghĩ cái gì. Thật lâu sau, mới bất động thanh sắc thở dài, nhìn nhìn Lăng Kỳ Ương, nói: “Mèo con nuôi rất đặc biệt, rất đáng yêu. Nếu về sau có cơ hội, cũng cho trầm một con nuôi đi.”

Lăng Kỳ Ương mặc dù không rõ lời Hoàng Thượng có ý gì, nhưng vẫn là đáp ứng, “Nhi thần tuân mệnh.”

“Hoàng Quý phi lúc mới vừa vào cung, cũng nuôi một con mèo, tuyết trắng xinh đẹp, lớn bằng hai lần Mặc Ngọc Nhi. Nó thì nhớ rõ sau khi con mèo ấy chết, Hoàng Quý phi còn thương tâm một trận. Không ngờ nàng lại bị Mặc Ngọc Nhi làm sợ, còn tưởng rằng nàng là người thích mèo. Là nó thì sơ sót.” Hoàng hậu xin lỗi.

Duyên Hi đế lắc đầu, “Không liên quan đến nàng, là Hoàng Quý phi không phải. Được rồi, trầm về cung trước, tiếc tới các người đến sớm một chút.”

“Vâng, cung tiễn Hoàng Thượng.”

“Cung tiễn Phụ hoàng.”

Sau khi Hoàng Thượng đưa một đám người chậm rãi rời đi, Quân Ly Xuân xoa xoa đầu Mặc Ngọc Nhi, cảm thấy con mèo nhỏ này thật đúng là rất đáng tin.

Lăng Kỳ Ương nhìn động tác của Quân Ly Xuân, nói: “Phổng chừng hương liệu Hoàng Quý phi dùng cùng loại Hoàng Thượng sở dụng là hỗ trợ lẫn nhau, hiệu quả như nhau, lại không giống trầm nguyệt hương khắc đến mức lợi hại, cho nên Mặc Ngọc Nhi cũng chỉ nhìn thôi.”

“Mặc Ngọc Nhi này đôi mắt bích trừng lên đúng là có điểm dọa người. Hoàng Quý phi nói là bị làm sợ, kỳ thật là chính mình chột dạ thôi. Có truyền thuyết về hắc miêu thông linh, nàng ta có lẽ cảm thấy Mặc Ngọc Nhi nhìn được gì đó.” Quân Ly Xuân nói.

“Đúng là có chuyện này. Nếu Hoàng Thượng tin Hoàng Quý phi, Mặc Ngọc Nhi nếu bộ dạng lớn hơn hung dữ hơn chút, phổng chừng Hoàng Thượng không phải cho người ôm trở về đâu, là trực tiếp giết.” Lăng Kỳ Ương vuốt lông mèo nhỏ, cảm thấy bé con này cũng có chút nguy hiểm.

“Cũng may Phụ hoàng không để ý việc này, Mặc Ngọc Nhi cũng coi như an toàn.” Quân Ly Xuân an ủi nói.

“Ừ.” Lăng Kỳ Ương gật đầu.

Hoàng hậu uống trà, nhìn hài tử cùng Khanh Nhi không hề kiêng dè nhau đối thoại, cảm thấy phu thê chỉ có như vậy mới giống phu thê, mới là người một nhà.

Gần thời gian tiệc tối, Hoàng hậu đến ngự thiện phòng trước, xem thái phẩm chuẩn bị thỏa đáng hay không. Đây vốn không cần Hoàng hậu tự mình đi xem, nhưng nghĩ cũng là ngày vui, vạn nhất gặp chuyện không may thì không tốt, hơn nữa gần đây hậu cung không yên, cho nên Hoàng hậu vẫn quyết định tự mình đi xem, cầu ổn thỏa.

Trước khi đi, nàng nói tiểu thị cầm một cái hộp đi ra, giao cho Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương, nói: “Lễ vật tân niên Hoàng nương cho các con, mong các con bình an hài lòng, phu thê hòa thuận.”

“Tạ ơn Hoàng nương.” Hai người cảm tạ, tiễn Hoàng hậu xuất môn.

Hoàng hậu đi rồi, Quân Ly Xuân mở hòm ra, bên trong là một đôi vòng tay ngọc châu cho nam tử, hai bên ngọc châu cực lớn khảm một viên phật châu, mùi gỗ đàn thoang thoang khiến người ta cảm thấy rất an bình, là vật tinh tâm rất tốt.

Quân Ly Xuân nắm lấy tay Lăng Kỳ Ương, đeo vòng vào cổ tay hắn, “Hy vọng nó có thể phù hộ suông sẻ bình an.” Bốn chữ này là kiếp trước Lăng Kỳ Ương lưu cho y, hiện giờ y mới hiểu được, “Suông sẻ bình an” cũng không phải một câu chúc phúc đơn giản, mà là quá mức để tâm tới đối phương, không biết phải khấn cầu đối phương sao này như thế nào an khang mới tốt, chỉ có thể dùng bốn chữ này bao dung hết thảy.

Lăng Kỳ Ương cười nhìn vào mắt y, thấp giọng nói: “Quân nguyện cũng là ta nguyện, quân tâm cũng là tâm ta.”

Quân Ly Xuân không nhìn được giờ tay ôm lấy Lăng Kỳ Ương, gắt gao siết, giống như gửi gắm thay một cảm xúc, cũng như sợ buông lỏng tay, đối phương sẽ không thấy ấm hơi.

Quân Ly Triệt vào cửa nghe nói Quân Ly Xuân ở trong cung Hoàng hậu, tiến xem, định cùng đi dự tiệc. Nhưng mới vừa xốc một góc rèm lên, liền nhìn thấy hai người ôm nhau. Quân Ly Triệt nhanh chóng buông rèm xuống, làm như không có chuyện gì, không nhìn thấy gì, chấp tay sau người rồi đi ra ngoài. Thầm nghĩ: tin tức mình nhận được cũng không theo kịp một phần vạn sự thân mật của hai người này a.

9. C9 : Nhân Tâm Vi Dị

Chương 10 và 12 ở cuối .

9 Nhân tâm vi dị

Âm yến trong cung đa phần đều cử hành ở Hợp Tương cung, năm nay cũng không ngoại lệ. Hợp Tương cung rất rộng thoáng, cho dù là chiêu đãi văn võ cả triều cũng không đáng nói, thêm nữa còn cách ngự hoa viên rất gần, bốn mùa hương hoa sâu lắng truyền đến, rất lịch sự tao nhã.

Hôm nay Hợp Tương cung giăng đèn kết hoa, tràn ngập trang trí, long đăng trong điện cháy sáng ầm ập, thật có chút cảm giác mùa xuân.

Quân Ly Xuân dắt Lăng Kỳ Ương đi vào, người hầu ở cửa nhanh chóng đi ra đón, cười nói: “Lân Vương gia vạn phúc, Lân Vương phi vạn phúc.”

“Ừm.” Quân Ly Xuân lên tiếng, mắt nhìn quanh bốn phía.

“Dịch Vương gia vừa đến, đã ở bên trong. Ngài thỉnh bên này.” Người hầu dẫn đường đi vào trong. Vừa mới tiến chính điện, liền thấy Dịch Vương Quân Ly Uyên ngồi ở ghế trên uống trà.

“Được rồi, người đi đi.” Quân Ly Xuân khoát tay, người hầu lui xuống.

“Tam ca.” Quân Ly Xuân đưa Lăng Kỳ Ương đi qua, “Lục ca không cùng huynh đến?”

“Ly Triệt tiến cung sớm một khắc so với ta, nhưng lại không thấy đệ ấy.” Quân Ly Uyên nhìn thoáng qua trong điện, cũng không phát hiện bóng dáng Quân Ly Triệt, nhân tiện nói: “Có thể là đi tìm Hoàng nương rồi.”

Quân Ly Triệt lớn như vậy, nghĩ cũng sẽ không đi đâu lạc, Quân Ly Xuân liền không hỏi lại.

Lăng Kỳ Ương làm lễ với Quân Ly Uyên, nói: “Tam ca.”

“Đệ khanh không cần đa lễ. Từng ngày hôn lễ gặp mặt, cũng không rảnh thời gian mời người đến quý phủ hơi, đệ khanh chớ trách.” Tuy rằng trước đây chuyện Lăng Kỳ Ương không phải Quân Ly Xuân không gả ai cũng biết, đối với thanh danh Quân Ly Xuân cũng có chút tổn hại, nhưng Quân Ly Uyên cũng không ghét Lăng Kỳ Ương, ngược lại cảm thấy người này có lòng. Hơn nữa trải qua chuyện hương liệu lần này, Quân Ly Uyên lại sinh ra vài phần hảo cảm với hắn, cảm thấy mình không nhìn lầm người.

“Tam ca khách khí, ngày tết bận rộn. Nhưng Kỳ Ương không có đến phỏng bái vãn an, còn thỉnh Tam ca thứ tội.” Quân Ly Uyên mặc dù là huynh đệ ruột với Quân Ly Xuân, nhưng Lăng Kỳ Ương cũng không dám tùy ý quá.

“Hai người một là Tam ca của ta, một là thê khanh của ta, đều là người một nhà, cũng đừng khách khí như vậy.” Quân Ly Xuân không sợ Tam ca không được tự nhiên, chỉ là sợ Lăng Kỳ Ương để tâm.

“Cũng phải.” Quân Ly Uyên cười gật đầu, bảo hai người ngồi xuống, lại nói với Lăng Kỳ Ương: “Trong cung yến mặc dù ngon, nhưng không dễ no, vẫn là ăn nhiều điểm tâm trước đi.”

“Là ta sơ sót.” Quân Ly Xuân kêu tiểu thị bưng lên chút điểm tâm, thừa dịp gười còn chưa nhiều, lấp đầy bụng cho ái phi nhà mình đã.

“Đây không phải là đậu đỏ tô ta thích nhất đây sao?” Quân Ly Triệt đi vào thấy tiểu thị đưa điểm tâm lên, trực tiếp giơ tay cầm một khối.

“Lục ca.” Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương đứng dậy nói.

“Đệ đi đâu giờ mới lại đây?” Quân Ly Uyên hỏi.

Quân Ly Triệt cười tủm tỉm nhìn Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương, “Vừa nãy vốn định đến cung mẫu hậu tìm hai người bọn họ, sau đó trêu đùa bé con Mặc Ngọc Nhi. Nhưng không khéo lại chứng kiến một tiết mục thâm tình, ta cảm thấy mình ở đó có chút chướng mắt, nên trước hết đến ngự thiện phòng ăn chút gì đó.”

Bị hắn nói như vậy, Lăng Kỳ Ương lập tức phản ứng hiểu ra “Tiết mục thâm tình ” Quân Ly Triệt chỉ là cái gì, tai nóng lên.

Quân Ly Uyên cũng đoán ra vài phần, cười mà không nói.

Quân Ly Xuân bắt đầu dĩ lắc đầu, xem ra việc này về sau vẫn ở quý phủ mình rồi làm thì tốt hơn.

Canh giờ khai yến tới gần, Hoàng Thượng Hoàng hậu cũng lục tục ngồi vào vị trí.

Hoàng hậu ngồi ở bên tay trái Duyên Hi đế, sau đó theo thứ tự là trưởng tử, thứ tử, thân vương chi thứ cùng thê tử. Mà bên tay phải Duyên Hi đế cấp bậc là vị trí của Hoàng Quý phi, sau đó thứ tự là các cung

chủ vị phi tần, Công chúa, cùng với chính phi của nhóm Hoàng tử cùng các thân vương phi khác. Về phần tần phi không phải chủ vị còn lại không có tư cách ngồi trong Hợp Tương cung, bên ngoài Liễu Thiên điện của Hoàng hậu, để cho những phi tần khác cộng ẩm.

Lăng Kỳ Ương là Khanh tử, mặc dù gả cho Quân Ly Xuân, lại chung quy không phải nữ tử, cho nên ngồi cùng với Quân Ly Xuân, một là thể hiện địa vị chính phi, hai là chứng tỏ sự coi trọng của Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu với hân.

Rượu và thức ăn được bưng lên bàn, Hoàng Thượng nói mấy lời huấn đạo cùng mong ước, mọi người cùng Hoàng Thượng đồng ẩm, ẩm yến trừ tịch chính thức khai tịch. Nhóm Hoàng tử cũng theo Quân Ly Uyên, theo thứ tự từng gười kính rượu Hoàng thượng Hoàng hậu.

Đợi đến lượt của Quân Ly Xuân, Hoàng Thượng nhìn rượu màu hổ phách trong chén của y, cười nói: “Xuân Nhi của trẫm là người có thể uống rượu, hôm nay sao lại uống rượu trái cây?”

“Hồi bẩm Phụ hoàng, rượu trong cung đều là ngon tuyệt thế, nhưng Kỳ Ương tửu lượng không cao, liền chỉ có thể uống rượu trái cây. Nhi thần cùng hân là phu phụ, tất phải đồng ẩm mới tốt. Để tránh uống rượu, Kỳ Ương phải chiếu cố, Phụ hoàng Hoàng nương phải lo lắng.”

“Con ta quả nhiên hiền hiếu.” Duyên Hi để cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Quân Ly Xuân, cùng y và Lăng Kỳ Ương nâng chén cộng ẩm, rượu tắn lại cười nói với Hoàng hậu: “Hải tử nàng nuôi dưỡng đều rất tốt, vô cùng tốt!”

Hoàng hậu cũng nâng chén, “Xuân Nhi trước kia là ổn trọng, nhưng thiếu chút cẩn thận. Hiện giờ đã tinh tiến, biết vì phụ mẫu, thê khanh lo lắng.”

“Đúng vậy.” Duyên Hi để cười thoải mái.

Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương trở về chỗ ngồi, trừ Quân Ly Uyên cùng Quân Ly Triệt, sắc mặt những người khác đều khác nhau. Duyên Hi để đang tán thưởng hải tử của Hoàng hậu, tần phi hậu cung nhiều ít cũng tâm sinh ghen tị, mà thứ tử càng lòng mang phần uất. Bất quá cảm xúc gì bọn họ cũng không dám lộ ra ngoài quá mức, nếu trên Duyên Hi để phát hiện, bọn họ cũng không gánh nổi.

Rượu qua ba tuần, Hoàng Quý phi đã hơi say tựa vào trên ghế, tiếng cười tựa tiếng chuông bạc khiến cho Hoàng Thượng chú ý.

“Ái phi có chuyện gì mà cười cao hứng như thế?” Duyên Hi để hỏi.

“Cũng không có gì, nhìn vải trang trí hỉ khí trong điện này, thật khiến nô tì nhớ tới hỉ đường bá đường thành thân.” Hoàng Quý phi thướt tha ngửa thân, đôi mắt quét về phía Hoàng hậu, nói: “Chỉ là trong điện này cư nhiên có rất nhiều chỗ cấm bách hợp, khó tránh khỏi có chút tục khí. Nói lại, bách hợp cũng không phải loài hoa quý báu gì, dùng ở bữa tiệc Hoàng gia, không khỏi có chút hạ thân phận. Hoàng hậu nói xem?”

Nghe Hoàng Quý phi nói như vậy, không khí nhất thời có chút xấu hổ. Quân Ly Uyên hơi hơi nhíu mày, lấy thân phận của hân thật sự không đáng phải biện bạch cùng Hoàng Quý phi nữ lưu như vậy. Quân Ly Xuân khóe miệng khẽ mỉm, tựa như sớm đoán được yến hôm nay sẽ không yên bình. Quân Ly Triệt dùng chén rượu để trên môi, trong mắt hiện lên một chút khinh thường, mặc kệ Hoàng nương bố trí như thế nào, Hoàng hậu vẫn là Hoàng hậu.

Hoàng hậu cười cười, vẫn chưa lên tiếng trả lời. Năm trước trong cung mới xây nhà ẩm trồng hoa, vì muốn mùa đông có thêm một ít hoa tươi, tăng thêm chút sắc, các cung cũng có nơi ngắm cảnh. Năm nay bách hợp trừ màu hồng nhạt cùng trắng, cũng có rất nhiều loài màu cam, ba màu tương xứng đặt cùng nhau, cũng tạo nên một khung cảnh đẹp.

“Hoa bách hợp lịch sự tao nhã, hương khí trong sạch, ngụ ý thanh cao, màu sắc hỉ khí ấm áp, đặt ở trong điện hôm nay là thích hợp nhất.” Lăng Kỳ Ương hợp thời mở miệng nói: “Hôm nay uống rượu, khó tránh khỏi men say, để chút bách hợp ở trong này, thật ra có thể thanh tâm tĩnh thần. Để tránh rượu vào thất thổ, phá quy củ.”

Lý do cung kính hữu lễ khiến Hoàng Quý phi nhất thời cũng nói không nên lời.

Duyên Hi để đồng ý gật đầu, “Kì Ương nói rất có lý. Đây là lần đầu tiên Kì Ương ở trong cung mừng năm mới, ăn có quen không?”

“Bẩm, Phụ hoàng. Cách làm thái phẩm này nhi thần trước đây chưa từng gặp qua, cảm thấy rất mới mẻ, hương vị cũng ngon.” Cho dù không tốt cũng phải nói có, Hoàng Thượng mở tiệc chiêu đãi, mình nói không hợp khẩu vị, chẳng phải là gây khó dễ cho Hoàng Thượng?

“Vậy là tốt rồi, ăn nhiều chút.” Duyên Hi để hiển nhiên tâm tình không tồi, lại nói với Quân Ly Xuân: “Tự chiêu cố thể khanh của con cho tốt.”

“Vâng.” Quân Ly Xuân đáp.

Hoàng Quý phi liếc mắt nhìn Lăng Kì Ương một chút, ý cười có chút lạnh lùng nói: “Dù sao cũng xuất thân từ tiểu môn tiểu hộ, lại là thứ tử, chưa thấy sự đời. Thứ trong cung tất nhiên là ngon hơn những thứ người thường ăn rồi.”

Lăng Kì Ương không để ý cười khê. So sánh với Hoàng gia, phủ Vọng Dương Bá đúng thật chỉ là tiểu môn tiểu hộ, hơn nữa danh vị Vọng Dương Bá này tuy rằng nghe không tồi, cũng không có quyền thế gì. Phụ thân hắn lên được tước vị này bất quá là bởi vì tổ tiên phù hộ thôi.

Lăng Kì Ương mặc dù không bận tâm, nhưng Quân Ly Xuân nghe lại không thoải mái, ở dưới bàn cầm tay Lăng Kì Ương, sắc mặt thoáng trầm nhìn về phía Hoàng Quý phi.

Hài tử của mình nghĩ cái gì, Hoàng hậu tự nhiên rõ ràng nhất, nàng cũng không thích Hoàng Quý phi có phê bình kín đáo với thân phận Khanh Nhi của nàng, liền mở miệng nói: “Hôn sự của Xuân Nhi là Hoàng Thượng ngự ban, Hoàng Thượng tứ hôn, tự nhiên là môn đăng hộ đối.”

Lời Hoàng hậu nói khiến Duyên Hi để thoải mái, ánh mắt chuyển hướng Hoàng Quý phi.

Hoàng Quý phi tự biết mình lỡ lời, vội vàng cười trừ nói: “Ý nô tì là Hoàng gia không phải thường gia có thể sánh bằng, Lân Vương phi chưa thấy qua cũng là bình thường, nếu không chẳng phải là càng bất kính?”

Duyên Hi để không nói gì nữa, gấp thức ăn cho Hoàng hậu. Thấy vậy Hoàng Quý phi lén siết khăn tử trong tay, trong lòng tức giận muốn chết.

“Mặc dù Thất đệ thành thân lúc ta không ở trong kinh, nhưng có nghe nói chuyện Hoàng đệ cầu lấy Lăng Kì Ương. Đệ khanh đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng toại nguyện.” Đại Hoàng tử ngồi bên cạnh hai người mở miệng cười nói, từ lúc ngồi vào vị trí trong mắt hắn còn có vài phần không phục, rõ ràng hắn là con cả, mặc dù không phải con chính thất, nhưng cũng có công lao lớn, sao lại phải ngồi ở vị thứ tư, rất không cam lòng, “Bất quá nói lại, nếu Thất đệ không có tâm này, đệ khanh vẫn chờ chẳng phải là sẽ cô độc sống quãng đời còn lại? Nghĩ đến hình như không đáng a.”

Lăng Kì Ương nhìn nhìn Quân Thừa Vinh bên người, sâu kín mở miệng nói: “Tình khi đã sâu, tự đến với nhau.”

Quân Thừa Vinh sững sốt một chút, mới nói: “Đệ khanh nho nhã như thế, đại ca cũng không thạo những thứ đó. Không biết Thất đệ có hiểu được không?”

“Tất nhiên.” Quân Ly Xuân cười nhìn Lăng Kì Ương, “Có một số việc chỉ có gặp gỡ mới biết ghi nhớ, có những người chỉ có gặp mới biết tình. Người ngoài sẽ không hiểu, cũng không cần hiểu.”

“Yêu, tuy ai cũng khen Lân Vương gia văn võ song toàn, nhưng chúng ta thấy đa phần là hấn dũng mãnh, lãnh đạm, không ngờ cũng có thời điểm biết ăn nói. Thật không giống Thừa Vinh, chỉ biết là phải lập công, vì Phụ hoàng nó phân ưu, một lòng muốn làm hiếu tử.” Mở miệng là Doanh phi thủ hạ của Hoàng Quý phi, thân mẫu của Quân Thừa Vinh. Từ khi nàng vào cung, đã dựa vào Hoàng Quý phi. Nhưng hai người nhìn như một lòng, nhưng thực tế lại đều có tính toán.

Doanh phi này rõ ràng đang khen chiến công của con mình, khiến mọi người đang ngồi ở đây không ai không thấy nóng cạn, kỳ thật người thường thường càng như vậy, lại càng dễ đối phó, không đủ gây sợ hãi.

Ngũ Hoàng tử Quân Thừa Tích ngồi cách tọa với Quân Thừa Vinh cười trào phúng, vẻ mặt tính kế giáo hoạt hiển nhiên cũng không thêm coi mẫu tử nhà kia ra gì. Mà Tứ Hoàng tử Quân Thừa Diễn bên cạnh

hắn biểu hiện rất lạnh nhạt, bưng chén rượu uống rượu, giống như cái gì cũng không thấy, ngoan khí từ khóe mắt đuôi mày che dấu tất cả cảm xúc, nhưng dù vậy, vẫn có thể cảm nhận được sự khinh thường.

“Có hiếu tâm là chuyện tốt. Hải tử của Hoàng Thượng, tất nhiên đều là văn võ song toàn, lời này của Doanh phi quá khiêm nhượng, nói thế nào thì Thừa Vinh cũng là ta mời nhất phẩm đại học sĩ dạy dỗ, sao có thể chỉ biết võ, không thông văn chữ?” Hoàng hậu đối với chuyện Doanh phi dựa vào Quân Ly Xuân khoe chiến công vô cùng bất mãn, nếu luận khởi chiến công, Uyên Nhi cùng Xuân Nhi của nàng có người nào không thể ép Quân Thừa Vinh gặt gao chứ.

“Nói đến văn võ song toàn.....” Doanh phi cười che miệng nhìn thoáng qua phía đối diện, nói: “Lục Hoàng tử hình như chỉ biết văn sử, võ công không tốt đâu.” Ý Doanh phi là đang nói nếu đúng như lời Hoàng hậu, vậy Lục Hoàng tử chẳng lẽ không phải là hải tử của Hoàng Thượng?

Lời nói không suy nghĩ của Doanh phi khiến sắc mặt Duyên Hi để trầm xuống, Hiền Quý phi mẫu phi của Quân Ly Triệt là nữ tử hán sủng ái nhất, chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh, sinh Quân Ly Triệt liền mất. Hiện giờ mỗi khi nghĩ đến, Duyên Hi để vẫn là cảm thấy đau lòng cùng hoài niệm.

“Doanh phi nói sai rồi. Ý Hoàng nương là tập võ không phải là chỉ biết mang binh đánh giặc.” Quân Ly Uyên vẫn trầm mặc đã mở miệng, “Phụ hoàng muốn chúng ta tập võ, vốn cũng chỉ vì cường thân kiện thể. Về phần học có thành hay không, cũng phải xem sở thích cá nhân cùng thiên phú. Thiên hạ người tập võ đông, nhưng nổi bật cũng chỉ toàn phượng mao lân giác, nhưng điều này không ảnh hưởng đến nhiệt tình của người tập võ. Cho nên, tập võ căn bản vẫn là để cường thân kiện thể, Ly Triệt có thân thể tốt, cũng phải cảm tạ ân Phụ hoàng.”

“Uyên Nhi nói đúng.” Duyên Hi để vừa lòng điểm gật đầu, “Phụ mẫu sinh con trời sinh tính, đều không giống nhau. Hải tử của trẫm cũng chưa chắc phải giống y hệt nhau, Triệt Nhi như vậy cũng là tốt nhất.”

“Vâng, Phụ hoàng.” Quân Ly Triệt cười nâng chén về phía Hoàng thượng, phụ tử đối ẩm.

“Doanh phi, người ở lâu trong cung đình, cũng nên hiểu nói chuyện nên suy nghĩ.” Hoàng Quý phi nhìn ra được lời Doanh phi vừa mới nói khiến Hoàng Thượng không vui, nói: “Tuy nói tính cách ngay thẳng là chuyện tốt, nhưng khi không có đầu óc, chuyện tốt cũng sẽ biến thành chuyện xấu.”

Doanh phi lúc này mới phát giác chính mình vừa mới nói lời căn bản không nên nói, đứng phắt dậy hành lễ nói: “Nô tì nhất thời mau miệng, cũng không có ý gì khác, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.”

Thấy mẫu phi mình quỳ nhận sai, Quân Thừa Vinh cũng lập tức đứng lên, khom người nói: “Mẫu phi không có tâm ý khác, thỉnh Phụ hoàng tha thứ.”

Duyên Hi để khoát tay, nói: “Qua năm mới, trẫm cũng hy vọng từng bừng hoà thuận vui vẻ, đều đứng dậy đi. Hoàng Quý phi nếu có thể chỉ điểm Doanh phi một phần, tối nay thừa dịp đón giao thừa, liền dạy bảo nàng nhiều chút. Trẫm đêm nay tắm ở Nhã Khôn cung, các nàng cứ an tâm đón giao thừa đi.”

“Vâng.....” Hoàng Quý phi ý cười miễn cưỡng treo ở khóe miệng, lén lút trừng mắt liếc nhìn Doanh phi một cái.

Hoàng hậu cười phân phó tiểu thị trở về chuẩn bị, trở lại tiếp tục ẩm yến.

Ca múa trước mắt xoay chuyển khiến Lăng Kỳ Ương uống không ít rượu trái cây có chút say, Quân Ly Xuân bất động thanh sắc vượt qua, để hắn dựa trên người mình, hai tay cầm tay hắn, cảm thấy không lạnh mới an tâm. Lăng Kỳ Ương vì say, đã không còn biết ngượng ngùng, liền tùy Quân Ly Xuân.

“Đêm nay Hoàng Thượng hẳn là có thể ngủ ngon giấc.” Lăng Kỳ Ương dùng giọng chỉ hai người có thể nghe được nói.

Quân Ly Xuân cười nói bên tai hắn: “Đêm nay người cũng có thể ngủ ngon giấc.”

Lăng Kỳ Ương tai hồng hồng “Ừm” một tiếng, cảm nhận độ ấm trên người Quân Ly Xuân, trong lòng vô cùng bình yên.

10. C11 : Vinh Thượng Vi Thân

11 Vinh thượng vi thân

Tuy nói muốn dẫn Lăng Kỳ Ương đến Hoài Anh lâu ăn điểm tâm chỉ là cái cớ Quân Ly Xuân lấy để xuất cung, nhưng y cũng không nuốt lời, thật sự dẫn Lăng Kỳ Ương đến. Đây là lần đầu tiên Lăng Kỳ Ương đến đây ăn điểm tâm, trừ cảm giác lần đầu thể nghiệm mới mẻ ra, bữa sáng ở nơi này khiến hắn rất thích, ăn cũng nhiều hơn so với thường.

Quân Ly Xuân thấy hắn cao hứng ăn, chợt nảy ý niệm mượn cớ đầu bếp của nơi này về Lân Vương phủ trong đầu. Nhưng luật điển Đại Nghiệp có văn bản quy định rõ ràng, không được vi phạm ý nguyện chủ quan của người khác vì cá nhân. Cho nên Quân Ly Xuân không làm được.

Hai người hồi phủ chưa đến một canh giờ, trong cung liền truyền đến tin tức, nói Duyên Hi để giận dữ, quăng ngã chén trà, gọi Đại Hoàng tử vào ngự thư phòng nghiêm khắc răn dạy một phen, lại bắt phạt quỳ ngoài ngự thư phòng, có thể thấy được thật sự là tức giận không vừa.

Mà trách nhiệm lần này tất cả là do Quân Thừa Vinh, hắn phải chịu trách nhiệm cho sơ hở của mình.

“Người cần phải tiến cung một chuyến?” Lăng Kỳ Ương hỏi, phụ thân sinh khí, hài tử phân ưu cũng là chuyện đương nhiên.

Quân Ly Xuân cười lắc đầu, “Không cần. Việc này tuy ta biết, nhưng không phải Phụ hoàng nói cho ta biết. Phụ hoàng không thích người khác lên hỏi chuyện triều chính, ta cứ tiếp tục giả như không biết là được.”

Lăng Kỳ Ương gật đầu, biết rõ Quân Ly Xuân không tham công, nhân tài có chừng mực là thông minh nhất.

“Nói đến xuất môn, ngày mai ta thật ra muốn đến một nơi. Hôm nay sớm nghỉ ngơi, ngày mai người cùng đi.” Quân Ly Xuân nói.

“Đi đâu?”

“Đến lúc đó sẽ biết.”

Ngày kế, Hoàng Thượng còn tiếp tục tức giận. Quân Ly Xuân nhận rồi xem danh sách chuẩn bị quà tặng trước đó đã sai người lập, giao cho Lăng Kỳ Ương.

“Đây là muốn đến chỗ Tam ca, hay chỗ Lục ca?” Theo hắn thấy, người có thể khiến Quân Ly Xuân tự đến cũng không nhiều, nhưng xem danh mục quà tặng, lại không giống như cho Hoàng tử.

“Cũng không phải người từ đó đến nay vẫn ở trong phủ không trở về nhà sao, chắc hắn cũng nhớ cha. Hôm nay vừa lúc nhận rồi, đưa người về thăm Dương Bá phủ.”

Nghe được lời y nói, Lăng Kỳ Ương trong mắt phóng ra một chút kinh hỉ, có chút khó tin hỏi han: “Thật sao?”

Theo hắn biết, nữ tử Khanh tử sau khi rời đi chậm thì 3-5 năm, lâu thì hơn 10 thậm chí cả đời cũng không quay về mẫu gia cũng không ít. Hắn vốn nghĩ, nhanh nhất cũng phải đợi một năm sau mới có thể trở về, không ngờ Quân Ly Xuân hôm nay lại dẫn hắn trở về thăm cha.

“Ta chuẩn bị đồ hết rồi, còn có thể lừa người sao?” Nhìn Lăng Kỳ Ương tính trẻ con, Quân Ly Xuân giơ tay búng mũi hắn, “Người xem xem còn thiếu cái gì, nói Minh Lễ cho thêm vào.”

“Không thiếu, đã đủ rồi. Chỉ là hôm trừ tịch người đã sai người đưa tặng vật đến, hôm nay lại tặng, rất tốn kém.” Hắn không muốn thêm gì, nghĩ đến trước đây cũng đã tặng không ít, giờ tặng nữa có thể sẽ khiến người ta dị nghị.

“Mua thêm đồ cho cha người sao lại có thể tính là tốn kém? Cha không lo áo cơm, người cũng có thể an tâm.” Quân Ly Xuân nói: “Nếu không có gì phải thêm, chúng ta lên đường thôi. Hiện tại đi qua, cha cho dù nghỉ trưa, cũng có thể đã tỉnh.”

“Ừm.” Lăng Kỳ Ương nhanh chóng gật đầu, trong mắt đã có chút khẩn trương.

Quân Ly Xuân cười kéo hắn lên xe ngựa, đội ngũ đi phủ Vọng Dương Bá liền lặc cộc xuất phát.

Chuyện dẫn Lăng Kì Ương về thăm Dương Bá phủ, Quân Ly Xuân đã phái người thông báo trước. Dù sao tiếp đón Hoàng tử cùng Vương phi phải vô cùng trịnh trọng, hẳn là đều phải chuẩn bị, hai người nếu đột ngột đến, Phủ Vọng Dương Bá chuẩn bị không chu toàn, sẽ bị ngôn quan lấy tội danh bất kính kiện lên.

Khi xe ngựa hai người tới Phủ Vọng Dương Bá, người trong phủ từ trên xuống dưới đã đứng đủ số ở trước đại môn.

“Lân Vương gia, Lâm Vương phi giá lâm!” Minh Lễ xướng.

“Thần cùng gia quyến trong phủ cung nghênh Lâm Vương gia, Lâm Vương phi.” Vọng Dương Bá dẫn đầu quỳ bái.

“Lâm Vương gia vạn phúc, Lâm Vương phi vạn phúc.” Một đám người hô quỳ xuống một đoàn lớn.

“Đứng lên đi. Bẩm vương hôm nay đưa Kì Ương đến, một là hấn gả vào Lâm Vương phủ không lâu, khó tránh tưởng niệm thân nhân trong nhà, hai là đầu năm cũng có thể để hấn cùng với sinh phụ đoàn viên thịnh an. Quý phủ giản lược hết thấy là được rồi.” Quân Ly Xuân thu hồi nét ôn hòa ngày thường thân cận cùng Lăng Kì Ương, bày ra uy nghiêm vốn có.

“Vâng.” Vọng Dương Bá đứng dậy.

Lăng Kì Ương tuy rằng rất muốn đi lên nâng cha dậy, nhưng ngại lễ tiết nên buộc lòng phải thôi, chỉ ở phía sau Quân Ly Xuân kêu lên: “Phụ thân, đại phu nhân, cha, di nương.” Tiếng di nương hấn vốn có thể không gọi, nhưng nghĩ nàng cũng có chút chiếu cố đối với cha mình, Lăng Kì Ương vẫn theo lý gọi người.

Trên mặt đại phu nhân phảng phất vẻ tươi cười cứng ngắc, gật gật đầu, không nói gì. Lăng đa đa cũng chỉ nhìn hài tử của mình, hấn từ trước đến nay không phải người nói nhiều, tâm ý hài tử hấn có thể cảm nhận là đủ rồi.

Nhưng Chu di nương đã cười mở miệng, “Cha con trông mong con cả mấy ngày nay. Đại ca con qua ngộ thiện đã tiến cung, cũng không biết có chuyện gì, phỏng chừng nhất thời không trở lại kịp.”

“Không sao cả.” So sánh với phụ thân họ, đại ca hấn là một người anh dũng thiện chiến, học vấn cũng không tệ. Trong nhà không có trưởng tử, hoàn toàn xứng đáng trở thành người thừa kế được ngăm thừa nhận trong nhà.

“Lần này trở về, mang riêng vài thứ cho cha, mong rằng cha thích.” Quân Ly Xuân ở bên cạnh nói, từ khi y thấy Lăng đa đa, đã biết người này không phải cá trong ao, về phần vì sao lại làm trắc quân của Vọng Dương Hầu thì thật ra y có chút không hiểu nổi, cũng không tiện hỏi.

Một tiếng “cha” của Lâm Vương gọi khiến mọi người mang tâm tư khác nhau, Lăng đa đa lại không quan tâm thiệt hơn, hơi hơi gật gật đầu, nói: “Vương gia có tâm.”

Vọng Dương Bá thấy Quân Ly Xuân có tâm thân cận với trắc quân của mình, lại chưa gọi mình một tiếng nhạc phụ, cảm thấy có chút bồn chồn, nhưng mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc nói: “Vương gia thỉnh vào bên trong.”

Quân Ly Xuân khẽ gật đầu, phân phó Minh Lễ: “Đưa hết đồ vào trong viện của cha.”

“Vâng.” Minh Lễ cũng là người khôn khéo, tự nhiên biết hấn nên lấy lòng ai, “Còn thỉnh Nhạc Quân phu nhân cho người chỉ đường.”

“Không cần phiền toái, Kì Ương, người cùng cha đến viện đi, ta đến chính sảnh.” Y đoán rằng Lăng Kì Ương hẳn là có rất nhiều điều muốn nói cùng cha, Lăng đa đa tuy rằng nhìn lãnh đạm, nhưng nhìn đôi mắt cũng biết hấn quan tâm Lăng Kì Ương cỡ nào, Quân Ly Xuân đơn giản không quấy rầy họ, y lưu lại ứng phó với mấy kẻ còn lại là được rồi.

“Được.” Lăng Kì Ương cũng không khách khí, đỡ cha cùng Quân Ly Xuân bước vào cửa trước.

Khi đang bước vào đại môn, chợt nghe đến một tiếng hừ lạnh. Tiếng rất nhẹ, Lăng Kì Ương nghe không rõ, cũng không để ý. Nhưng Quân Ly Xuân nghe rõ ràng, hơi hơi quay đầu neho mắt, nhìn thẳng vào nét mặt khinh thường của nữ nhi ruột Vọng Dương Bá.

Thấy đôi mắt hung dữ của Quân Ly Xuân sau, Lăng Giải Ngữ lập tức cúi đầu, sợ tới mức tim đập thành thình.

Lăng Giải Ngữ là đứa con mà đại phu nhân khó khăn lắm mới sinh hạ được, tuy rằng chỉ là nữ nhân, nhưng ở Nghiệp quốc tỉ lệ sinh sản cực thấp, tốt xấu gì cũng kéo dài con nối dòng, Lăng phu nhân rất yêu thương nàng. Nhưng có khi yêu thương quá đáng sẽ mất quy củ. Tựa như vừa rồi, tuy là nữ, nhưng là muối muối, mà nay Lăng Kỳ Ương lại là Vương phi, theo lý nàng nên vẫn an Lăng Kỳ Ương. Nhưng nàng một chữ cũng không nói, cuối cùng cư nhiên còn dám cười lạnh, thật bất kính.

Nhưng Quân Ly Xuân cũng không phát tác, lần đầu Tiên đến phủ Vọng Dương Bá, y cũng không muốn gây khó dễ quá, hơn nữa Lăng đa đa còn phải tiếp tục sống ở trong này, cũng cần nể mặt vài phần. Nghĩ vậy, Quân Ly Xuân không nhiều lời, vào đại môn.

Mà Lăng Giải Ngữ ở sau lại động vài phần tâm tư.....

Đi vào tiểu viện, Lăng Kỳ Ương có một loại cảm giác phẳng phất như đã cách cả mấy đời. Đây là nơi hần lớn lên từ nhỏ, có cười vui ưu sầu, cũng có vất vả chua xót. Hần vốn tưởng rằng còn phải ở đây đợi đến khi 24-25 tuổi, sau đó thành gia độc lập, đưa cha rời đi, cũng không ngờ lại như nguyên được gả vào Lâm Vương phủ. Mặc dù rời xa tranh đấu cùng tiểu viện yên bình, lại lâm vào tranh đoạt hào quang của Hoàng gia.

Lăng đa đa nói tiểu thị mang đồ từ chỗ Minh Lễ bọn họ để sang trắc gian trước, còn mình đưa Lăng Kỳ Ương đến phòng ngủ.

Hai phụ tử ngồi ở bàn tròn một lúc lâu, Lăng Kỳ Ương mới mở miệng nói: “Cha vẫn sống tốt chứ?”

Lăng đa đa gật gật đầu, “Con hiện tại thân phận khác rồi, trong phủ cũng sắp xếp lại phần lợi của ta như với đại phu nhân. Kỳ thật có bao nhiêu cũng được, cần dùng chỉ có vài thứ.”

“Những thứ Vương gia đưa tới kia không tồi, trong phòng cha có thể thay đổi chút.” Lăng Kỳ Ương đưa danh mục quà tặng cho cha, trên đó liệt kê chi tiết từ bút, mực, giấy, nghiên đến cầm kỳ thư họa.

“Đồ của cha có đổi hay không cũng không sao cả, mấu chốt là phủ con có thay đổi hay không.” Hần cũng không biết Lâm Vương vì sao đột ngột muốn lấy Lăng Kỳ Ương, mấy ngày nay tuy rằng không có tin tức gì xấu truyền đến, nhưng rốt cuộc hần vẫn có chút nghi ngờ cùng bất an.

“Phụ thân, con sống rất tốt. Y cùng con cũng thân cận, việc gì cũng cùng con thương lượng. Về phần chuyện của y, y tự có chủ ý, không cần con quan tâm. Hoàng Thượng Hoàng hậu, Tam ca Lục ca trong cung đối đãi cũng không tệ. Bởi vì gặp chút việc, chuyện y thuật của con cũng không giấu y, còn khiến y càng tin con hơn vài phần.” Lăng Kỳ Ương nói: “Nếu không tự mình trải qua, con cũng không biết lại may mắn như thế.”

Lăng đa đa nhìn đôi mắt Lăng Kỳ Ương, xác định hải tử của mình không có nói dối, cũng an tâm, “Vậy thì tốt, con ta cũng coi như khổ tận cam lai. Về phần y thuật, con nói cho y biết là đúng, việc này cũng khó đối gạt, qua một thời gian sự phụ con người giận trở lại, tất muốn đi tìm con. So với đến lúc đó nói, không bằng cho y biết trước, cũng miễn y nghi con cố ý giấu diếm.”

“Vâng, con cũng nghĩ như vậy.” Lăng Kỳ Ương thêm trà cho cha, “Trong các lễ vật có một hộp trà thượng hạng, chờ dùng cơm chiều xong, con pha cho ngài nếm thử chút.”

“Năm trước Vương gia đã sai người tặng đồ, giờ lại tặng, có chút không thích hợp.” Năm nay có đồ Lâm Vương phủ đưa tới, hần sắm thêm không ít.

“Đó là niên lễ, đây là lễ gặp mặt, không giống.” Nếu có chuẩn bị, tất nhiên không có lý mang về, “Phụ thân mấy năm nay sống quá mức thanh đạm, hiện giờ hải tử có chốn về, ngài cứ yên tâm hưởng thanh phúc. Cho dù về sau có biến cố, tốt xấu gì cũng còn có sự phụ, con tốt xấu gì cũng còn có một thân y thuật, vẫn có thể sống tiếp.”

“Ừm.” Lăng đa đa gật gật đầu, “Con có thể nghĩ xa một chút, có quyết định của chính mình, là được rồi. Con cũng là đứa nhỏ có chủ ý, cũng không cần cha nói thêm cái gì. Mà ngược lại, con phải nhớ thân làm phi, chuyện con nói dòng phải để bụng. Cha mặc dù không mong con của con kế thừa cơ nghiệp Lâm Vương, nhưng cầu ngày sau phụ thân không còn, có đứa nhỏ có thể chiếu cố con.”

“Cha, ngài mới bao nhiêu tuổi tác a, không cần nghĩ mấy cái này. Về phần hài tử, vẫn là thuận theo tự nhiên đi. Khanh tử mang thai vốn là không dễ, hết thấy đều xem vận số.”

“Nói thì nói thế, nhưng phụ thân một năm cũng không thể gặp được con mấy lần, phải dặn cho con nhớ, miễn sau này nhớ ra, thì không gặp được con nữa.”

Lăng Kỳ Ương gật gật đầu, trong tâm cũng hiểu không biết sau này ra sao.

“Nếu con về sau muốn cùng Lâm Vương rằng long đầu bạc, việc nối dòng cực kỳ quan trọng. Trong Bá phủ cũng có thể thấy được, về sau đương gia nhất định là đại ca con. Đại phu nhân mặc dù hiện tại cường thế, nhưng con người ban đầu oai phong, kết cục nghèo túng cũng chỉ có thể quy về thất vọng. Chu di nương con nhìn nàng, cũng là bởi vì nhìn thấy tương lai. Con không vội nối dòng, ững sẽ có người vội. Ta tuy rằng không thích tranh giành, nhưng ta cũng không hy vọng con giống ta.” Lăng đa đa thành tâm nói.

“Hài tử hiểu được.” Lăng Kỳ Ương cầm tay Lăng đa đa, nhợt nhạt cười cười.

Cha hẩn từ trước đến nay không tranh giành cái gì trong nhà, vốn tính tình như vậy hẩn có thể được một chút an bình, nhưng sự thật nói cho hẩn, chỉ có càng nhiều cô độc cùng bất hạnh.

Hẩn thích tính cách cha, nhưng nếu phải cô độc bất hạnh như thế, hẩn tình nguyện từ ban đầu không có gì cả.....

Lời tác giả:

Đại Hoàng tử: Quân Thừa Vinh

Nhị Hoàng tử: Quân Thừa Cảnh

Tam Hoàng tử: Quân Ly Uyên

Tứ Hoàng tử: Quân Thừa Diễn

Ngũ Hoàng tử: Quân Thừa Tích

Lục Hoàng tử: Quân Ly Triệt

Thất Hoàng tử: Quân Ly Xuân

11. C13 :chinh Tiền Vi Mưu

13 Chinh tiền vi mưu

Trở lại phòng, Quân Ly Xuân cũng không lập tức nghỉ ngơi, mà ôm Lăng Kỳ Ương ngồi ở ghế trên đánh giá căn phòng này. Phòng bố trí rất đơn giản, rất giống phong cách Lăng Kỳ Ương. Đệm chần vừa thay, bình sứ trang trí linh tinh trên ngăn tủ hẩn là bọn hạ nhân quét tước phòng vừa này mang lên, đặt ở đó có vẻ có chút đột ngột.

“Người vẫn luôn ở đây?” Quân Ly Xuân hỏi.

Lăng Kỳ Ương ngồi trên đùi y, muốn chạy cũng không được, chỉ biết gật gật đầu, “Phòng có chút đơn sơ, không thể so sánh với trong phủ, người dùng tạm đi.”

“Phòng thô khanh của ta ta tất nhiên sẽ không ghét.” Quân Ly Xuân nghiêm túc xem thời gian bên ngoài cửa, nhợt nhạt cười nói: “Nơi này tựa như có mùi vị của người.”

“Mùi gì?” Lăng Kỳ Ương khó hiểu, nếu nói mùi thuốc đông y thì đúng là có một chút.

“Một mùi thơm mát lạnh rất nhẹ, là hương vị trên người người. Khiến ta cảm thấy thân thiết.” Quân Ly Xuân chôn mặt ở căn cổ hẩn, tìm kiếm hương vị.

Lăng Kỳ Ương bật cười, “Người đây là đang muốn học theo Mặc Ngọc Nhi sao?”

“Bé con kia chỉ để người ôm, mà ta lại có thể ôm người.” Quân Ly Xuân ghé vào tai hắn thấp giọng nói.

Lăng Kỳ Ương bị hô hấp ấm áp của y thổi bên tai khiến tai đỏ bừng, xấu hổ vỗ tay Quân Ly Xuân đi, “Nói lung tung.”

Quân Ly Xuân buông hắn ra, “Nơi này không có người ngoài, người là thê khanh của ta, lời này ta tất nhiên có thể nói.”

Lăng Kỳ Ương nhìn thoáng qua, tuy rằng hắn rất thích Quân Ly Xuân, nhưng có khi lời nói quá mức ái muội vẫn khiến hắn có chút không quen.

Rót hai chén trà, Lăng Kỳ Ương thay đổi đề tài, “Vừa mới nãy đại ca nói với ta chuyện thảo luận chính sự hôm nay.....” Lăng Kỳ Ương thuật lại lời Lăng Hồng Chi nói với hắn, toàn bộ cho Quân Ly Xuân.

Nghe vậy, Quân Ly Xuân cười nói: “Như vậy cũng tốt, ta cũng có thể hảo hảo ở cùng người nguyên một năm. Dù sao hết thủy đợi vào triều năm mới, sẽ có kết quả, không cần quan tâm quá mức.”

Lăng Kỳ Ương gật gật đầu.

Quân Ly Xuân uống cạn trà, ôm lấy Lăng Kỳ Ương đi về giường. Lăng Kỳ Ương cả kinh, nhanh chóng nói: “Chỗ này cách phòng cha ở rất gần, người.....”

Quân Ly Xuân cười đặt hắn lên giường, thấp giọng cười nói: “Ta chỉ muốn hầu hạ của thê khanh của ta đi ngủ, người suy nghĩ nhiều rồi.”

Lăng Kỳ Ương đỏ tai trừng mắt nhìn y, đổi lấy một nụ hôn sâu của Quân Ly Xuân.....

Đêm yên tĩnh như nước.....

Ngày kế, Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương sớm thức dậy, cùng Lăng đa đa ăn điểm tâm, tịch gian không mời người ngoài, Bá phủ trên dưới cũng nhìn ra được thái độ của Quân Ly Xuân, đối đãi với Lăng đa đa cũng ân cần hơn.

Sau khi ăn xong hai người lại cùng Lăng đa đa nói chuyện xong, mới rời phủ Vọng Dương Bá. Mà lúc ba người đang hưởng thụ cả nhà hoà thuận, chuyện Lăng Giải Ngữ tối hôm qua đã truyền khắp kinh thành, hơn nữa càng truyền càng khoa trương. Cũng theo đó truyền đi còn cả lời Quân Ly Xuân nói chỉ lấy mình Lăng Kỳ Ương làm phi.

Tuy rằng hai chuyện này đều có thể trở thành đề tài câu chuyện cho dân chúng bàn tán, nhưng hiển nhiên cái trước là chê cười, cái sau lại khiến người cảm động.

Trên đường xe ngựa chạy chậm hồi phủ, hai người đang nhàn thoai việc nhà, Minh Lễ ngồi trước xe xóc lên một góc màn chắn trước cửa, nói: “Vương gia, người phủ Lục Hoàng tử đến thỉnh ngài qua.”

Xe ngựa dừng ở ven đường, Quân Ly Xuân vén rèm nhìn, có quen biết.

“Người đi đi.” Lăng Kỳ Ương nói.

“Người cùng ta đi đi.”

Lăng Kỳ Ương lắc đầu, “Lục ca tìm người hắn là có chuyện quan trọng muốn nói, ta đối với việc triều đình không có hứng thú, để Lục ca chiêu đãi một mình ta cũng phiền toái.”

Nghĩ Lăng Kỳ Ương có thể sẽ cảm thấy nhàm chán, Quân Ly Xuân cũng không miễn cưỡng. Hơn nữa Lục ca chưa đón dâu, tuy có thiếp, nhưng cũng không tiện ngồi cùng Lăng Kỳ Ương, liền thôi.

“Cũng tốt, đã nhiều ngày bận việc.. Tân niên, người cũng chưa nghỉ ngơi tốt. Trở về trước ngủ một giấc đi.” Quân Ly Xuân nói.

“Ừm.” Lăng Kỳ Ương gật gật đầu, hắn chuẩn bị trở về chế được, cũng không biết đại ca khi nào xuất chinh, sớm làm xong cũng sớm an tâm.

Quân Ly Xuân xuống xe, nhìn xe ngựa dần dần đi xa, mới đưa theo Minh Lễ đi đến Lục phủ.

Lăng Kì Ương trở lại vương phủ, tổng quản bắt đầu cung kính báo cáo chuyện trong phủ cho hắn. Nghe xong, lại sắp xếp, Lăng Kì Ương mới được tự do. Mới vừa đứng dậy định đến được phòng, đã bị Lạc Tổ cản lại.

“Vương phi vẫn ngủ một hồi trước rồi làm, nếu Vương gia trở về biết ngài chưa nghỉ ngơi, sẽ trách phạt Lạc Tổ.” Lạc Tổ đáng thương nhìn hắn.

Lăng Kì Ương cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nghĩ đến Quân Ly Xuân sau khi trở về có thể không vui, chỉ phải thỏa hiệp điểm gặt đầu, “Ta nằm một canh giờ, đến giờ rồi bảo ta.”

“Vâng.” Lạc Tổ giong giong lên tiếng.

Tạm không bàn đến Lăng Kì Ương bên này, Quân Ly Xuân đi đến phủ đệ của Lục ca, nhìn bảng hiệu Phụ hoàng tự mình viết bốn chữ “Phủ Lục Hoàng tử”, thật sự đoán không ra tâm tư Hoàng Thượng.

Ở Nghiệp quốc, Hoàng tử sau khi thành niên đều phải xuất cung xây phủ, trưởng tử thì phong vương, thứ tử dựa theo đức hạnh cá nhân, công lao cùng học thức phong vị. Đương nhiên, cũng có người không phong. Nhưng Quân Ly Triệt là trưởng tử, xuất cung rồi theo lý nên thụ phong, nhưng Hoàng Thượng lại chưa ban vương vị, Hoàng nương cũng chỉ cười lắc đầu, nói Hoàng Thượng ắt có tính toán.

Dù chưa phong vương, nhưng bảng hiệu Duyên Hi để tự tay viết cũng đủ để tạo địa vị cho Quân Ly Triệt, thậm chí có người đoán, Hoàng Thượng có ý lập hắn làm Thái tử. Nhưng hết thấy đều là suy đoán mà thôi, Duyên Hi để vẫn không nói gì. Quân Ly Triệt cũng bình tĩnh, hoàn toàn không vì việc này mà có nửa phần gấp gáp, cũng khiến Hoàng hậu an tâm không ít.

“Điện hạ, Lân Vương gia đến.” Tiểu tư đưa Quân Ly Xuân vào chính sảnh, Quân Ly Triệt đang cùng Quân Ly Uyên uống trà.

“Ta đã nói sao lại gọi ta lại, nguyên lai là Tam ca đến.” Quân Ly Xuân giao áo khoác cho tiểu tư, ngồi xuống.

“Ta chỉ là nghe nói đệ tối hôm qua đến phủ Dương Bá ngủ.” Quân Ly Triệt cười nói.

“Vâng, mang Kì Ương trở về thăm.” Quân Ly Xuân nói.

“Hắn sao lại không cùng đến?” Quân Ly Uyên hỏi. Nhìn thái độ đệ đệ hắn, rõ ràng hắn phải đưa Lăng Kì Ương cùng đến mới đúng.

“Tối hôm qua không ngủ ngon, ta nói hắn về nghỉ ngơi trước.” Quân Ly Xuân uống ngụm trà nóng, nói: “Trà này là Phụ hoàng mới ban thưởng?”

Quân Ly Triệt cười nói: “Đệ thật biết phẩm, lát nữa gói cho đệ một chút, mang về cho đệ khanh nếm thử.”

“Rất tốt.” Quân Ly Xuân gật đầu.

“Sáng nay lúc ta tới, nghe dân chúng đang bàn tán chuyện phủ Vọng Dương Bá đêm qua, là chuyện gì?” Quân Ly Uyên hỏi. Hắn vốn tưởng đệ đệ nhà mình đã xảy ra chuyện, nhưng nhìn y như vậy cũng không giống có vấn đề gì.

Nói đến chuyện tối hôm qua, Quân Ly Xuân đôi mắt vốn nhu hòa lại lạnh, nói chuyện tối hôm qua nói hai người một lần.

Nghe xong, Quân Ly Triệt cười nói: “Vốn đệ lệ khí quá nặng, ai thấy đệ cũng đều sợ, vị tiểu thư Lăng gia kia phỏng chừng cũng là nghe qua uy danh bên ngoài của đệ, nhưng cũng không dám nghĩ nhiều. Lần này nhìn đệ, có thể cảm thấy không giống như đồn đại, mới nảy ra chủ ý như vậy.”

Quân Ly Xuân hơi hơi cau mày.

Quân Ly Triệt nói tiếp: “Nếu đệ một mình đến phủ Vọng Dương Bá, nàng mà nhìn đệ, có lẽ trốn không kịp. Bên cạnh đệ có đệ khanh hay không, trực tiếp quyết định mức độ lệ khí của đệ.”

Quân Ly Xuân không nói. Kỳ thật y cũng không phải người ôn nhu, nhưng đối mặt với Lăng Kì Ương, y muốn mình phải ôn nhu. Chỉ là không ngờ tâm ý y đối với thê khanh, lại khiến cho người khác hiểu lầm.

“Nếu là đối phương tự làm tự chịu, không cần để ý nữa.” Quân Ly Uyên buông chén trà, nói: “Hôm nay gọi người đến, là vì chuyện Thất Mã kia.”

“Phụ hoàng có định đoạt?” Quân Ly Xuân hỏi.

“Chủ tướng còn chưa định, phó tướng định là Lăng Hồng Chi. Đại Hoàng tử bị cầm tù, Doanh phi cầu xin, bị phạt chung. Hiện tại chỉ chờ ý chỉ Phụ hoàng.” Quân Ly Triệt dừng một chút, lại hỏi Quân Ly Xuân, “Nếu Phụ hoàng chỉ đề xuất chinh, đệ có đi không?”

Tuy biết khả năng không lớn, nhưng Quân Ly Xuân vẫn gật đầu. Không vì gì khác, chỉ cần nghĩ đến kiếp trước Thất Mã tộc dám bắt Lăng Kỳ Ương đi hòa thân, Quân Ly Xuân liền cảm thấy lửa giận công tâm. Một đời này tất yếu phải trừ chúng trước, vĩnh tuyệt hậu hoạn.

“Mùa đông xuất chinh, những cái khác là thứ yếu, lương thảo mới là mấu chốt. Lương thảo không đủ, ắt quân tâm không ổn. Trước đây Đại Hoàng tử đi bình định Thất Mã, để lại đi bình định đông nam, Đại Nghiệp vì ứng đối hai trường chiến loạn, quốc khố đã căng thẳng. Hiện giờ tái chiến, sợ là không dễ.” Quân Ly Triệt nói.

“Hiện tại không phải mùa thu hoạch, động vật cũng đều ngủ đông, đúng là thiếu thức ăn. Nếu thật sự không được, chỉ còn cách sai các phủ, châu, cùng phú hộ địa phương quyên góp lương thực, tạm giải khẩn cảnh.” Quân Ly Uyên nói.

“Đó tuy cũng là một cách, nhưng phú hộ quyên lương, triều đình cũng phải hồi báo. Chỉ sợ có vài kẻ mượn cơ hội tranh công, lập mưu tư lợi.” Quân Ly Triệt nói.

Quân Ly Xuân nghe lời hai người nói, trầm mặc uống trà.

Quân Ly Triệt thấy y không nói, liền khế đá y, “Đệ vẫn luôn có chủ ý nhất, thấy thế nào?”

Quân Ly Xuân buông chén, khế cười nói: “Kỳ thật không cần phiền toái như vậy, so với tiện nghi cho kẻ ngoài, còn không bằng ngấm lại người một nhà. Dân sinh ở đất phong của giàu có, năm trước lại bội thu, nghe nói là thóc lúa đầy kho. Mượn lương từ chỗ Nhị Hoàng huynh cũng được.”

Quân Ly Triệt cười lớn vỗ y, “Nếu khiến Nhị Hoàng huynh biết đệ đánh chủ ý lên hấn, về sau chắc chắn sẽ trừng trị đệ.”

Quân Ly Xuân cũng không để ý, chỉ nói: “Phụ hoàng không đề cập tới, chúng ta cũng đừng nói.”

“Ly Xuân nói rất đúng, Nhị Hoàng huynh thân cận với chúng ta, thỉnh hấn hỗ trợ, hấn sẽ không cự tuyệt, chúng ta cũng chắc chắn phải ở trước mặt Phụ hoàng nói tốt cho hấn. Nhưng nếu đối thành người khác, chưa chắc được.” Quân Ly Uyên gật đầu nói.

“Vâng, ta hiểu được.” Quân Ly Triệt cười nói.

Hôm sau, Duyên Hi để ban chỉ, An Quốc tướng quân là chủ soái, cùng Lăng Hồng Chi là phó tướng, Lục Hoàng tử Quân Ly Triệt là tập lương quan (thu thập lương thực), lĩnh sáu mươi vạn quân, phò tá Hàn Quan thành bình loạn.

Nhận được thánh chỉ, Quân Ly Triệt cũng không lập tức xuất phát tập lương, mà nhốt mình trong vương phủ nguyên một ngày, khiến người ngoài hiểu lầm hấn rất khó xử. Việc này trong mắt người ngoài đúng là không dễ làm, tập lương chỉ có thể nhiều không thể ít, nếu lương thảo không đủ, đầu tiên sẽ trách tập lương quan. Cũng may Quân Ly Triệt sớm có manh mối, chỉ là giả trang một chút thôi.

Ngày kế Quân Ly Triệt báo cáo ý tưởng cho Duyên Hi để, cũng được đáp ứng sau, mang thánh chỉ cùng thủ hạ đắc lực, xuất phát đến đất phong của Nhị Hoàng tử trước.

Ba ngày sau, An Quốc tướng quân điểm binh xuất phát. Lăng Kỳ Ương không tiện đến, bèn nhờ Quân Ly Xuân đến thay mặt tiễn đưa thuốc trị thương cho Lăng Hồng Chi. Quân Ly Xuân không cự tuyệt, chỉ nói trở về phải được quà cảm ơn.

Sau khi uống cạn rượu tiễn cùng chủ tướng. Quân Ly Xuân nhìn đội quân chậm rãi đi xa, trong lòng buồn bã, những ngày ra trường chinh chiến này khiến y cảm thấy rất xa xôi, nhưng cũng rất hoài niệm.....

12. C14 :Lưu Luyện Vi Ái

14 Lưu luyện vi ái

Buổi tối, Quân Ly Xuân có chút mất ngủ, liền kéo Lăng Kỳ Ương nói chuyện. Lăng Kỳ Ương buông sách được, nói: “Nếu không thì để Minh Lễ điểm an thần hương cho người?”

“Không cần. Nói một lát là tốt rồi. Có thể là thời gian luyện công buổi tối quá dài, cho nên thanh tĩnh.” Thời điểm không xuất binh, Quân Ly Xuân đã quen mỗi ngày sớm muộn gì cũng luyện tập nửa canh giờ. Hôm nay đưa tiền tướng sĩ, khiến trong lòng y buồn bã, bất tri bất giác liền luyện lâu hơn so với bình thường.

“Ừm. Ta ấn đầu cho người vậy, trầm tĩnh lại sẽ ngủ ngon hơn.” Lăng Kỳ Ương ngồi dậy, đem một cái gối mềm để tới trước người.

“Ừ.” Quân Ly Xuân đáp lời nằm qua. Thật ra y không muốn ngủ, chỉ là muốn cảm thụ chút độ ấm trên ngón tay Lăng Kỳ Ương xuyên qua tóc y. Bọn họ thành thân cũng đã một thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên Lăng Kỳ Ương nói muốn giúp y thả lỏng, Quân Ly Xuân tất nhiên sẽ không cự tuyệt.

Cảm thụ lực đạo Lăng Kỳ Ương, Quân Ly Xuân hỏi: “Nghe nói người có hai muội muội, sao ngày ấy chỉ thấy một người?”

“Tiểu muội muội vẫn luôn ở mẫu gia của đại phu nhân, rất ít khi về.”

“Sao?” Quân Ly Xuân có chút nghi hoặc, hững lúc khác không ở nhà cũng được, lẽ mừng năm mới nên cùng gia đình đoàn viên mới phải.

“Năm đó lúc đại phu nhân hoài thai tiểu muội muội, một lòng nghĩ là nam, dùng hết các loại giữ thai tẩm bổ, sợ đứa nhỏ sinh hạ có chút gì không khoẻ. Mỗi ngày sai người đọc sách sử quân kế cho nàng, vì muốn con của nàng sau này hứa hẹn. Nhưng không ngờ cuối cùng là nữ, đại phu nhân lúc ấy liền ngất đi.” Lăng Kỳ Ương khinh thường cười một tiếng, nói tiếp: “Càng hoang đường là nàng tỉnh lại rồi, quyết ý phải coi tiểu muội muội như nam hài mà nuôi, còn không cho chúng ta gọi muội muội, liền ngay cả tên cũng lấy giống nam hài. Phụ thân cũng hết cách với nàng, lúc ấy nếu không theo ý đại phu nhân, nàng liền làm ầm ĩ trong nhà.”

Quân Ly Xuân nhăn mày, cảm thấy đại phu nhân này muốn hài tử phát điên rồi. Tuy rằng Đại Nghiệp ít nữ tử, nhưng mọi người vẫn nguyện ý nuôi nam hài, cùng lúc Khanh tử giải quyết vấn đề nữ tử rất thừa thớt, mặt khác, nam hài theo họ thấy, vẫn có ý nghĩa nối dõi tông đường.

“Sau này mẫu thân đại phu nhân thật sự nhìn không được, liền nhận nuôi tiểu muội muội, tên cũng sửa lại. Nhưng đại phu nhân không muốn thấy nàng, cho nên nàng cơ bản sẽ không quay về Bá phủ.”

“Thì ra là thế.” Có một mẫu thân cực đoan như vậy, nuôi ra nữ nhân cực đoan như Lăng Giải Ngữ cũng là đúng, “Hy vọng nàng đừng giống tỷ tỷ nàng.”

Lăng Kỳ Ương cười mà không nói, ấn tượng của hắn đối với tiểu muội muội đều mơ hồ, cũng không có cách nào đánh giá.

“Kì Ương.....” Quân Ly Xuân nhìn người trước mặt vẫn thành thật ần.

“Sao?” Lăng Kỳ Ương nhẹ đáp.

“Người lúc chưa gả cho ta, có tính toán gì đối với tương lai? Hoặc là có chuyện gì muốn làm không?” Quân Ly Xuân cũng không tình nguyện chỉ hiểu biết Lăng Kỳ Ương mặt ngoài, cả suy nghĩ của hắn y cũng muốn biết.

“Nếu không gả cho người, hai năm sau chắc hắn cũng không gả đi. Ta từng nghĩ tới việc rời khỏi kinh thành, giống sư phụ dạo chơi khắp nơi, trị bệnh cứu người.” Cho tới bây giờ hắn vẫn còn có ý tưởng ra ngoài dạo chơi, không vì gì khác, chỉ vì muốn làm việc thiện tích phúc cho Quân Ly Xuân.

Quân Ly Xuân bắt lấy tay Lăng Kỳ Ương, ngồi dậy, thật lòng nói: “Ta nếu nguyện cùng người đi, người có bằng lòng mang theo ta hay không?”

Lăng Kỳ Ương kinh ngạc nhìn Quân Ly Xuân, y có vương vị của y, có quốc gia y phải tận trung cùng phụ mẫu phải tận hiếu, sao có thể nào bỏ xuống hết thảy cùng hấn đi. Hơn nữa hấn dạo chơi không có mục đích cùng thời gian, có lẽ đợi khi bọn hấn trở về, Hoàng thành hết thảy đều đã hoàn toàn thay đổi.

Quân Ly Xuân mơn trớn lọn tóc hấn, cười nói: “Với ta mà nói, đời này không có gì quan trọng hơn so với người. Bất luận tận trung hay là tận hiếu, đều có người có thể thay ta làm. Nhưng có thể cho người tình yêu cùng hạnh phúc chỉ có ta, đối với ta cũng thế. Cuộc đời này người chỉ có ta, ta cũng chỉ có người.”

Lăng Kỳ Ương hạ mắt, vành tai phiếm hồng cực kỳ chọc người.

“Sư phụ người nếu biết người có thể đi ra ngoài du lịch, cũng có thể cao hứng. Có lẽ sẽ không phản đối người gả cho ta nữa.” Đối với sư phụ mà nói, ai cũng hy vọng đồ đệ của mình thành tài. Làm y giả, đi trực tiếp tiếp xúc với bệnh tình người bệnh so với chỉ nhìn sách thuốc hữu dụng hơn nhiều, “Đúng rồi, sư phụ người am hiểu nhất là phần y thuật nào?”

“Sư phụ cái gì cũng đều am hiểu.” Đối với y thuật của sư phụ, Lăng Kỳ Ương chưa bao giờ hoài nghi.

“Khoản mang thai cũng am hiểu?” Quân Ly Xuân cười hỏi.

“Tất nhiên.”

Quân Ly Xuân cười đề Lăng Kỳ Ương lên trên giường, ghé sát vào hỏi: “Vậy người cũng am hiểu?”

Lăng Kỳ Ương không ngờ y cứ nhiên đem đề tài kéo đến mặt này, gật đầu không được, lắc đầu cũng không xong.

“Ta rất hy vọng có một hài tử giống người.....” Thông minh, ôn hòa, chung tình..... Với y mà nói không gì không tốt.

Sắc đỏ ửng trên vành tai Lăng Kỳ Ương lan lên mặt, đây là lần đầu tiên Quân Ly Xuân nhắc tới chuyện hài tử. Vốn hấn cảm thấy hài tử còn cách bọn họ rất xa, nhưng hiện tại lại có cảm giác gần như vậy.

“Kỳ thật việc này vốn không nên gấp gáp, ta cũng không muốn làm người cảm thấy khó xử, hết thảy thuận theo tự nhiên là tốt rồi. Ta chỉ là muốn nói cho người, ở cùng người lâu dài, tình cảm càng ngày càng sâu, sẽ không khỏi hy vọng.” Quân Ly Xuân thần dân bên tai hấn, hơi thở lưu luyến.

“..... Ta hiểu.....” Cảm giác ờ ừ vậy hấn hiểu sớm hơn so với Quân Ly Xuân.

Quân Ly Xuân cười khẽ, nhẹ nhàng đẩy áo trong của Lăng Kỳ Ương ra. Hôn từ bên môi chậm rãi đi xuống. Thân thể Lăng Kỳ Ương từ mưa hôn dần dần nóng lên.

Hôn đến điểm mẫn cảm trước ngực, Lăng Kỳ Ương khẽ ngậm nâng thân, mái tóc xoã cùng tóc Quân Ly Xuân dây dưa một chỗ.

“Khó chịu thì nói.....” Quân Ly Xuân tách hai chân hấn ra, thử thăm dò nơi bí ẩn mà chặt chẽ kia.

“Ừ.....” Lăng Kỳ Ương bị Quân Ly Xuân đùa nghịch, thân thể trắng nõn nằm giữa lớp y phục hỗn độn, giữa nét đơn bạc mang theo một chút dụ hoặc.

Mưa hôn vẫn tiếp tục, Lăng Kỳ Ương khẽ nắm lấy tóc Quân Ly Xuân, thân thể run nhẹ. Tuy rằng loại chuyện này với hấn không phải lần đầu tiên, nhưng tay Quân Ly Xuân mỗi lần đều có thể khiến hấn trầm luân, đầu óc trống rỗng.

“Ừ ta..... Không được..... A.....” Thân thể đột ngột cứng còng, Lăng Kỳ Ương tiết ra giữa giáp kích trc sau của Quân Ly Xuân, cả người thoát lực ngã trên giường thổ.

Quân Ly Xuân hôn lên người đã thất thần, đem đưa chính mình vào nơi cực nóng kia.....

Một đêm kiều diễm, màn đỏ ôn tồn, khao khát lẫn nhau là tình được tốt nhất.....

Tình cảm hai người ngày càng ngọt ngào, trong vương phủ cao thấp không ai không biết, nhìn Vương phi mặc y phục đỏ, miễn cưỡng tựa trên tháp, nhà giữa hạ nhân đang chờ hầu hạ đều cười kín đáo. Trong nhà

Vương gia tuy rằng lạnh lùng nghiêm túc, nhưng Vương phi thường phạt phân minh, bọn hạ nhân cũng dần dần ko phải sợ vương phủ này, làm việc cũng càng dốc sức.

15 tháng giêng là ngày tết cuối cùng, một ngày này người trong kinh thành đều sẽ đến miếu thấp hương cầu phúc, lại dạo quanh chợ đặc biệt mà quan phủ dựng riêng, năm này coi như đầy đủ.

Hoàng gia có chùa miếu chuyên biệt để hoàng thất đệ tử trong cung dâng hương, nhưng Quân Ly Xuân cảm thấy hàng năm đều như vậy, rất vô nghĩa, liền kéo Lăng Kỳ Ương đi thể nghiệm cuộc sống thường dân, làm một ngày phu phu bổ y.

Trong kinh Nghiệp quốc không hề ít chùa miếu, mỗi tòa đều có thể nói là hương khói tràn đầy, Quân Ly Xuân mang Lăng Kỳ Ương đến Tích An tự ở ngoại thành phía tây, một là gần chợ, hai là nơi này Khanh tử đến cầu phúc nhiều, hẳn đưa Lăng Kỳ Ương đến cũng không đột ngột.

Lăng Kỳ Ương bị Quân Ly Xuân bọc kín, trên đầu đội mũ của áo khoác dài, cơ hồ che khuất cả khuôn mặt, ngồi ở trước ngựa, Quân Ly Xuân ôm hất, giục ngựa đi. Người Quân Ly Xuân rất nóng, tựa vào người y, Lăng Kỳ Ương cũng không cảm thấy lạnh.

Tới chân núi, Quân Ly Xuân đỡ Lăng Kỳ Ương xuống ngựa, giao ngựa cho tùy tùng trông, còn mình đưa Lăng Kỳ Ương đi lên trên núi. Hai người tướng mạo xuất chúng cho dù chen giữa đám người, cũng cực kỳ bắt mắt.

Lăng Kỳ Ương thấy ánh mắt ái mộ của những cô nương, Khanh tử chưa gả phóng đến, giật mình cảm thấy nếu hiện tại hẳn không phải Lân Vương phi, có lẽ cũng giống những người đó, từ xa xa nhìn Quân Ly Xuân, yên lặng ái mộ.

“Nghĩ cái gì vậy?” Quân Ly Xuân dắt Lăng Kỳ Ương không nhanh không chậm đi lên bậc thang.

“Không có gì, người lần đầu Tiên đến Tích An tự sao?” Lăng Kỳ Ương hỏi.

“Ừ, việc cầu phúc này thường là mẫu thân làm là nhiều, ta rất ít làm. Hơn nữa Tích An tự Khanh tử nhiều, ta đến cũng không tiện.” Quân Ly Xuân nói.

Tích An tự vì ở trong núi, muốn lên núi phải đi một đoạn đường, nhưng ven đường có mỹ cảnh tuyết trắng, cũng đáng là phần thưởng.

“Về sau nếu người muốn tới, ta sẽ đi cùng người.” Quân Ly Xuân bổ sung nói.

Lăng Kỳ Ương cười nói: “Đợi khi hoa hòe nở khắp núi rồi, chúng ta đến thưởng hòe.” Lăng Kỳ Ương tuy là Khanh tử, nhưng những lúc cần hẳn đi cầu phúc cũng không nhiều, ở Đại Nghiệp, ko có lẽ khánh cố định, chuyện cầu khẩn thấp hương trong nhà đều là nữ nhân làm, nếu thật sự không có nữ nhân, mới cần Khanh tử làm.

“Được.” Quân Ly Xuân ở trong đầu phác hoạ cảnh tượng thưởng hòe, cảm thấy cũng có chút chờ mong.

Tới miếu, hai người chỉnh ống tay áo, song song quỳ xuống trước phật hứa nguyện cầu khẩn, sau đó Lăng Kỳ Ương xin xăm.

Chỗ giải đoán xăm có mấy người đang xếp hàng, Quân Ly Xuân để Lăng Kỳ Ương đến chỗ giải trước, còn mình đến bỏ chút tiền hương khói. Lăng Kỳ Ương đáp ứng, để y đi.

Bỏ tiền hương khói, hoàn lễ tiểu sư phụ, Quân Ly Xuân quay người lại, thấy Thanh Nhất đại sư đứng bên tượng phật, cười tủm tỉm. Đại sư từng xem tướng cho y nói phải lấy nam thê, kiếp trước Quân Ly Xuân gặp qua vài lần, lại chưa từng nói gì, cũng theo bản năng có chút bài xích. Nhưng đời này, y nguyện ý tin tưởng lời vị sư kia.

“A di đà phật. Không thể ngờ lại ở đây gặp được thí chủ, chính là hữu duyên.” Thanh Nhất đại sư đi tới, ánh mắt từ ái giống như là đang nhìn chúng sinh sống yên vui.

“Đại sư.” Trước đây Thanh Nhất đại sư vào cung xem bói giải tự cho Hoàng Thượng, giảng kinh cho Hoàng hậu, Quân Ly Xuân từ trước đến nay ngay cả tiếp đón cũng không làm, hiện giờ nghĩ đến, thấy thẹn trong lòng.

“Hôn sự của thí chủ lão nạp có nghe nói, Lăng thí chủ cùng ngài đời đời hữu duyên, hơn nữa còn cho ngài thuốc hay muôn đời, đây là thiên ý. Mong rằng thí chủ tiếc duyên, vạn lần chớ cô phụ. Lão nạp đã hết lời, Vương gia tự ngộ. A di đà phật.” Hai tay Thanh Nhất đại sư chấp lại nói.

“Đa tạ đại sư chỉ điểm, tiểu vương tất ghi nhớ. Trước kia có chút thất kính, mong rằng đại sư chớ trách.” Quân Ly Xuân nói rất thành tâm, y cũng muốn vậy, mình sống lại hẳn là Lăng Kỳ Ương lấy cái chết đổi lấy. Nếu không, y chết đã nhiều ngày vì sao không sớm đầu thai, mà phải đến khi Lăng Kỳ Ương chết ở trước mặt khi, mới mất ý thức.

Đương nhiên, việc này không thể nào kiểm chứng. Nhưng Quân Ly Xuân nguyện ý tin tưởng sự thật là như thế.

“Không sao cả. Gặp chuyện mới biết nhân quả đúng sai, ngã phật từ bi. Lão nạp thấy phu phu hai người tình ý sâu nặng là đủ.” Thanh Nhất đại sư cười nói: “Lão nạp còn phải đến hậu đường dạy học, không ở lâu, thí chủ xin cứ tự nhiên.”

“Vâng, cũng thỉnh đại sư bảo trọng.” Y nhớ rõ lần đầu tiên gặp Thanh Nhất đại sư, hẳn cũng tầm tuổi này, hiện giờ y đã hai mươi, đại sư vẫn như trước, có thể nói là thần tăng chứ?

“A di đà phật, đa tạ thí chủ.” Đại sư hoàn lễ, liền xoay người đi về hậu đường.

Đại sư rời đi không bao lâu, Lăng Kỳ Ương giải xăm xong trở lại, “Sao lại đứng ở đây?”

“Nhìn ngắm phong cảnh, tĩnh tâm.” Quân Ly Xuân không nói chuyện Thanh Nhất đại sư, “Cầu được xăm tốt?”

“Ừm, là xăm tốt nhất.” Lăng Kỳ Ương cười nói, hiển nhiên xăm này khiến hắn an tâm không ít.

“Tốt, nếu không yêu cầu gì khác, chúng ta xuống núi đến chợ dùng cơm.” Quân Ly Xuân cầm bàn tay Lăng Kỳ Ương có chút rét run.

Lăng Kỳ Ương gật gật đầu, hai người cùng xuống núi.

Người từ miếu trực tiếp đến chợ không ít, trên đường đông đúc không tiện cưỡi ngựa, hai người liền đi bộ. Đi đến một chỗ trà quán ven đường, chủ quán đang bán cháo gạo nóng, hương cháo tinh khiết mang theo vị ngọt hoa quả đường nhẹ nhẹ, mùa đông cực kỳ hấp dẫn.

Quân Ly Xuân kéo Lăng Kỳ Ương đi qua đến, bình thường y không ăn đồ ở lộ quán, nhưng hôm nay dẫn theo Lăng Kỳ Ương, cháo này nhìn cũng ấm người, hẳn cũng nguyện ý thử.

“Lão bản, cho một phần lớn.” Quân Ly Xuân nói.

“Được, ngài tìm một chỗ ngồi trước, chờ một lát.” Lão bản là người có nhãn lực, thấy chất liệu y phục của hai người bất phàm, liền xác nhận là công tử nhà giàu dạo chơi, hơn nữa bộ dáng Lăng Kỳ Ương lại văn nhã, lão bản liền lên bỏ thêm chút quả nhân cho họ.

Lăng Kỳ Ương kéo y phục của Quân Ly Xuân, hẳn cũng chưa bao giờ ăn cái gì ở trên đường.

Quân Ly Xuân khẽ cười nói: “Nhìn không tồi, ta cùng người ăn.”

Tìm một chỗ trống ngồi xuống, không bao lâu, lão bản đã đem cháo gạo lên, “Hai vị khách quan, từ từ dùng.”

Quân Ly Xuân gật gật đầu, cầm thìa đưa cho Lăng Kỳ Ương.

Lăng Kỳ Ương múc một thìa nhỏ, hương vị ngọt ngào lan tràn trong miệng, mang theo hơi nóng hằm hập, thật là thượng phẩm khi vào đông. Cho dù chỉ là đồ ven đường, hương vị cũng không kém so với trong phủ, còn có một tư vị khác.

Quân Ly Xuân thấy hắn thích ăn, cảm thấy cao hứng, cũng cùng ăn hai thìa, nhưng y không thích ngọt, cũng không ăn nhiều, chỉ nhìn Lăng Kỳ Ương ăn.

Hai người bên này đang ăn đến ấm áp, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một loạt tiếng nữ tử kêu cứu.

“Cứu mạng a! Ai cứu ta với.....” Một nữ tử bạch y từ đường nhỏ chạy sang bên này, người trên đường thấy thế đều tránh ra.

Mà ở phía sau nữ tử cách không xa, một đám tráng hán cầm trong tay một côn gậy gao đuổi theo, vừa chạy vừa hét, “Đứng lại, xem ngươi hôm nay chạy đi đâu! Đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Tóc nữ tử bạch y vì chạy mà tán loạn, y phục cũng có mấy chỗ vì ngã mà bẩn, gương mặt hoảng sợ đầy bất lực, người qua đường cũng không biết sao lại thế, lại thấy một đám người đằng sau hung thần ác sát, cũng đều không dám tiến lên.

“Nhìn cái gì vậy?! Chưa thấy kỹ viện bắt người bao giờ a!” Đại hán đi đầu phát một côn, cho người trên đường tránh ra đường chặn đường.

“Ta không phải, không phải..... Các người.....” Nữ nhân vội cãi mà ngã trên mặt đất, như thể không chạy nổi nữa.

“Cho người chạy, xem người có thể chạy đến đâu?!” Đại hán xông lên, vây quanh nữ nhân.

“Ta là nữ nhân trong sạch, không phải người..... mà người nói. Không phải!” Nữ tử hiển nhiên nói không nên lời hai chữ kia, cãi lại cũng có vẻ bất lực.

Đôi mắt Quân Ly Xuân híp lại, khách nhân trong quán trà xơ xác cũng đều không khỏi ghé mắt.

Lăng Kỳ Ương giơ tay giữ Quân Ly Xuân, nếu theo tính cách Quân Ly Xuân, muốn ra tay thì đã sớm động thủ. Mà y đến giờ vẫn ngồi, chắc hẳn có lý do.

Lăng Kỳ Ương cũng hiểu cứu người cần dùng trí, động võ tuy hữu dụng, nhưng trong kinh thành đông đúc cũng không phải biện pháp thông minh.....

13. C15 :quỷ Mị Vi Kinh

15 Quỷ mị vi kinh

Đại hán xô đẩy xách nữ tử đứng lên, cười lạnh nói: “Người nếu không phải trốn ra, chúng ta bắt người làm gì?” Nói xong dùng dây thừng trói nghiêng nữ tử lại.

“Cứu mạng a, ta không phải.....” Nữ tử thấy người qua đường không một ra tay tương trợ, nhất thời rơi lệ đầy mặt.

“Nhìn cái gì! Tản đi, tản!” Mấy tên tùy tùng xua tan đám người.

“Lão tử có người chống lưng, ai dám ở chỗ này dài dòng, đừng trách lão tử không khách khí.” Đại hán đi đầu kiêu ngạo nói.

Nghe được lời hắt, những người vốn muốn hỏi đến cùng không hện mà cùng trầm mặc. Lúc sau chúng ném nữ tử đã bị trói lên đóng cở khô trên xe, kéo vào trong thành.

Nữ tử tuyệt vọng nằm ở trên xe, thấp giọng khóc. Nữ tử nhà đứng đắn xuất môn tất có người đồng hành, nàng mặc dù biện giải thân phận của mình, nhưng không ai làm chứng cho nàng, cũng uống công.

Đội nữ tử bị mang đi, Quân Ly Xuân nhẹ nhàng vẫy tay một cái, ảnh vệ ẩn nấp liền nhảy ra, nhận mệnh lệnh rồi, lại tức khắc biến mất.

Lăng Kỳ Ương chớp mắt mấy cái, nếu không phải nghe được Quân Ly Xuân nói chuyện, hẳn đã nghĩ đến mình vừa nảy hoa mắt. Quân Ly Xuân đẩy bắt chao đến trước mặt hắn, “Mau ăn, lạnh rồi vị không ngon nữa.”

“Ừm.” Lăng Kỳ Ương tiếp tục cúi đầu ăn, một lát sau, mới mở miệng hỏi: “Người vì sao vừa nãy không ra tay?”

“Mấy kẻ kia ta từng gặp qua, là người của lão Tứ. Lão Tứ thích nữ sắc, cho nên những người này chuyên bắt nữ tử mỹ mạo về cho hắn. Việc này bọn chúng từ trước đến nay làm kín đáo, có lẽ là từ chưa thất thủ, cũng không ai dám nhiều lời, cho nên mới càng không kiêng nể gì.” Quân Ly Xuân khẽ lau chạo trên khóe miệng Lăng Kỳ Ương, tiếp tục nói: “Nếu ta ra tay, việc này tất phải âm ỉ. Lão Tứ mất thể diện rồi thôi, nhưng sẽ có nhiều người nói Phụ hoàng dạy con không ra gì, Hoàng tử ỷ thế hiếp người, liên lụy thánh minh của Phụ hoàng, không đáng.”

Không ngờ Tứ Hoàng tử lại táo tợn như vậy, Lăng Kỳ Ương cũng có chút bất ngờ.

“Người sao nhìn ra nữ tử kia là cô nương trong sạch?” Quân Ly Xuân hỏi. Nếu Lăng Kỳ Ương tin lời của đại hán nói, đoạn sẽ không hỏi y vì sao không ra tay, xem như lần đầu thấy là được.

Lăng Kỳ Ương khẽ cười nói: “Thân thể cô nương cùng với nữ tử thành hôn không giống nhau, ta là y giả, tất nhiên nhìn ra được. Cho dù vị cô nương kia có vì chưa tiếp khách đi nữa, đã ở cái nơi như vậy, giờ tay nhắc chân cũng sẽ bắt giắc mang theo một ý vị son phấn. Huống chi vị cô nương kia tuy rằng chặt vật, nhưng bất luận nói chuyện hay động tác, đều lộ ra nét giáo dưỡng tốt đẹp, không giống người ở cái nơi đó. Về phần đại hán kia, phàm là tay chân ở cái nơi đó, phần lớn đều là ngày đêm điên đảo, thậm hư dương mắt, nhưng khí sắc những người này lại tốt, vừa thấy liền biết là tay chân nhà giàu nuôi trong nhà, nếu thân thể họ có bệnh, cũng chỉ là ăn thức ăn mặn nhiều, tính khí không ổn thôi.”

Quân Ly Xuân nhướn khóe miệng, “Thê khanh thật là thông minh.”

Lăng Kỳ Ương cười cười, lại hỏi: “Người kế tiếp muốn làm gì?”

“Ta còn chưa nghĩ ra, cùng lắm thì chờ sắc trời tối, sai người đến trộm cô nương kia ra.” Đối với thân thủ của ảnh vệ, Quân Ly Xuân vẫn rất có tin tưởng.

Lăng Kỳ Ương nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy chỉ trị phần ngọn không trị tận gốc, những người đó sau này vẫn có thể ỷ vào danh Tứ Hoàng tử, bắt cô nương khắp nơi.”

“Đúng vậy, làm lão Tứ không dám lỗ mãng mới là căn bản. Hơn nữa phải để Phụ hoàng biết, nhưng không thể liên lụy đến Phụ hoàng.” Quân Ly Xuân nhìn Vương phi nhà mình, y biết Lăng Kỳ Ương nói như vậy là có chủ ý, cũng không cần y lao tâm nữa, “Người có ý kiến gì hay?”

“Chủ ý có hay không là thứ yếu, thấy hiệu quả mới là mấu chốt.” Trong nét tươi cười của Lăng Kỳ Ương có chút狡 hoạt, biểu lộ tính tình này khiến Quân Ly Xuân cảm thấy cực kỳ đáng yêu.

“Đều theo người.” Quân Ly Xuân cười sủng nịch.

Lăng Kỳ Ương có chủ ý rồi cũng không sốt ruột, cứ theo kế hoạch, cùng Quân Ly Xuân đến chợ ăn uống, lại đến quán trà nghe tiên sinh kể chuyện, sau lại mua một ít đồ, một ngày này thật cũng quá phong phú.

Đợi trời tối đen, hai người mới hồi phủ. Lăng Kỳ Ương đến được phòng tìm kiếm, lại thay y phục đen, lúc này mới đi theo Quân Ly Xuân lén lút vào phủ đệ Tứ Hoàng tử.

Hôm nay phủ Tứ Hoàng tử mời gánh hát đến hát hí khúc, Tứ Hoàng tử Quân Thừa Diễn đang cùng thê thiếp ở thiên viện nghe diễn, xem ra trong một thoáng xướng không xong. Trời lạnh, lại là thời gian bữa tối, chủ tử đang nghe diễn, hạ nhân trong phủ không khỏi có chút lơ lửng.

Quân Ly Xuân ôm Lăng Kỳ Ương nhẹ nhàng dừng trên một chỗ nóc ở hậu viện, ảnh vệ đi theo bọn đại hán thấy Quân Ly Xuân đến, lập tức hiện thân, hành lễ rồi chỉ chỉ một chỗ viện không bắt mắt.

“Vương gia, vị nữ tử kia bị nhốt trong phòng ở Tây viện. Vào phòng rồi không nghe được động tĩnh nữa, giống như bị hạ được ngủ. Trong viện chỉ có hai bà tử, vừa nãy có người đưa cơm đến, các nàng đi ăn. Ngài cùng Vương phi từ cửa sổ đằng sau đi vào là được, sẽ không bị phát hiện.” Ảnh vệ thấp giọng nói.

“Được, lui đi.” Quân Ly Xuân gật đầu.

Ảnh vệ lập tức biến mất ở trước mặt hai người.

Quân Ly Xuân lại ôm lấy Lăng Kỳ Ương, hai người hạ xuống lách ra sau cửa sổ, Quân Ly Xuân xác định bên trong không có ai, cạy cửa sổ, dẫn Lăng Kỳ Ương leo vào.

“Tứ Hoàng tử không có ảnh vệ sao? Vì sao ảnh vệ của người không bị phát hiện?” Lăng Kỳ Ương hỏi ra nghi vấn mới có.

Quân Ly Xuân thấp giọng nói: “Ảnh vệ đều không lộ mặt, hơn nữa đều là nuôi dưỡng riêng. Triều chúng ta cấm nuôi ảnh vệ tử sĩ, nên bọn họ không dám. Ta cũng chỉ là lạng lẽ huấn luyện một nhóm người, trừ người, cùng Tam ca Lục ca ra, không ai biết.”

Lăng Kỳ Ương hiểu rõ gật gật đầu. Nếu hai vị ca ca biết, tất cũng có nuôi. Lăng Kỳ Ương đánh giá phòng một chút, bài trí vô cùng đơn giản, xem ra chỉ là dùng tạm thời, không phải chuẩn bị cho người ở lâu.

Đi đến bên giường, Lăng Kỳ Ương nhìn nữ tử ngủ say, giơ tay bắt mạch, nói với Quân Ly Xuân: “Đúng là bị hạ được, nếu không có giải được, sớm nhất cũng giữa trưa ngày mai mới tỉnh.”

“Vậy giờ làm sao?”

Lăng Kỳ Ương chỉ chỉ một bên ghế, “Người ngồi chờ, lập tức là xong.”

Lăng Kỳ Ương buông màn, lấy ra hai cái bình nhỏ bắt đầu vẽ loạn ở trên mặt nữ tử. Quân Ly Xuân ngồi lẳng lặng nhìn hắn, trong phòng còn điểm hai ngọn nến, ánh sáng rất mờ, vì phòng người ngoài phát hiện, y cũng không đốt thêm.

Không bao lâu, Lăng Kỳ Ương thu tay, vén lại màn lên.

Quân Ly Xuân nhìn bàn tay hắn một mảnh đỏ tươi, lập tức tiến lên bắt lấy tay hắn, “Sao lại thế này?”

Hỏi xong mới phát hiện đó không phải huyết, mà là thứ gì đó giống thuốc nhuộm dính trên tay hắn. Lúc này thứ đó đã khô, không dính vào màn cùng y phục.

“Không sao, trở về dùng nước thuốc tẩy là được.” Lăng Kỳ Ương không để ý lắm nắm ngược lại tay Quân Ly Xuân, đối với sự quan tâm của y, Lăng Kỳ Ương cảm thấy rất đau lòng.

Quân Ly Xuân thấy hắn không sao, lại nhìn nhìn nữ tử trên giường, nữ tử còn đang ngủ, thoát nhìn cũng không không ổn.

Lăng Kỳ Ương lại từ trong hà bao lấy ra một cái bình nhỏ, mở nắp, hạ lung lay vài cái dưới mũi nữ tử. Sau đó mí mắt nữ tử khẽ nhúc nhích, mở ra.

Nữ tử tỉnh lại ngơ ngác nhìn Lăng Kỳ Ương, thấy nàng không thét lên như dự đoán, Quân Ly Xuân yên tâm, bắt quá đôi mắt nàng nhìn chằm chằm Lăng Kỳ Ương, khiến Quân Ly Xuân rất không thoải mái.

Nữ tử nhìn Lăng Kỳ Ương một lát, mới giật mình nhớ tới hiện trạng của mình, vừa muốn kêu ra tiếng, đã bị một động tác yên lặng của Lăng Kỳ Ương ngăn lại.

Lăng Kỳ Ương nhẹ giọng nói: “Chuyện cạnh trà quán chúng ta đều thấy được, ban ngày cứu người quá gây chú ý, nên chọn cứu sau.”

Nữ tử lập tức đứng dậy, quỳ trên mặt đất, nước mắt nói: “Đa tạ chi ân nhị vị cứu giúp, tiểu nữ tử suốt đời khó quên, tất dũng tuyên tương báo.”

Lăng Kỳ Ương vội vàng nâng nữ tử dậy đến, nói: “Cứu người chỉ là chuyện nhỏ, cô nương không cần để tâm. Chỉ mong cô nương rời đi rồi có thể quên nhớ việc này, đừng nhắc tới chúng ta với bất kỳ ai.”

“Công tử yên tâm, tiểu nữ tử biết hai vị đến vào đêm đen tức không muốn bại lộ, ta nhất định sẽ không nhiều lời.” Nữ tử cũng là người thông minh, Lăng Kỳ Ương cùng nàng nói cũng không uống công.

“Vậy liền đa tạ cô nương.”

“Công tử cứu ta, sao lại nói cảm ơn.” Nữ tử nhìn Lăng Kỳ Ương, như là đang thưởng thức một bức hoạ vậy.

“Vì không để những cô nương khác bị bắt giống người, tại hạ còn muốn thỉnh cô nương hỗ trợ.” Lăng Kỳ Ương cũng không để ý bị nhìn, thong dong như trước.

“Công tử mời nói, ta tất nhiên cố hết sức.” Nữ tử thật tâm nói.

Lăng Kỳ Ương cười đưa cho nàng một lọ dược, sau đó thấp giọng nói chuyện cần nàng làm. Nữ tử đầu tiên là kinh ngạc, sau là cười khê, cuối cùng gật đầu. Quân Ly Xuân nhìn hai người bọn họ nói chuyện, càng khó chịu, đợi Lăng Kỳ Ương an bài xong, liền đem người ra khỏi phòng.

Nữ tử hiểu rõ nhìn bọn họ, một lần nữa trở lại trên giường nằm xuống.

Trắc viện diễn xướng xong, thê thiếp Tứ Hoàng tử cũng đều tự trở về chỗ ở của mình. Quân Thừa Diễm lấy có phải đọc sách, không cùng thê thiếp đồng tắm.

Đợi trong phủ hơn phân nửa đã ngủ, Quân Thừa Diễm được quản gia đưa đi, vào tiểu viện chỗ nữ tử, Quân Thừa Diễm gạt lui người bên cạnh, ngay cả thủ vệ thị vệ cũng bị đuổi đi, lúc này mới vào phòng.

Vào phòng, Quân Thừa Diễm nương theo ánh nến mờ ảo, thấy rõ nữ tử trên giường, thật là kiều hán thích, liền vừa lòng gật đầu. Sau đó thoát y lên giường.

Mới vừa âu yếm, chỉ thấy nữ tử đột ngột mở mắt ra, sau đó thất khiếu bắt đầu xuất huyết. Quân Thừa Diễm bị kinh sợ, vừa định kêu, lại phát hiện mình toàn thân vô lực, chỉ có thể ngã nhào trên giường, ngay cả giọng cũng không phát ra tiếng.

Quân Thừa Diễm nhìn nữ tử thất khiếu đổ máu chậm rãi ngồi dậy, đôi mắt sung huyết hung tợn từ dôi theo hần, khiến hần nhất thời toát ra một thân mồ hôi lạnh. Ngay lúc hần nghĩ phải kêu cứu làm sao, da mặt nữ tử đột ngột nứt nẻ thành từng miếng tròn, làn da trên mặt từng miếng từng miếng bong ra từng mảng, lộ ra phần thịt máu me dưới mặt, huyết cũng từ chỗ nứt vỡ chảy xuống, nhuộm đỏ bạch y cùng giường.

Quân Thừa Diễm sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mồ hôi từ thái dương chảy xuống, cả người đều run lên lên, khóe miệng mơ hồ nói, “Quý..... Quý.....”

Giọng nói nữ tử khàn khàn nghe không ra âm sắc: “Ta hôm nay sẽ thiến ngươi, vì nữ tử thiên hạ trừ hại.” Đang nói, nữ tử rút xuống trâm gài tóc trên đầu, hung hăng đâm về phía hạ thân Quân Thừa Diễm.

Quân Thừa Diễm cảm thấy máu trên mặt nữ tử văng lên mặt hần, lạnh như băng, mà khuôn mặt hừ nát kia lại càng khủng bố, tựa như có thể thấy xương trắng dày đặc dưới lớp thịt hồng, trong nháy mắt nữ tử đâm trâm xuống, hai mắt Quân Thừa Diễm trợn trắng, hôn mê bất tỉnh. Trâm gài tóc của nữ tử cũng chỉ đâm vào đệm giường, vẫn chưa mấy may thương tổn hần.

Thấy người hôn mê, nữ tử cầm lấy trâm gài tóc, theo lời Lăng Kỳ Ương nói, trực tiếp lao ra bên ngoài. Nghe được động tĩnh mở cửa, quản gia chạy vào sân, nhìn nữ tử huyết nhục mơ hồ, lại giống như đang bay, nhất thời ngồi bệt xuống mặt đất.

Nữ tử vừa ra khỏi cửa, ảnh vệ của Quân Ly Xuân liền dùng sợi mảnh quần lấy thất lưng nữ tử, nhẹ nhàng kéo khiến cho nàng giống như đang bay. Lúc này nữ tử bạch y nhuộm máu, tóc tai bù xù, tay áo kéo rõ dài, nhìn qua vô cùng dọa người.

Một vị sủng thiếp của Quân Thừa Diễm nghe nói phu quân hôm nay lại dẫn nữ tử về, cảm thấy không thuận, ý quyền thế nhà mình cùng sủng ái của Quân Thừa Diễm, tiến đến bắt người, muốn Quân Thừa Diễm giải thích cho nàng, dùng giọng mềm mỏng dỗ dành nàng.

Cũng không ngờ, tiến vào cửa viện, vừa lúc nhìn thấy nữ tử bay tới bay lui, còn vừa vặn cùng nàng mắt đối mắt. Thiếp thất sợ tới mức thét chói tai, cuồng loạn như đã phát điên.

Nữ tử thông minh, sâu kín thì thầm: “Nợ thì phải trả, trả mạng cho ta, ta còn muốn lập gia đình..... Trả mạng cho ta, phu quân ta còn đang đợi ta..... đợi ta.....”

Này vài tiếng nói quỷ mị, khiến thiếp thất la hét càng dữ dội, tiểu thị theo nàng đến cũng bị sợ tới mức sồn ngay tại chỗ. Thị vệ cũng đã tới, đang nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không nhận được lùi bước. Bọn họ từng thấy giả quỷ dọa người, nhưng này cũng không tránh khỏi quá chân thật, thử hỏi ai mặt đã hừ nát thành như vậy còn có thể nói chuyện?

“Ta sẽ còn đến..... sẽ còn đến.....” Nữ tử tiếp tục hù dọa mọi người.

Quân Ly Xuân biết thấy tình hình đã được rồi, vung tay lên. Ảnh vệ rút sợi về, nữ tử nhanh chóng bay khỏi tầm mắt mọi người, chỉ có vết máu trên mặt đất chứng thực chuyện khó tin vừa mới chứng kiến.

Quân Ly Xuân cũng không ở lại, ôm lấy Lăng Kỳ Ương, thả người nhảy, phóng khỏi nóc nhà, bay đến hướng vương phủ.

14. C16 :kì Cục Vi Đồ

16 Kì cục vi đồ

Chuyện ma quái ở phủ Tứ Hoàng tử chuyện rất nhanh truyền âm ĩ khắp Nghiệp kinh, càng truyền càng khoa trương. Có người nói Tứ Hoàng tử hại mạng người, giết chóc quá nhiều, mới khiến lệ quỷ tới cửa; có kẻ nói Tứ Hoàng tử bắt bố dân nữ, nữ tử không cam lòng chịu nhục, tự sát sau đó hóa thành lệ quỷ báo thù; còn có người nói Tứ Hoàng tử tàn bạo vô đạo, Diêm Vương phái quỷ sứ đến báo hấn.....

Mặc kệ truyền thể nào, thiếp thất kia bị dọa phát điên, cũng là sự thật không đổi.

Lăng Kỳ Ương vốn thấy liên lụy người vô tội vô cùng áy náy, nhưng sau nghe nói vị thiếp thất này từng dùng đủ loại thủ đoạn âm độc, liền bình thường trở lại. Nghe đồn phạm là hầu hạ trong viện của vị thiếp thất đó, bất luận nữ tử ay Khanh tử, chỉ cần bị Tứ Hoàng tử coi trọng liếc mắt nhìn một cái, nàng nổi cơn ghen. Nhẹ thì đánh chửi tra tấn tới tàn, nặng thì hủy dung mạo, bán vào kỹ viện làm nô.

Bởi vì gia thế nàng không tồi, cho nên vương phủ cao thấp đối với tất cả những chuyện nàng làm đều mở một mắt, nhắm một mắt. Hiện giờ nàng bị dọa điên rồi, phỏng chừng là những người bị nàng sát hại hóa thành ma quỷ đến báo thù, coi như là trừng phạt đúng tội.

Về phần vị nữ tử được cứu kia, ảnh vệ đã trực tiếp đưa người ra khỏi thành, cũng cho nàng giải được xóa dấu vết nguy trang trên mặt. Nữ tử nói cảm tạ, liền rời đi. Không hỏi nhiều, cũng không lưu lại lời gì.

Đêm tuyết cực kỳ yên tĩnh, củi lửa cháy ầm ập, Quân Ly Xuân ngồi trong được phòng của Lăng Kỳ Ương nghe Minh Lễ báo cáo tình hình bên ngoài, Lăng Kỳ Ương ở bên ước lượng thảo được, muốn làm chút được thiện bố dưng.

Quân Ly Xuân nghe Minh Lễ nói xong chuyện Tứ Hoàng tử lan truyền gần đây, phát tay cho hấn lui xuống.

“Cũng may người không biết võ công, nếu không chắc chắn cũng là một người nghịch ngợm.” Nghĩ đến vở kịch ma quái xảy ra ngày đó, ngay cả y cũng cảm thấy có chút ghê tởm, hưởng chỉ là Quân Thừa Diễm cùng thiếp thất ở gần vậy.

“Ta từ nhỏ khí lực yếu, phối hợp thân thể cũng không giỏi, sư phụ nói không thích hợp luyện võ.” Nghĩ đến mới trước đây bốn bốn chính mình, Lăng Kỳ Ương cười khẽ, “Bất quá vì phòng thân, sư phụ dạy ta dùng độc, tuyệt đối không kém so với các người tập võ.”

“Sư phụ người suy nghĩ chu toàn.” Quân Ly Xuân nói. Tuy sư phụ hấn dạy dùng độc, nhưng nếu để một mình Lăng Kỳ Ương ra ngoài dạo chơi, Quân Ly Xuân vẫn cảm thấy lo lắng.

Chuyện ma quái trong phủ Tứ Hoàng tử càng truyền càng tà môn, cuối cùng bay đến tai Duyên Hi đế. Mà hơn nữa, người báo cho Duyên Hi đế không phải ai khác, chính là phụ thân vị thiếp thất kia. Phụ thân của thiếp thất là Hình bộ Thị lang, coi như là một kẻ có quyền cao. Nữ nhi nhà mình bị dọa phát điên, hấn cùng với phu nhân đều đau lòng không thôi. Nhưng đến Phủ Tứ Hoàng tử thăm, lại bị lấy lý do “Thân nhân mẫu gia đến gặp nữ nhi sẽ tổn hại hiền danh Tứ Hoàng tử”, đuổi rồi.

Tuy nói nữ nhi đã gả đi không thể vô cớ về nhà. Nhưng nữ nhi nhà mình đã thành như vậy, còn không cho gặp, thật sự không thể nào nói nổi. Vài lần đến không có kết quả, Hình bộ Thị lang ăng sớ lên Duyên Hi đế. Bởi vậy chuyện này liền truyền mở sang hậu cung.

Chuyện Thát Mã tộc Duyên Hi để vừa hết giận, Quân Thừa Diển này lại nháo chuyện không may đến. Duyên Hi để ném sớ lên bàn, quát to: “Truyền cái tên nghịch tử kia tới gặp trẫm!”

Quân Thừa Diển quỳ gối trong ngự thư phòng đã sắp một canh giờ, Hoàng Thượng vẫn không có ý truyền hần lên, chỉ bình tĩnh phê tấu sớ. Tuy rằng việc này xảy ra trong phủ Quân Thừa Diển, lời đồn đại cũng chỉ gần đúng, nhưng Quân Thừa Diển là Hoàng tử, Hoàng gia tất nhiên cũng mất mặt.

Phê xong rồi một lượt tấu sớ, Duyên Hi để buông bút, uống ngụm trà nóng, lạnh lùng nói: “Người nói xem, chuyện ma quái trong phủ người là thế nào?”

“Hồi bẩm Phụ hoàng, ngày 15 nhi thần đi kính hương, trên đường trở về gặp một vị nữ tử té xỉu ở ven đường, liền hảo tâm sai người cứu nàng. Bất quá nàng hình như có chứng điên, nửa đêm thức tỉnh liền la to, tự mình đập đầu, biến thành mặt đầy máu. Thiếp thất của nhi thần đến thăm, không ngờ bị dọa.” Quân Thừa Diển hiển nhiên đã sớm nghĩ xong lời, cũng không có nửa phần kinh hoảng, “Sau đó vị kia nữ tử thừa loạn chạy ra khỏi vương phủ, nhi thần phái người tìm, lại bật vô âm tín. Vốn cũng không phải đại sự gì, không hiểu sao cuối cùng lại truyền thành chuyện ma quái trong phủ nhi thần.”

Duyên Hi để bất động thanh sắc nhìn hần, nét mặt giấu hết thấy cảm xúc khiến người khác đoán không ra. Quân Thừa Diển vốn đang nhìn thẳng, nhưng một lát sau liền dời mắt, nhìn như là sợ đụng chạm Thánh Thượng, kì thực là tự chột dạ.

Duyên Hi để trầm mặc một lúc, đột ngột cầm lấy tấu chương trên tay ném vào hần, lạnh lùng nói: “Người cứu nữ tử về, mà nữ quyến cao thấp trong phủ người cư nhiên hoàn toàn không biết? Hơn nửa đêm, người không về phòng nghỉ ngơi, chạy đến viện nữ tử đó nghỉ ngơi làm cái gì? Nam nữ thụ thụ bất thân đạo lý này, người không biết sao? Nữ nhi của Hình bộ Thị lang coi như có chút kiến thức, nếu không phải đúng là gặp quỷ, sao lại có thể bị dọa phát điên? Còn nữa, Hình bộ Thị lang đến phủ người thăm nữ nhi, người vì sao không cho gặp? Đừng có lấy cái lý do tổn hại hiền danh kiểu này ra lừa trẫm, nữ tử giả ra ngoài không thể tự mình về nhà là một chuyện, nhưng phụ mẫu đến thăm nữ nhi bệnh nặng là chuyện khác!”

“Phụ hoàng, nhi thần oan uổng a!” Quân Thừa Diển quỳ về trước mấy bước, mắt rưng rưng nói: “Chuyện của vị nữ tử kia, nhi thần thật sự không rõ, nhi thần đến viện của nàng cũng là vì bọn hạ nhân báo lại, nói nàng có chút khác thường, gọi nhi thần đến xem. Phụ hoàng biết, gia quyến của nhi thần đều có một chút khó chịu, nhi thần cứu nàng ta trở về nguyên cũng là hảo tâm, nghĩ chờ nàng tỉnh sẽ đưa đi, nên mới không nói cho nữ quyến trong nhà, miễn các nàng phát cáu với nhi thần.”

Quân Thừa Diển dùng cổ tay áo lau lau khóe mắt, nói tiếp: “Nữ nhi Hình bộ Thị lang tuy là thiếp thất, nhưng ành sự bá đạo, đối đãi hạ nhân cũng tâm ngoan thủ lạt. Nhi thần niệm dụng tâm nàng đối với nhi thần, đã cùng nhi thần nhiều năm, không đành lòng trách phạt, chỉ thường xuyên nhắc nhở. Lần này nàng bị dọa điên, ai biết không phải do thường ngày quá đáng, coi mạng người như cỏ rác, mới tự mình dọa mình phát điên? Nếu không vì sao những người khác trong phủ sao không, chỉ có nàng điên?”

“Nhi thần hiểu phụ mẫu tất nhiên yêu thương hài tử của mình, nhưng thiếp thất đã điên, cả ngày hồ ngôn loạn ngữ, rồi bừa bãi thỉu, thật sự không nên gặp người. Bộ dáng đó của nàng mà để khiến Hình bộ Thị lang thấy, chỉ càng đau lòng, cho nên nhi thần nghĩ mấy ngày tới, bệnh tình của nàng chuyển biến tốt đẹp, mới để bọn họ gặp nhau.” Quân Thừa Diển nói hữu tình hợp lý, “Hiện tại nàng ăn nói không điên vạn nhất khiến Hình bộ Thị lang đang lo lắng cho ái nữ nghe được, tin là thật, lại sinh ra chuyện, thì phiền toái. Mong Phụ hoàng niệm vô tội cùng khổ tâm của nhi thần, xin bớt giận.”

Duyên Hi để nhìn Quân Thừa Diển vẻ mặt bi thiết, suy nghĩ mãi, nói: “Việc này do người dựng lên, thiếp thất người làm việc xấu tâm hư cũng được, hay bị dọa điên ngoài ý muốn cũng được, người đều phải chịu trách nhiệm, hảo hảo dưỡng nàng ở trong phủ, cũng tận tâm trị liệu. Về phần Hình bộ Thị lang, tìm một cơ hội thích hợp, cho hần gặp nữ nhi một lần. Hần kiến thức uyên bác hơn so với người, tất nhiên biết cái gì có thể tin, cái gì không thể tin. Về phần lời đồn đại, tự người đi giải quyết, đừng khiến trẫm nghe thêm đồn đại mất thể diện như vậy nữa, có nghe chưa?”

“Vâng, nhi thần cần tuân lời Phụ hoàng dạy bảo, tuyệt đối không để Phụ hoàng thất vọng.” Quân Thừa Diển nói.

“Người lui ra đi.” Duyên Hi để tựa như cũng lười nhiều lời với hần. Mặc kệ nói thế nào, Quân Thừa Diển

cũng là con hấn, hấn có thể rắn dạy, cũng không sẽ vì một người thiếp thất mà phạt nặng, cũng là thái độ khác nhau Hoàng gia đối xử với chính thê cùng thiếp thất.

Về phần lí do thoái thác của Quân Thừa Diễm, Duyên Hi để tất nhiên biết cái nào là thật, cái nào là dối. Nhưng những lời này nói ra có người tin, vậy là đủ rồi. Chuyện này vốn nên để tự Quân Thừa Diễm gánh vác, hài tử này không phải trưởng tử, cho nên kỳ vọng của Duyên Hi đối với hấn cũng không cao, chỉ cần không để cho hấn gây chuyện là tốt rồi.

“Vâng, nhi thần cáo lui.” Quân Thừa Diễm cung cúi đầu lui ra, ở chỗ Duyên Hi để nhìn không thấy lạng lẽ gợn khóe miệng, trong mắt một mảnh đắc ý.

Được Duyên Hi rắn dạy, Hình bộ Thị lang vốn tưởng rằng ngày nữa là có thể gặp nữ nhi, cũng không ngờ, mấy ngày sau lại nhận được tin nữ nhi qua đời. Phủ Người phủ Tứ Hoàng tử nói là thiếp thất muốn ra khỏi phòng, bọn hạ nhân không có cách nào khác đành phải cùng đi, không ngờ một lúc không công thành, thiếp thất liền lao vào hồ cảnh chết đuối.

Nói vậy tuy rằng khiến người hoài nghi, nhưng theo khám nghiệm tử thi xem xét, thiếp thất đúng thật là chết đuối. Hơn nữa trên người không có ngoại thương khác, cũng không có vết bị ép xuống nước, nên nhận định tại nạn vì trượt chân rơi xuống nước.

Kết quả này Hình bộ Thị lang mặc dù không muốn tin, nhưng cũng tìm không ra chứng cứ khác, chỉ có thể nhận.

Lúc nghe tin, Quân Ly Xuân đang cùng Lăng Kỳ Ương chơi cờ, trước khi hạ cờ đặt cược là nếu Quân Ly Xuân thắng, Lăng Kỳ Ương phải chủ động hôn ý. Nếu là Lăng Kỳ Ương thắng, Quân Ly Xuân phải tự mình xuống bếp hầm canh.

“Người thấy thế nào?” Quân Ly Xuân hạ cờ rồi hỏi.

“Người hôm qua không phải còn đưa ta lên hồ trượt băng đó à?” Lăng Kỳ Ương cười nói.

Năm nay mùa đông cực kỳ lạnh, loại hồ không quá lớn giống trong vương phủ nước chảy chậm, trên mặt cơ bản cũng đông lạnh rắn chắc. Hôm qua sau giờ Ngọ, Quân Ly Xuân không có việc gì làm, liền kéo Lăng Kỳ Ương lên trên mặt hồ trượt băng, mặc dù bị ngã vài lần, nhưng thú vị.

Vị thiếp thất kia chết đuối ở trong hồ, vậy mặt hồ chắc chắn bị phá băng. Về phần trời lạnh phá băng làm cái gì? Cũng chỉ có kẻ phá băng mới biết.....

“Trượt băng trên hồ, ta thấy lần đầu là xem lão Tứ đùa, hấn rất thích, cho nên khi ở trong cung, vừa đến ngày kết băng, hấn đã bắt đầu làm xe trượt băng, chờ mặt hồ đông lại thật, đến chơi.” Quân Ly Xuân nhìn Lăng Kỳ Ương hạ cờ, khóe miệng gợn lên nét cười, sau đó cũng hạ.

“Dù sao việc này trong lòng Tứ Hoàng tử chắc chắn biết rõ ràng, thiện ác đến cuối sẽ có báo ứng, chờ xem cũng được.” Lăng Kỳ Ương suy tư nửa ngày, lại hạ một quân.

“Chỉ cần hấn không đổ được tội cho ta, ta cũng lười quản.” Ý cười khóe miệng Quân Ly Xuân càng rõ, lập tức lưu loát hạ xuống quân mấu chốt, “Thắng rồi.”

Lăng Kỳ Ương ngẩn ra, bất đắc dĩ nhìn bại cục. Tuy rằng hai người chơi cờ từ trước đến nay là Quân Ly Xuân thắng nhiều hơn, nhưng hôm nay Quân Ly Xuân đã khiến hấn chết ba ván, không ngờ vẫn không địch được.

Quân Ly Xuân đẩy bàn cờ ở giữa hai người ra, ôm lấy Lăng Kỳ Ương, ngồi lên đùi, nhìn hấn không chuyển mắt.

Lăng Kỳ Ương tự biết thua phải nhận phạt, tuy rằng hai người đã hôn rất nhiều lần, nhưng hấn chủ động xác thì là lần đầu. Lăng Kỳ Ương nhấp hé môi miệng, từ từ nhắm hai mắt hôn qua. Lúc đụng phải làn môi lạnh của Quân Ly Xuân, một cổ nóng rực từ đỉnh đầu tràn ra, Lăng Kỳ Ương cảm thấy ngón tay mình cũng sắp đỏ.

Chỉ đơn thuần thân cận tất nhiên không thể khiến Quân Ly Xuân vừa lòng, Quân Ly Xuân giữ bờ môi cánh hoa Lăng Kỳ Ương ý bảo hấn tiếp tục. Lăng Kỳ Ương vươn đầu lưỡi liếm sang khóe miệng Quân Ly Xuân,

Quân Ly Xuân hé miệng nghênh đón hần tiến vào. Lăng Kỳ Ương hơi hơi run rẩy tham nhập vào miệng Quân Ly Xuân, lập tức bị đầu lưỡi Quân Ly Xuân bắt lấy. Sau đó, Quân Ly Xuân đổi khách thành chủ, đặt Lăng Kỳ Ương trên nhuyển tháp, tùy ý cuốn lấy cái lưỡi mềm của Lăng Kỳ Ương chơi đùa.

“Ừ..... Ừm.....” Lăng Kỳ Ương bị y hôn đến nóng bừng, hơi thở của Quân Ly Xuân tán trên mặt hần, khiến hần cảm thấy mát lạnh.

Quân Ly Xuân nhìn gương mặt Lăng Kỳ Ương càng ngày càng hồng, trong mắt lộ ra ý cười, “Mở mắt, nhìn ta.”

Lăng Kỳ Ương bị hôn đến có chút vựng huyền nghe lời mở mắt ra, thấy đôi đồng tử mang ý cười của Quân Ly Xuân phía trên, một cổ tê đại từ dưới lan lên, bốc đến đỉnh đầu.

“Ừm.....” Ngón tay Lăng Kỳ Ương bất giác bắt lấy y phục Quân Ly Xuân, thừa nhận khoái cảm quen thuộc mà xa lạ. Gương mặt Quân Ly Xuân trong tầm mắt càng mơ hồ.

Tinh tế tìm kiếm từng góc độ trong miệng đối phương, đến khi đôi mắt Lăng Kỳ Ương phiếm nổi thủy quang, Quân Ly Xuân buông hần ra, tân dịch vương vấn vì hai người tách ra làm thành một dải, dính dưới khóe miệng Lăng Kỳ Ương, rất dụ hoặc.

Quân Ly Xuân giơ tay lau vệt nước bên khóe miệng Lăng Kỳ Ương, ôm lấy người ngồi dậy, lại khê hôn mắt Lăng Kỳ Ương. Lăng Kỳ Ương còn có chút chưa hồi thần, trầm mặc thở hổn hển.

Một lát sau, đợi Lăng Kỳ Ương lấy lại tinh thần, Quân Ly Xuân cười nói: “Vi phu buổi tối hầm canh cho người, đừng ăn điểm tâm, để bụng ăn canh.”

Lăng Kỳ Ương chớp mắt nhìn y. Rõ ràng là hần thua, Quân Ly Xuân căn bản không cần xuống bếp.

Quân Ly Xuân nhéo nhéo chóp mũi hần, “Xem như thưởng cho biểu hiện của người.” Nói xong, liền đứng dậy ra khỏi phòng.

Lăng Kỳ Ương tựa vào gối mềm, nhịp tim vẫn gia tốc.

Lân Vương gia lần đầu tiên rửa tay nấu canh, tuy rằng hương vị có chút nhạt, nhưng cũng có một tư vị khác biệt. Lăng Kỳ Ương rất nể tình uống hơn một chén, Quân Ly Xuân thấy hần uống cao hứng, cũng căn nhắc cải tiến lần sau. Còn định hạ ván cờ mới, tiếp tục cùng Lăng Kỳ Ương vô cùng thân thiết.....

15. C17 :quân Trung Vi Di

17 Quân trung vi di

Mặc kệ người khác có nguyện ý hay không, chuyện ma quái phủ Tứ Hoàng tử cũng chuyện thiếp thị chấm dứt, đồn đại bàn tán cũng dần dần tan, tuy nói Đại Nghiệp tự do ngôn luận, nhưng đặt điều cho Hoàng gia, bị người quan phủ nghe được, cũng không gánh nổi.

Biên quan phương bắc truyền đến tin tức, Lục Hoàng tử đã thu thập xong lương thảo cho quân đội, cũng đủ để đánh trên nửa năm. Đối với tin này, Duyên Hi để phi thường vừa lòng, xem xong tấu sớ, nói ngay ba tiếng “Tốt”. Mà đại quân đến biên quan cũng báo thắng lợi trận mở màn, thu phục Hàn Quan thành.

Ngày kế hạ triều, Duyên Hi để gọi Quân Ly Xuân vào ngự thư phòng. Đem đưa tấu sớ Quân Ly Triệt gửi về cho y, nói: “Nghe nói chuyện tá lương lần này là chủ ý của con?”

Chuyện này rơi xuống người Quân Ly Triệt, mượn lương từ chỗ Nhị Hoàng huynh là chuyện phải làm, Quân Ly Xuân cũng không có ý giấu diếm, “Vâng, Nhị Hoàng huynh tuy có đất phong, nhưng vẫn là hài tử của Phụ hoàng, vì Phụ hoàng phân ưu cũng là theo lý phải làm. Hơn nữa Nhị Hoàng huynh là người nhân từ hiếu thảo, trọn đạo làm con, nhân tử chi đức. Còn ngại trưởng thành phong vương, không thể ở bên Phụ hoàng tấn hiếu. Hiện giờ có cơ hội này, vừa lúc thành toàn một mảnh hiếu tâm của Nhị Hoàng huynh đối với ngài.”

Duyên Hi để nghe vậy gật gật đầu, “Mẫu phi Thừa Cảnh xuất thân không cao, học vấn của nó mặc dù tốt, nhưng tâm quá mềm, trầm chưa bao giờ muốn lập vị, liền phong vương. Đứa nhỏ này cũng rất hiếu thảo, chỉ cần nhập kinh nhất định sẽ chuẩn bị một phần lễ vật tự tay làm cho trầm. Hiện giờ, nó có thể giúp đỡ trầm, trầm cũng cảm thấy được an ủi sâu sắc. Niệm hiếu tâm của nó, trầm cũng phải ngợi khen một chút mới đúng.”

“Phụ hoàng thánh minh.” Quân Ly Xuân cung kính nói.

“Nhìn các con huynh hữu đệ cung, trầm cũng rất cao hứng.” Duyên Hi để chấp bút, vừa nghĩ chỉ, vừa nói với Quân Ly Xuân: “Con lui ra đi. Ngày hôm qua chỗ Hoàng nương con mới nhận loại trà thượng phẩm, con cũng đi lấy về một chút cho thê khanh.”

“Vâng, đa tạ Phụ hoàng.” Quân Ly Xuân hành lễ, lui bước rời đi.

Quân Ly Xuân gần đây ham mê lớn nhất là —— thấy Hoàng Thượng Hoàng hậu có cái gì tốt, chỉ cần không phải của tổ tiên, y đều sẽ lấy một chút, cảm về cho Lăng Kỳ Ương. Thời gian lâu, Hoàng Thượng Hoàng hậu cũng phát hiện thói quen gần đây hài tử nhà mình. Cười trêu chọc y mấy câu, cũng nhận thức thói quen này, có cái gì thứ tốt cũng nhớ giúp y.

Ngày kế, Duyên Hi để hạ chỉ, triệu Lục Hoàng tử về kinh, ban thưởng Nhị Hoàng tử Quân Thừa Cảnh danh hiệu Trấn Bắc nhất đẳng công, để ca ngợi hành động tá lương lần này.

Ba ngày sau, Quân Ly Xuân không đợi đến khi Quân Ly Triệt trở về, đã gặp ảnh vệ bên người Quân Ly Triệt. Vị ảnh vệ này vốn tên gì Quân Ly Xuân cũng không rõ, chỉ biết là Lục ca vẫn luôn gọi hần Tiểu Ảnh. Hần là ảnh vệ duy nhất bên người Lục Hoàng tử, nghe Quân Ly Uyên nói, Khanh tử Ôn Mạch hầu hạ Quân Ly Triệt nhiều năm như vậy, vẫn chỉ cái tiểu thị, chắc chắn có liên quan đến Tiểu Ảnh này.

Về phần cụ thể thế nào, Quân Ly Uyên cũng không rõ, chỉ biết là Tiểu Ảnh mỗi đêm đều canh trong phòng Quân Ly Triệt, những ngày hần nghỉ, Quân Ly Triệt sẽ không cho phép ai khác tiến vào phòng ngủ.

“Đứng lên đi. Người sao không đi theo Lục ca?” Quân Ly Xuân miễn lễ, hỏi. Ngay cả hần Lục ca cũng không để hần quỳ, thì y càng không muốn.

“Là chủ nhân phái thuộc hạ đi suốt đêm tới.” Tiểu Ảnh đứng dậy, cúi đầu nói. Quân Ly Xuân với hần mà nói cũng không xa lạ, hần chỉ là một trong những ảnh vệ Quân Ly Xuân huấn luyện ra. Chỉ là khi thông qua khảo hạch, liền trực tiếp tặng đến chỗ Quân Ly Triệt, cho nên Quân Ly Triệt mới là chủ nhân đầu của Tiểu Ảnh, cũng là duy nhất.

Quân Ly Xuân khẽ nhún mày, “Lục ca sao rồi?” Theo lý mà nói, Tiểu Ảnh sẽ không rời khỏi Quân Ly Triệt.

“Chủ nhân không sao, Vương gia không cần lo lắng. Chủ nhân phái thuộc hạ tới là muốn nói cho ngài, trong quân Dịch Vương gần đây hình như có chút dị trạng. Gần mười mấy ngày gần đây, cứ cách vài ngày, ban đêm sẽ có một hai quân sĩ giống như mộng du tỉnh lại, giết hại nhóm binh sĩ cùng chung trưởng. Lần đầu không ai phát hiện, toàn bộ 20 người trong một trưởng đều chết. Sau hai lần có người phát hiện, chỉ chết mấy người, đại đa số chỉ bị thương.” Tiểu Ảnh nói đầu đuôi.

Quân Ly Xuân nhăn mày sâu hơn, việc này xảy ra dưới quyền Tam ca, không phải tướng sĩ, y không có quyền hỏi đến. Quân Ly Uyên không nói cho y, có thể cũng chỉ là xem đó như việc nhỏ mà xử lý.

Tiểu Ảnh đang định tiếp tục, chợt nghe Minh Lễ sau cửa nói: “Vương phi, Vương gia đang đàm sự bên trong.” Bình thường khi Quân Ly Xuân gặp ảnh vệ, hoặc là bàn chính sự gì, đều không cho người khác quấy rầy.”

“Ta biết. Người lát nữa đưa cho y cái này.” Lăng Kỳ Ương đưa cái rổ nhỏ trong tay Lạc Tổ cho Minh Lễ. Trong rổ là những quả quýt vàng óng được đặt chỉnh tề, Quân Ly Xuân giữa trưa hôm nay muốn ăn, có điều trong phủ không chuẩn bị, quản gia vội vàng sai người đi mua, còn chọn loại ngọt.

Quân Ly Xuân nhĩ lực tốt, từ lúc Lăng Kỳ Ương vào viện, y đã biết, nói: “Minh Lễ, còn không thỉnh Vương phi vào.” Nếu là người khác, y nhất định đã mắng, nhưng Minh Lễ đời trước cùng y xuất sinh nhập tử, tất nhiên không đành lòng trách móc nặng.

“Vâng.” Minh Lễ nhanh chóng đáp, lại nói với Lăng Kỳ Ương: “Là tiểu nhân hồ đồ, Vương phi thỉnh.”

Lăng Kỳ Ương nhận cái rổ trong tay hắn, chia mấy quả quýt cho hắn cùng Lạc Tổ, cười nói: “Trung tâm khó có.”

“Tạ ơn Vương phi.” Minh Lễ cười nhận quýt, mở cửa cho Lăng Kỳ Ương. Lạc Tổ ở ngoài, cùng Minh Lễ chia quýt ăn.

“Vương phi là người một nhà.” Quân Ly Xuân nói với Tiểu Ảnh.

“Vâng.” Tiểu Ảnh trong lòng rõ ràng, về vị Vương phi này, Lục Hoàng tử cũng đã nói qua với hắn.

Lăng Kỳ Ương đến vào, “Quấy rầy người sao?”

“Không có, đều là chuyện nhà.” Quân Ly Xuân nói.

“Thuộc hạ bái kiến Lân Vương phi, Lân Vương phi vạn an.” Tiểu Ảnh dục quỳ xuống hành lễ, lại bị Lăng Kỳ Ương nâng dậy.

“Không cần đa lễ, vốn là ta tới không phải lúc.” Lăng Kỳ Ương cười yếu ớt nói. Tiểu Ảnh không mang khăn che mặt, khuôn mặt song tính khiến người ta cảm thấy kinh diễm, lãnh liệt trong mắt mang vẻ cảnh giác không đổi. Nhưng mặc dù là lãnh liệt, Lăng Kỳ Ương vẫn từ trong đó nhìn ra vài phần đơn thuần.

“Người tiếp tục nói.” Quân Ly Xuân để Lăng Kỳ Ương ngồi bên người mình, nói với Tiểu Ảnh.

“Những binh lính mộng du này dường như sáng hôm sau sẽ thanh tỉnh, sau đó hoàn toàn không nhớ rõ chuyện buổi tối. Nhìn qua cũng không giống giả vờ. Bất quá nghe những người khác nói, trước khi mộng du giết người một đoạn thời gian, tính tình trở nên vô cùng nóng nảy, cũng xảy ra tranh chấp với những binh sĩ bị giết.” Tiểu Ảnh nói.

“Phải chăng có người sai khiến?” Quân Ly Xuân hỏi, việc này thoát nhìn đúng là kỳ lạ.

“Thoạt nhìn không giống. Lục Hoàng tử mấy ngày nữa mới quay về kinh, cho nên sai thuộc hạ đến nói với ngài trước.” Tiểu Ảnh nói.

“Ừm.” Quân Ly Xuân suy tư gật gật đầu. Nếu có kẻ sai khiến, Tam ca không thể nào tra không được.

Quân Ly Xuân kể lại phần Lăng Kỳ Ương chưa nghe, sau đó hỏi: “Người có ý kiến gì không?”

“Những người đó nhưng bệnh trạng gì khác không?” Lăng Kỳ Ương hỏi Tiểu Ảnh.

Tiểu Ảnh nghĩ nghĩ, nói: “Những người đó đang tạm thời bị trông coi, nghe nói một ngày sau khi bọn họ giết người bắt đầu còn có chút mệt mỏi tinh thần, sắc mặt tiêu tụy. Giống như tất cả khí lực đều dùng hết trong tối đó vậy.”

“Là trúng độc?” Quân Ly Xuân nhìn về phía Lăng Kỳ Ương.

Lăng Kỳ Ương nghĩ nghĩ, “Ta bây giờ còn chưa thể kết luận, phải gặp người rồi mới biết.”

“Ta lát nữa đến chỗ Tam ca xem trước.” Quân Ly Xuân nói. Lấy thân phận Lăng Kỳ Ương thì không thể vào quân doanh, cho dù có tâm, không thể giáp mặt chẩn đoán bệnh thì cũng vô dụng.

“Vậy thuộc hạ cáo lui trước.” Tiểu Ảnh hành lễ định đi, lại bị Lăng Kỳ Ương gọi lại.

“Người tới đây chắc là đi gấp ngày đêm, vẫn ở lại vương phủ nghỉ ngơi một đêm, rồi hãy trở về. Lục ca phái người tới, chắc là có thể tự đảm bảo bản thân an toàn. Người cứ rong ruổi chẳng phân biệt được ngày đêm như vậy, vạn nhất mệt mỏi suy sụp, an toàn của Lục ca sẽ thật sự khó bảo toàn.” Lăng Kỳ Ương nói hữu tình hợp lý.

“Cũng phải. Nói Minh Lễ đưa người đi nghỉ ngơi, ngày mai hãy lên đường.” Quân Ly Xuân cũng gật đầu.

Tiểu Ảnh do dự một lát, nói: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Minh Lễ mang Tiểu Ảnh đi nghỉ ngơi. Quân Ly Xuân nhìn Vương phi nhà mình, hỏi: “Trước đó người nói Lạc Tổ là tiểu thị bên người người, cho nên người không cần hắn hành đại lễ, vậy Tiểu Ảnh lần này lại sao cũng tính? Hắn là nam tử.”

Đối với việc Lăng Kỳ Ương nâng Tiểu Ảnh, Quân Ly Xuân trong lòng có chút chua.

Lăng Kì Ương cười khế, nói: “Trên người hắc có mùi của Lục ca.”

Quân Ly Xuân bắt ngờ nhìn hắc.

“Hương liệu Lục ca sử dụng cực kỳ khó có, hắc có thể dính phải loại hương vị này, một là hắc cùng Lục ca vô cùng thân cận, thường xuyên ở cùng một chỗ; hai là túi hương của Lục ca ở ngay trên người hắc, túi hương của nam tử Đại Nghiệp không dễ dàng đưa cho người khác. Chúng ta Lục ca coi trọng hắc, có lẽ không chỉ là coi trọng mà thôi đâu. Người của Lục ca hành lễ với ta, tất nhiên miễn được ắt miễn.” Lăng Kì Ương cười nói.

Quân Ly Xuân nhìn Lăng Kì Ương nói đạo lý, bất đắc dĩ cười nói: “Cũng người thông minh.”

Không đợi Quân Ly Xuân đến Dịch Vương phủ, Quân Ly Uyên bên kia đã phái người đến thỉnh. Đêm qua lại có binh lính đả thương người, chỉ là lần này người lính kia không thanh tỉnh, cứ như đã thật sự điên rồi. Quân Ly Uyên cũng phát hiện uyện cũng không đơn giản như mình nghĩ, vội vàng phái người mời Quân Ly Xuân qua một chuyến.

Rất nhanh, sự tình cũng đến tại Duyên Hi đế. Việc này đúng là kỳ lạ, Duyên Hi đế lập tức phái thái y đến khám và chữa bệnh cho những binh lính này, sự tình nhất thời chưa có kết luận.

Hai ngày sau lâm triều, Duyên Hi đế ngồi trên đại điện, từ trên cao nhìn xuống nhìn các thần tử, nói: “Trong quân xảy ra chuyện quân sĩ mộng du đả thương người, chắc hẳn các khanh gia cũng biết, có ý kiến gì hãy nói ra.”

Quần thần trầm mặc chốc lát, Binh Bộ Thị Lang bước ra khỏi hàng nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần nghĩ việc này là có người chỉ thị, nếu không người đang yên đang lành, sao lại đột ngột mộng du đả thương người? Dừng nghiêm hình thẩm vấn những quân sĩ này, nhất định có thể lấy được đáp án.”

“Thần tán thành lời Binh Bộ Thị Lang nói.” Hình bộ Thượng thư sau đó cũng bước ra khỏi hàng, “Việc này xảy ra đột ngột, nếu không phải có người sai khiến, cũng quá kỳ quái. Vì thần nghĩ kẻ này rắp tâm ác độc, nhất định là muốn mê hoặc quân tâm, làm suy yếu khí thế quân ta. Nếu triều đình không trấn an, tướng sĩ trước đây chinh chiến với Thát Mã bộ tộc cũng nhất định sẽ bị ảnh hưởng.”

Sự tình xảy ra ở quân đội do Dịch Vương quản hạt, quần thần cũng không nói nhiều gì.

“Trịnh thái y.” Duyên Hi đế điểm danh.

“Có vi thần.” Trịnh thái y bước ra khỏi hàng.

“Người này hai ngày đến quân doanh xem xét bệnh tình, kết quả ra sao?” Duyên Hi đế hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, vi thần vô năng. Thần cùng vài vị đồng nghiệp đến chẩn mạch trước, người lính nổi điên kia đúng là bị chứng điên. Mà thần chỉ những người trước đó đả thương người đã bị giam giữ coi như thanh tỉnh, chỉ là tình trạng thân thể ngày càng suy bại. Thần cùng thái y đồng hành phân tích một đêm, cũng không đoán ra vấn đề rốt cuộc ở đâu. Vì thần cô phụ tâm ý của Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội.” Trịnh thái y cúi đầu khấu.

“Người đứng lên đi.” Duyên Hi đế khoát tay, “Người là viện phán của thái y viện, nếu đúng là có kẻ rắp tâm, người lại không đoán được, chỉ có thể nói rõ ràng là kẻ kia có chuẩn bị mà đến.”

“Phụ hoàng.” Ngũ Hoàng tử Quân Thừa Tích bước ra khỏi hàng nói: “Chuyện này xảy ra trong quân ở Tam Hoàng huynh, lại kỳ lạ như thế, không thể không liên quan gì đến việc Tam Hoàng huynh trị quân không nghiêm. Nếu không sao lại chỉ xuất hiện ở chỗ Tam Hoàng huynh, còn những nơi khác thì không sao cả.”

Duyên Hi đế liếc mắt nhìn Quân Thừa Tích thật sâu, chưa nói.

“Nhi thần nguyện ý lĩnh phạt.” Quân Ly Uyên không biện giải quỳ xuống.

Duyên Hi đế nhìn quét chúng thần một vòng, đề cao giọng hỏi: “Ly Xuân, con có ý kiến gì không?”

Thấy huynh trưởng mình bị Quân Thừa Tích làm khó dễ, Quân Ly Xuân vô cùng bất mãn, lệ khí toả ra quỳ đến bên người Quân Ly Uyên, nói: “Hồi bẩm Phụ hoàng, chuyện này chỉ xảy ra trong quân của Tam ca, rõ ràng có người nhắm vào Tam ca. Tam ca cho dù trí tuệ hơn người, cũng không thể ngăn người khác

có ý định ám hại. Hơn nữa hiện tại sự tình chưa có kết luận, nếu xử phạt Tam ca như vậy, sợ là sẽ gây tổn hại quân tâm của các tướng sĩ.”

Lệ khí của Lân Vương Quân Ly Xuân cả triều văn võ không ai không biết, ai cũng không dám chọc tới y, những người liên can cũng thức thời cúi đầu trầm mặc.

“Ngũ Hoàng huynh đem trách nhiệm đổ lên người Tam ca, có phải muốn nói các tướng sĩ đã thương người là Tam ca sai khiến hay không?” Quân Ly Xuân nhìn về phía Quân Thừa Tích một bên.

“Ta cũng không nói như vậy.” Quân Thừa Tích bị nét tàn khốc của Quân Ly Xuân dọa giật nảy, nhưng vẫn ra vẻ trấn định nói.

“Lòng người khó dò. Người khác nghĩ thế nào cũng không quan trọng, nhưng huynh, ta cùng với Tam ca đều là hài tử của Phụ hoàng, huynh đệ thủ túc, gặp chuyện tất nhiên hẳn nên tận lực chiếu ứng hỗ trợ, chứ không phải nói xấu.” Quân Ly Xuân tiếp tục nói: “Tam ca sẽ không làm loại chuyện vô nghĩa này, cũng sẽ không muốn Phụ hoàng phiền lòng. Mong Phụ hoàng minh giám.”

Duyên Hi để nhìn về phía Quân Thừa Tích trong mắt rõ ràng có chút bất mãn, sau đó nói với hai người: “Các con đứng lên đi.”

“Tạ ơn Phụ hoàng.” Quân Ly Uyên cùng Quân Ly Xuân đứng dậy.

Trầm mặc thêm một lát, Duyên Hi để lạnh giọng nói: “Ly Uyên làm việc từ trước đến nay cẩn thận có chừng mực, trầm tin tưởng chuyện này không liên quan gì đến nó. Về phần trị quân không nghiêm, theo trầm biết, những binh sĩ đã thương người đều thuộc một đội mới tạm thời điều đến quân của Ly Uyên một khoảng thời gian trước, mà đội đó vốn theo Quân Thừa Vinh xuất chinh bình định Thất Mã tộc. Ly Uyên chỉ tạm thời giám thị thôi. Việc này nếu thật sự là vì thế, như vậy những binh lính này là tai họa ngầm từ lúc nào mai phục vẫn chưa biết được, không thể chỉ thế đã nói là lỗi của Ly Uyên.”

Quân Thừa Vinh cũng không có binh quyền, khi đến bình định Thất Mã tộc, mới nắm binh quyền tạm thời. Sau đó chuyện ở Hàn Quan thành xảy ra, hơn phân nửa tướng sĩ vốn đi theo Quân Thừa Vinh trở về biên quan, một bộ phận khác thì sau khi Quân Thừa Vinh bị thu hồi binh quyền, tạm thời phân tán biên chế. Đội bình định Hàn Quan thành rồi tổ chức lại. Cho nên những người này rất có thể là có vấn đề trước khi phân cho Quân Ly Uyên, nếu không thì muốn động tay chân trong quân của Quân Ly Uyên trong thời gian ngắn như vậy, tuyệt đối không có khả năng.

“Ngô hoàng minh giám!” Thừa tướng tả hữu cùng quỳ xuống, cao giọng nói.

Những người khác cũng nghe ra ý Duyên Hi để, vội quỳ xuống nói: “Ngô hoàng thánh minh.”

Duyên Hi để cũng không nhiều lời thêm nữa, chỉ nói: “Ly Xuân, ngày mai con đưa Kỳ Ương đến xem thử, xem có thể phát hiện điểm gì hay không?”

Tuy rằng đối với quyết định của Duyên Hi để nhất thời có chút bất ngờ, nhưng Quân Ly Xuân vẫn lập tức đáp: “Vâng.”

Y nhớ rõ mình không hề nhắc tới chuyện Lăng Kỳ Ương biết y thuật với Phụ hoàng, bất quá, cũng có thể là Hoàng nương nói.

“Phụ hoàng, Lăng Kỳ Ương là Khanh tử, sao có thể đến quân đội? Hơn nữa Lăng Kỳ Ương mặc dù tài hoa xuất chúng, nhưng cũng không thể chữa bệnh a.” Quân Thừa Tích nói.

Sau đó, một đám người phe Ngũ Hoàng tử cũng nhảy ra phản đối, chưa từng có tiền lệ nữ tử cùng Khanh tử được vào quân doanh.

Duyên Hi để đứng dậy quát: “Các ngươi hoặc là hiện tại cho trầm một kết luận ngay, còn không có thì câm miệng hết cho trầm!”

Quân Thừa Tích im lặng.

“Bãi triều.” Duyên Hi để phát tay áo rời đi.

Quân Ly Xuân liếc mắt nhìn quét chúng thần trong điện, người phe Ngũ Hoàng tử nhanh chóng cúi đầu, làm bộ như không phát hiện. Quân Thừa Tích cũng cúi đầu, chuẩn bị lát nữa rời đi.

Quân Ly Uyên vỗ vỗ Quân Ly Xuân, làm động tác mời với ông cụ non kia. Thừa tướng tả hữu vuốt râu gật đầu, dẫn đầu rời khỏi đại điện. Sở dĩ vừa nãy hắn không biện giải gì, là vì đã nhận định Duyên Hi để sẽ đứng về phía hắn, không phải hiên vị, mà là vì trên thực tế việc này đúng là không liên quan gì đến hắn.

Hiện tại Duyên Hi để nói Lăng Kỳ Ương đi, hắn cũng an tâm không ít.....

16. C10 :dụng Tâm Vi Niên

10 Dụng tâm vi niên

Sau khi cung yến kết thúc, chúng Hoàng tử ngủ lại trong cung, Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương được an bài ở Đông Thiên điện của Nhã Khôn cung.

“Lạnh không?” Quân Ly Xuân cởi áo khoác Lăng Kỳ Ương giao cho người hầu.

“Trên đường đi có chút, trong điện thì ấm áp hơn rồi.” Lăng Kỳ Ương nướng hỏa, đuổi đi trên người cảm giác mát, “Năm nay ít tuyết, nếu sang năm có thể hạ mấy đợt tuyết lớn, đối với thu hoạch vụ thu có ưu thế.”

“Người tỉnh rượu rồi? Lo chuyện xa như vậy.” Nghĩ đến lúc Lăng Kỳ Ương ra khỏi Hợp Tương cung còn dựa vào mình đi lão đảo, Quân Ly Xuân liền cảm thấy rất thú vị, cũng rất đáng yêu.

“Cũng không phải rượu nặng gì, gió thổi tự nhiên liền tỉnh.” Lăng Kỳ Ương trừng mắt nhìn y một cái, đôi mắt không có khí thế lại còn có chút thẳng thắn khờ dại.

“Người nếu hôm nay say ngã, lần tới ta sẽ chỉ dám cho người uống nước.” Quân Ly Xuân nói.

“Hôm nay là ta sơ sót, nếu ăn chút được giải rượu trước thì tốt rồi.” Hôm nay có chút vội, hắn không ăn.

“Trước giờ chỉ nghe sau khi uống rượu mới giải men, chưa từng nghe qua còn ăn trước khi uống.” Từ lời Lăng Kỳ Ương biết được một ít chuyện trước đây không biết, đối với Quân Ly Xuân mà nói cũng là lạ thú.

“Tất nhiên có, còn có được khiến người ta say trước khi uống rượu. Bất quá mặc kệ là thuốc gì, đều tổn hại sức khỏe.” Hắn là y giả, tự nhiên hiểu được này chỉ là giải nhất thời, kết quả chịu đựng vẫn là thân thể của chính mình.

“Ra thế. Bất quá nếu hôm nay cho Hoàng Quý phi các nàng ăn được say rượu, sớm rời đi, cung yến này hắn là càng thú vị.” Nhớ lại đủ chuyện trong yến tiệc hôm nay, Quân Ly Xuân rút cuộc vẫn có chút không thoải mái, “Đây là hậu cung, nhìn ngoài mặt thì tôn quý, thực tế lại âm u nặng nề. Muốn sống sót ở trong cung phải dùng đầu óc, cho dù thân là Hoàng hậu cũng không thể may mắn thoát khỏi.”

Lăng Kỳ Ương nhìn Quân Ly Xuân, nhẹ giọng nói: “Mọi nhà đều có chuyện riêng, huống gì Hoàng gia.”

“Ừm. Cũng may chúng ta ở trong Lâm Vương phủ, không cần thường xuyên thấy chuyện này.” Quân Ly Xuân nói.

Người hầu đưa tới điểm tâm cùng trà, gác đêm cho hai người nâng cao tinh thần. Quân Ly Xuân nhàn lại vô sự, liền kéo Lăng Kỳ Ương cùng hắn chơi cờ. Y biết Lăng Kỳ Ương biết chơi cờ, nhưng vẫn chưa rảnh rồi đánh một phen, thời gian cùng nhau đọc sách nhiều hơn. Hôm nay vừa lúc thử một lần.

Hai người vừa hạ vừa tán gẫu, Lăng Kỳ Ương hỏi: “Đêm nay sao lại không thấy Nhị Hoàng tử?”

Quân Ly Xuân hí khúc Liên Hoa Lạc nói: “Thân mẫu của Nhị ca chỉ là một quý nhân, địa vị không cao lại sớm từ trần, thêm nữa Nhị ca tính tình ôn hòa, sau khi thành niên Phụ hoàng phong Thân Vương, ở phía tây tìm đất phong, hắn liền rời kinh đến đó. Từ đất phong đến kinh đường không gần, hiện tại trời hàn

đông lạnh, Phụ hoàng liền miễn cho hần mạo hàn về kinh. Còn nói hàng năm cuối xuân đầu hạ quay về kinh yết kiến là được.”

“Thì ra là thế.” Vị Nhị Hoàng tử này cũng là một người không tranh đấu, nếu không sao lại có thể cam tâm ở lại đất phong? Hần lưu lại đất phong, coi như là chặt đứt khả năng kế thừa hoàng vị.

“Nhị ca cũng từ nhỏ lớn lên bên người Hoàng nương, tuy rằng có thể cùng phe với bên ‘Thừa’, nhưng cũng thân cận cùng ba người huynh đệ chúng ta. Ít lâu nữa có cơ hội, đưa người đến đất phong của hần thăm, nghe nói dân chúng an cư, dân sinh hậu đãi, rất không tồi.”

“Được.”

Hai người hạ cờ nửa ngày, cuối cùng Quân Ly Xuân thắng một ván. Lăng Kỳ Ương thua, cũng không xấu lắm.

“Là ai dạy người chơi cờ? Sư phụ người?”

Lăng Kỳ Ương lắc đầu, “Là cha dạy, sư phụ không kiên nhẫn cùng ta chơi cờ, chê ta học không tinh.”

“Cũng là cha người tài hoa, mới có thể nuôi ra một hài tử như người.”

“Ừm.” Cha hần đúng là tài hoa hơn người, toàn bộ kiến thức của hần không theo kịp một nửa của cha, chỉ là cha trời sinh tính hướng nội, không thích khoe khoang với người ngoài thôi. Bất quá nói đến cha mình, Lăng Kỳ Ương không khỏi có chút phân tâm, năm nay hần phải làm sao mới không còn cô độc.

“Năm ngoái người ở nhà mừng năm mới như thế nào?” Quân Ly Xuân bưng trà hỏi.

“Cũng không có gì đặc biệt. Đại phu nhân không thích tiểu thiếp cùng thiếp thất ngồi chủ bàn, cho nên cơm tất niên đều là phụ thân, đại phu nhân và muội muội cùng nhau ăn. Ta cùng cha, với Chu di nương và đại ca ngồi trong tiểu viện ăn. Dùng bữa xong liền quay về viện đón giao thừa. Cha vẫn rất mộc mạc, thời điểm mừng năm mới đều là cho ta thêm y phục, còn hần một năm cũng thêm không được mấy bộ, dù sao mức độ ăn mặc trong phủ Vọng Dương Bá hữu hạn, tiền tiêu vật hàng tháng của cha cũng không nhiều, như thế cũng coi như không tồi.”

Phương thức mừng năm mới như vậy ở nghiệp quốc cũng không hiếm, đại phu nhân không hiền, hoặc là mẫu gia có chút quyền thế, đương gia sẽ nhìn sắc mặt phu nhân, để dùng thái độ khác nhau với thê thiếp. Kỳ thật cũng bất quá chỉ là giả vờ, nếu thật sự tôn trọng thê tử, sẽ không nạp thiếp, cần gì phải làm bộ làm tịch như thế.

“Về sau mỗi tháng trong phủ may đồ mới, cũng làm hai bộ cho cha đi. Chất vải đưa đến quý phủ không tệ, đông ấm hạ mát. Dựa theo chất liệu làm, cũng không tính là phá quy củ.” Quân Ly Xuân nói.

Lăng Kỳ Ương nhìn y, do dự một lát, nói: “Ta gả vào trong phủ là để chia sẻ việc vặt trong phủ cho người, chuyện ở mẫu gia không nên quan tâm, để người ngoài biết sẽ chê cười người.”

“Trong hoàng cung lớn như vậy, người đáng để ta dụng tâm không nhiều lắm, Hoàng nương, Tam ca, Lục ca. Ngay cả Phụ hoàng cũng chưa chắc cần ta quan tâm. Người ở trong phủ Vọng Dương Bá chắc hần cũng vậy, đáng quan tâm chỉ có cha người mà thôi. Nếu người chúng ta lo lắng đã không nhiều, vậy vì đối phương lo lắng thêm một phần cho nhau, cũng nên. Tài cán của người dụng tâm vì Hoàng nương, ta tự nhiên cũng muốn dụng tâm vì cha.” Quân Ly Xuân nắm tay Lăng Kỳ Ương, “Về phần người bên ngoài nghĩ sao, căn bản không cần để ý. Nếu không chẳng phải sống rất vất vả?”

“Ừm, đa tạ.” Lăng Kỳ Ương cảm động tâm ý này, cười vui vẻ.

“Người và ta, không cần chú ý tiếng ‘ạ ơn’.” Quân Ly Xuân thấy Lăng Kỳ Ương cao hứng, trong lòng cũng thấy thỏa mãn.

Sáng sớm ngày kế, trời mới sáng, Minh Lễ trực đêm liền vào tắm điện, ở bên giường nhẹ giọng hô: “Vương gia, Vương gia.....”

Quân Ly Xuân mơ màng, nghe tiếng tỉnh lại, thấy Lăng Kỳ Ương bên người không bị đánh thức, mới thấp giọng hỏi nói: “Giờ nào rồi?”

“Vương gia, đã sắp canh ba giờ Mão.” Minh Lễ nói.

Quân Ly Xuân tuy rằng khi vào triều thì đã rời giường vào canh giờ này, nhưng hôm nay là ngày lễ, cho dù buổi sáng phải đến chỗ Hoàng Thượng Hoàng hậu chúc tết cũng không cần dậy sớm như vậy, “Canh giờ còn sớm, chuyện gì?”

” Ôn Mạch bên người Lục Hoàng tử đến, nói là theo Lục Hoàng tử phân phó, thỉnh ngài hôm nay cần phải sớm dậy, đợi Hoàng Thượng Hoàng hậu rời giường liền đến thỉnh an, sau đó nhanh chóng xuất cung.” Minh Lễ thuật lại một chữ không thiếu lời Ôn Mạch nói cho Quân Ly Xuân, “Hiện tại người đang ở bên ngoài chờ quay về.”

Ôn Mạch là tiểu thị bên người Lục Hoàng tử, bình thường Hoàng tử mang theo bên người đều là người hầu, chỉ có Quân Ly Triệt một ngọn cờ riêng dẫn theo một Khanh tử. Vốn nghĩ Ôn Mạch cuối cùng sẽ được Quân Ly Triệt nạp phòng, nhưng chưa từng nghĩ Quân Ly Triệt vẫn luôn giữ chủ tứ chi lễ, Ôn Mạch này cũng là người chân thành, thay Quân Ly Triệt làm việc cũng không hàm hồ.

Hôm nay nếu không có sự tình trọng đại, Quân Ly Triệt cũng sẽ không lúc trời lạnh sai Ôn Mạch đến chuyển lời.

Suy nghĩ, Quân Ly Xuân mặc y đứng dậy, giặt lại màn, nói với Minh Lễ: “Bảo với hần bốn vương đã biết, rồi lấy cái lò sưởi tay cho hần ôm về, đừng để lạnh bệnh, Lục ca sẽ bận tâm.”

“Vâng, tiểu nhân đi làm.” Minh Lễ lui ra ngoài.

Quân Ly Xuân đi vào gian sau, nơi đó có nước ôn tuyền riêng dẫn vào, tùy thời tắm rửa. Ôn tuyền như vậy trừ tắm điện Hoàng Thượng, cũng chỉ Nhã Khôn cung có.

Chờ y tắm xong, toàn thân cũng ấm lên, liền thay áo mới, lại tắm một cái khăn nóng, đi đến bên giường. Lăng Kỳ Ương còn đang ngủ, hần ngủ rất thành thật, luôn giữ một tư thế đến hừng đông. Tâm tư Quân Ly Xuân không muốn quấy rầy giấc mộng đẹp của hần, nhưng hôm nay đặc biệt, y cũng không thể không quấy nhiễu hần.

Khăn ẩm áp lau qua hai gò má, đôi mắt Lăng Kỳ Ương giật giật, tỉnh lại, mơ mơ màng màng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Có chút việc. Chúng ta đến sớm một chút chúc tết Phụ hoàng Hoàng nương, sau đó trực tiếp hồi phủ.” Nguyên nhân cụ thể y cũng không rõ, không có cách nào giải thích cho Lăng Kỳ Ương.

“Ừm.” Lăng Kỳ Ương ngồi dậy, tự làm mình thanh tỉnh một chút.

“Đợi lát nữa hồi phủ tiếp tục ngủ.”

“Được.”

Hai người thu thập xong, liền đến chính điện chờ, không bao lâu, Hoàng Thượng Hoàng hậu cũng rửa mặt xong, hai người liền vào cửa đã bái niên.

“Cung chúc Phụ hoàng, Hoàng nương khỏe mạnh an khang, phúc trạch kéo dài.” Hai người quỳ xuống cùng nói.

“Hai con đến sớm, đứng dậy đi.” Duyên Hi để cười hiền từ lấy ra tiền mừng tuổi đã chuẩn bị từ trước, chia cho hai người, Hoàng hậu sau đó cũng chia phần của mình.

“Tạ ơn Phụ hoàng, tạ ơn Hoàng nương.” Hai người nói tạ ơn, Quân Ly Xuân nói: “Vừa lúc ở lại Thiên điện, tất nhiên là đến đầu tiên.”

“Ừm, sáng sớm tân niên là điềm tốt. Hôm qua trẫm cũng ngủ không tồi, đã lâu không ngủ sâu như vậy.” Duyên Hi để nói.

“Đêm qua lễ mừng, cao hứng nhiều sẽ cực kỳ mệt.” Quân Ly Xuân nói.

“Ừm, các người cũng không ngủ được mấy canh giờ, dùng bữa thiện, rồi hồi phủ hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

“Tạ ơn Phụ hoàng. Nhi thần cũng không định dùng bữa ở trong cung, nghe nói Hoài Anh lâu trong kinh điểm tâm mỹ vị, nhi thần muốn đưa Kỳ Ương đi nếm thử chút.” Quân Ly Xuân tìm cơ rời đi trước.

“Nếu như thế, vậy cứ đi. Khó thấy có nơi mừng một còn buồn bán, các người đi sớm có thể không phải xếp hàng.” Điểm tâm của Hoài Anh lâu Duyên Hi để cũng nếm qua một lần, rất mỹ vị. Chỉ là không tiện thường xuyên xuất cung, cũng chỉ có thể nhớ lại thôi.

“Vâng, nhi thần cáo lui.”

Ra khỏi Nhã Khôn cung, hai người đi ra phía ngoài cung. Mới vừa ra khỏi chưa được bao xa, liền gặp Quân Ly Uyên chuẩn bị tiến vào chúc tết.

Thấy hai người đã chuẩn bị trở về, Quân Ly Uyên nói: “Các đệ động tác thật nhanh.”

“Tam ca tân niên hảo.” Hai người chúc tết hẳn.

“Tân niên hảo.” Quân Ly Uyên cầm tiền mừng tuổi đưa cho Lăng Kỳ Ương, “Đệ năm đầu nhập phủ, đây là tiền mừng tuổi tân niên. Ta từ sớm đã không cho Ly Xuân nữa, nhưng đệ thì phải cho.”

“Cám ơn Tam ca.” Lăng Kỳ Ương mỉm cười thu tiền mừng tuổi.

Quân Ly Xuân tiến lên một bước, thấp giọng hỏi nói: “Tam ca cũng biết rõ cuộc ra chuyện gì chứ?”

Quân Ly Uyên nhìn quanh, nói người hầu chờ tại chỗ, kéo Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương đi xa hai bước, nhỏ giọng nói: “Lục ca đệ nhận được tin tức, giữa trưa hôm qua, Hàn Quan thành xảy ra chiến loạn. Năm trước không hề ít người Thất Mã cải trang lẫn vào Hàn Quan thành đợi, sau này Thất Mã lấy lý do chiến lực không đủ giả vờ triệt binh. Lại giá trị ngày tết, Đại Hoàng tử sốt ruột hồi cung nên sơ sót, trước khi hồi kinh, chỉ để lại nhân mã thủ thành ban đầu ở biên quan, không có biện pháp gì để ngừa phòng ngừa vạn nhất.”

“Hôm qua đang mừng tết, nhà nào cũng vội vàng mừng năm mới, canh phòng cũng rời rạc đi rất nhiều. Người Thất Mã nhân cơ hội nội ứng ngoại hợp, ở bên trong Hàn Quan thành trực hộ cướp bóc đã thương người, có phản kháng liền dứt khoát giết chết. Hiện giờ dân chúng biên quan lâm than, Hàn Quan thành đã bị Thất Mã nhân khống chế, xem ra năm này sẽ không được yên tĩnh.”

Nghe được nguyên do, Quân Ly Xuân nhăn lại mày, nghĩ đến lúc nhà nhà đoàn viên, dân chúng biên quan đang phải trải qua nỗi khổ ly tán, trong lòng có chút tức giận, “Lục ca tin tức rất nhanh.”

“Lão Lục vẫn luôn có cách riêng. Chuyện nghiêm trọng như vậy không đến giữa trưa sẽ đến tai Phụ hoàng. Chúng ta sớm trở về, tránh Phụ hoàng tức giận, chậm rãi đợi tin tức xấu đi.” Quân Ly Uyên nói.

Lăng Kỳ Ương nghe Quân Ly Uyên không e ngại mình nói thẳng, rất bất ngờ, cũng thấy được Hoàng gia thâm thúy. Đồng thời cũng thấy thật cao hứng, ít nhất họ không có coi hắn là người ngoài, điểm này cũng đã rất khó được.

“Ta biết nên làm sao, Tam ca yên tâm.” Quân Ly Xuân nói.

“Tất nhiên. Hơn nữa có Kỳ Ương ở bên cạnh đệ, đệ cũng sẽ lo lắng càng chu toàn.” Đệ đệ này của hắn từ trước đến nay luôn có chủ kiến, lại thông minh, tự nhiên biết hắn làm sao mới đối với mình có lợi nhất, “Ta đến Nhã Khôn cung trước, lão Lục lát nữa qua. Chúng ta tách ra hành động mới không khiến Phụ hoàng nghi ngờ.”

“Vâng, bọn đệ đây đi trước.”

“Đi đi.” Quân Ly Uyên gật gật đầu.

Ba người đi theo hai hướng.

17. C12 : Vương Phi Vi Ương

12 Vương phi vi ương

Bữa chiều Phủ Vọng Dương Bá sửa soạn thật sự phong phú, Lăng đa đa cùng Chu di nương không quen cũng không có tư cách thượng bàn cũng được thỉnh, đại phu nhân tuy rằng sắc mặt không tốt, nhưng không dám nghịch ý Quân Ly Xuân.

Lăng Hồng Chi đại ca Lăng Kỳ Ương cũng trở lại phủ, nghe nói Lăng Kỳ Ương về, ngay cả triều phục cũng chưa đổi, liền vội vàng chạy đến, có thể thấy được vẫn có chút lo lắng cho đối Lăng Kỳ Ương. Lăng Hồng Chi hỏi Lăng Kỳ Ương tình hình gần đây, hẳn mỗi ngày vào triều, nhiều ít cũng nghe ngóng qua một chút, nhưng người khác truyền vẫn không bằng tận mắt nhìn thấy.

Nhìn Lăng Kỳ Ương chẳng những không ốm, ngược lại sắc mặt hồng nhuận, tươi cười cũng nhiều hơn so với trước kia, liền yên lòng. Lăng Kỳ Ương giới thiệu hẳn cho Quân Ly Xuân, Quân Ly Xuân có tiếng khó kết giao bằng hữu, Lăng Hồng Chi trước đây có tâm, cũng không có cơ hội, hiện giờ có thể hưởng chút quang từ Lăng Kỳ Ương.

Quân Ly Xuân thấy hẳn đối với Lăng Kỳ Ương không tồi, thái độ cũng tốt hơn.

Lúc dùng bữa, Lăng Hồng Chi thừa dịp kính rượu, lên nói với Lăng Kỳ Ương: “Hôm nay Hoàng Thượng triệu ta diện thánh, là vì chuyện Thất Mã tộc phương Bắc, đệ có biết?”

“Có nghe nói một chút, nhưng cụ thể không biết.” Lăng Kỳ Ương che giấu một phần, cũng là vì bảo hộ Quân Ly Xuân. Đôi khi, có một số việc, chỉ có tự bảo vệ bí mật, mới có thể khiến nó trở thành bí mật chân chính.

“Vương gia nói với đệ?” Lăng Hồng Chi hỏi.

Lăng Kỳ Ương gật đầu, “Hoàng Thượng giận dữ, làm Hoàng tử mà muốn không biết cũng khó.”

“Cũng đúng.” Đùng nói Hoàng tử, chỉ là thần tử như họ đây cũng phải thời khắc chú ý hỉ nộ của Hoàng Thượng, mới có thể giữ được bình an. Gần vua như gần hổ lờ này một chút cũng không sai.

“Hoàng Thượng vẫn còn giận?” Lăng Kỳ Ương không trực tiếp hỏi Hoàng Thượng nói gì, mà đổi góc độ nói khách sáo.

“Ừ, chưa hết tức giận. Hôm nay buổi chiều, Doanh phi ở bên ngoài quỳ một buổi chiều cầu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng không để ý. Lần này Hoàng Thượng triệu kiến thần tử, xem ra không muốn dùng Hoàng tử nữa.” Lăng Hồng Chi không hề giấu diếm nói ra suy đoán.

“Đại Hoàng tử lúc này đây phỏng chừng không chỉ mất dân tâm, còn mất tâm của các tướng sĩ. Nếu lại phái Hoàng tử, tất cả mọi người sẽ nghi ngại, cho rằng Hoàng tử không hiểu cuộc sống vất vả của dân chúng, sẽ không suy nghĩ vì bọn họ, sợ chuyện lần này sẽ tái diễn. Cho nên phải một tướng lĩnh có năng lực đến, thỏa đáng hơn.” Lăng Kỳ Ương thấp giọng nói.

“Đệ đệ thông minh.” Lăng Hồng Chi cười gật đầu.

“Là đại ca tin ta, mới nói chuyện này cho ta nghe.” Lăng Kỳ Ương cười nói. Hẳn hiểu Lăng Hồng Chi sợ dĩ nói việc này cho hắn nghe, một là bởi vì cha hắn thông minh hơn người, phỏng chừng sớm muộn gì cũng đoán được. Hai là Lăng Hồng Chi học chiến lược binh pháp, ngoại trừ được tiên sinh giáo thụ, còn có một phần là Lăng đa đa dạy. Mà trùng hợp phần sau kia, mới là bảo mật giúp hắn đi đến hôm nay, mình vì mọi người, tự nhiên không cần giấu diếm.

“Xem tình thế này, chuyện bất bình phương Bắc, Hoàng Thượng sẽ không tiêu hỏa.” Lăng Hồng Chi nói.

“Đại ca nếu phải xuất chinh, hãy cẩn thận, đệ đệ sợ không thể đưa tiễn.” Quân Ly Xuân dù chưa hạn chế tự do của hắn, nhưng hẳn xuất môn vẫn không tùy tiện giống như khi còn ở nhà.

“Đại ca biết. Nói cho đệ nghe, cũng chỉ là muốn đệ an tâm, Vương gia hẳn là tạm thời không xuất chinh, hai người vẫn có thể an tâm bồi dưỡng tình cảm một chút.” Lăng Hồng Chi trêu ghẹo nháy mắt.

Lăng Hồng Chi lớn hơn Lăng Kỳ Ương sáu tuổi, bộ dạng tuấn tú, nho nhã lễ độ, trên người có khí chất nho nhân, đến nỗi có khi người khác rất khó nhìn ra hắn là võ tướng.

“Đa tạ đại ca, ngày khác ta sẽ sai người đưa một chút thuốc trị thương tốt nhất đến, cho huynh dùng.” Lăng Kỳ Ương nói.

“Vậy đại ca sẽ không khách khí.” Lăng Hồng Chi cười vỗ vỗ bả vai Lăng Kỳ Ương, sau đó trở lại vị trí của mình.

Một bữa cơm, cũng miễn cưỡng thoả mãn khách và chủ.....

Sau khi ăn xong, Lăng Kỳ Ương cùng cha quay về phòng phẩm trà, Quân Ly Xuân tắc cùng Lăng Hồng Chi chơi cờ.

Hai phụ tử mới vừa uống một nửa trà, Minh Lễ cười đi đến, “Vương phi, Vương gia nói trời tối đường không dễ đi, đêm nay ngủ lại một đêm ở phủ Vọng Dương Bá. Nói ngài cùng Nhạc Quân phu nhân chậm rãi tán gẫu. Bá gia đã sai người thu thập phòng của ngài trước đây, thỉnh Vương gia ở lại. Vương gia nói nếu quá muộn, ngài có thể trực tiếp ngủ lại chỗ Nhạc Quân phu nhân.”

Nghe được lời Minh Lễ nói, Lăng Kỳ Ương cư nhiên nhất thời nói không ra lời. Sự hiểu biết cùng chu đáo của Quân Ly Xuân với hắn khiến hắn cảm thấy rất cảm động, đồng thời cũng thấy cả ngày hôm nay tất cả chú ý của hắn đều dành cho cha, hoàn toàn không chú ý đến Quân Ly Xuân.

“Nói lại với y, buổi tối ta trở về phòng.” Lăng Kỳ Ương nói.

“Vâng, tiểu nhân xin lui.” Minh Lễ cười tủm tỉm rồi đi.

Lăng đa đa uống trà, khẽ cười nói: “Vương gia có tâm.”

Lăng Kỳ Ương cười mà không nói.....

Khi Quân Ly Xuân về viện, đã không còn sớm, tiểu viện của Lăng đa đa rất thanh tĩnh lịch sự tao nhã, cũng không có người hầu dư thừa.

Lúc này Lăng Kỳ Ương còn đang ở trong phòng nói chuyện phiếm cùng cha, Quân Ly Xuân cũng không đến quấy rầy. Nhưng mới vừa đi hai bước về hướng phòng của Lăng Kỳ Ương, Quân Ly Xuân liền ngừng lại.

“Vương gia?” Minh Lễ cầm đèn lồng, khó hiểu nhìn Quân Ly Xuân đã dừng lại.

Ánh mắt Quân Ly Xuân thoáng nhìn về phía đỉnh phòng, ảnh vệ vẫn luôn ở phía trên bảo hộ Lăng Kỳ Ương an toàn liền nhảy xuống, ở bên tai Quân Ly Xuân thấp giọng nói: “Hạ nhân quét tước phòng mới vừa đi, tiểu thư Lăng gia đã lên vào phòng, vẫn không ra.”

Khóe miệng Quân Ly Xuân gợn lên một nét cười lạnh, phát phát tay, cho ảnh vệ lui ra. Sau đó liếc mắt nhìn Minh Lễ một cái, Minh Lễ lập tức hiểu ý, giao đèn lồng cho Quân Ly Xuân, chạy nhanh ra ngoài.

Không bao lâu, đã đưa hộ vệ của Bá phủ tới. Vọng Dương Hầu nghe nói trong phòng có thích khách, cũng hoảng sợ, nhanh chóng chạy lại đây. Sau đó, một đám người được Minh Lễ dẫn đường, vọt vào phòng bắt thích khách.

Hộ vệ quý phủ sau khi xông vào thấy đại tiểu thư y phục qua loa, sợ tới mức không dám động. Mà Lăng Giải Ngữ cũng bị một màn trước mắt dọa ngây người, vừa định thét lên, đã bị thị vệ của Quân Ly Xuân nhét miệng, trực tiếp kéo ra.

Thấy người đi ra, Vọng Dương Bá cả giận nói: “Đạo tặc từ nơi nào, dám ám sát ở Bá phủ, giải hắn lên cho ta, chờ Vương gia xử lý.”

Tiếng Vọng Dương Bá gầm lên giận dữ cũng kéo Lăng đa đa cùng Lăng Kỳ Ương ra, ngay cả Lăng Hồng Chi ở viện bên cạnh cùng Chu di nương cũng đi đến xem.

Mà khi người được đưa đến trước mặt Vọng Dương Bá, Vọng Dương Bá cả người đều choáng váng. Lăng Giải Ngữ bị xô đẩy đến trước mặt Quân Ly Xuân, hiện tại giữa trời đông giá rét, y phục Lăng Giải Ngữ đúng là quá đáng đơn bạc, cái yếm hồng nhạt còn lộ một mảnh ra ngoài, danh tiết nữ hài tử xem như vứt sạch.

Lăng Giải Ngữ toàn thân run run, không biết là do lạnh, hay là bị dọa. Nhưng Vọng Dương Hầu lại sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, liên tục thỉnh tội, “Là thần quân giáo không nghiêm, thần tội đáng chết vạn lần.....”

Lăng Giải Ngữ tự dừng chạy đến phòng Lăng Kỳ Ương, hơn nữa hôm nay toàn bộ phủ đều biết Lân Vương cùng Lân Vương phi ngủ lại, nói là đi nhầm, ai mà tin? Nếu Quân Ly Xuân xác định Lăng Giải Ngữ là thích khách, thì không ai cứu nổi nàng, thậm chí tính mạng một nhà già trẻ già cũng không giữ được.

“Sao lại thế này?” Lăng Kỳ Ương bước nhanh tới.

Quân Ly Xuân thấy hần không áo khoác đã ra, nhanh chóng cởi áo khoác của mình ra phủ thêm cho hần. Mà Lạc Tổ phía sau cũng có năng lực, cầm áo khoác của Lăng Kỳ Ương mặc vào cho Lăng đa đa.

“Mới vừa nãy ta tiến vào viện, vốn định quay về phòng, thấy ở cửa sổ có bóng dáng lén lút, liền gọi người đến xem. Dù sao nơi này cũng là Phủ Vọng Dương Bá, ta cũng không nên ra tay.” Quân Ly Xuân nói xong một bộ lý do hoàn mỹ, nếu là y tìm người ra, hiện tại Lăng Giải Ngữ có thể nói mình oan uổng.

“Muội muội đây là.....” Lăng Kỳ Ương cũng không biết nên nói cái gì, muội muội như vậy hần cũng không tiện nhìn nhiều.

Lăng đa đa nhìn nhìn Vọng Dương Bá, lại nhìn nhìn Lăng Giải Ngữ, không nói được một lời xoay người vào nhà. Lạc Tổ theo vào, cũng đóng cửa.

“Người..... Người.....” Vọng Dương Bá khó khăn tỉnh táo, cứ ‘người’ cả nửa ngày, tức giận đến thở dốc, “Người đồ nghiệp chương! Hơn nửa đêm, người chạy đến phòng Kỳ Ương làm cái gì!”

Lúc này, đại phu nhân nghe tin vọt vào, nhìn thấy nữ ái mình chật vật, lập tức nhào tới, rút khăn trong miệng nàng ra, khóc rống nói: “Nữ ái đáng thương của ta a, là ai hại con thành như vậy, nói cho nương, nương đi báo thù cho con!”

Lăng Giải Ngữ thấy mẫu thân mình đến, cũng bật khóc lớn.

“Người còn có mặt mũi mà khóc? Làm ra loại chuyện không biết xấu hổ này, thể diện Bá phủ đều bị người vứt hết!” Vọng Dương Bá chỉ vào nữ ái, ngón tay phát run.

“Lão gia, ngài cũng không nên oan uổng nữ ái, nó từ trước đến nay nghe lời dịu ngoan, chắc chắn là có kẻ ép nó tới. Nữ ái đáng thương của ta a..... Thanh danh vẫn luôn tốt mà.....” Đại phu nhân tiếp tục khóc.

Vọng Dương Bá bị này hai mẫu tử khóc đến phiền, nhưng phiền thì phiền, sự tình liên quan đến Lân Vương, đều phải giải quyết.

“Vương gia.” Mính Lễ cầm y phục Lăng Giải Ngữ đi ra, cung kính nói: “Y phục của Lăng tiểu thư được đặt chỉnh tề ở góc ghế, không có dấu vết tổn hại, cũng không có vết bẩn, không giống như bộ dáng bị trói tới.”

Nếu là bị trói tới, kẻ cỡi y phục nàng cũng sẽ không cẩn thận như vậy, không mấy may tổn hao gì chưa nói, còn gấp chỉnh tề. Cho dù Lăng Giải Ngữ là bị uy hiếp mà phải cỡi, xem tính cách nàng cứ gặp chuyện không may liền khóc, hần là sớm khóc đến mức sưng mắt rồi, chứ không phải bộ dáng mới vừa khóc không lâu hiện tại.

“Nữ ái ngoan, con nói có phải có kẻ lừa con tới hay không?” Đại phu nhân tiếp tục giúp ái nữ nói dối.

Quân Ly Xuân đã lười xem cái trò khôi hài này, Lăng Kỳ Ương đứng bên người y, tay được y nắm, rất ấm.

“Con.....” Lăng Giải Ngữ hiển nhiên còn chưa kịp nghĩ lời để nói.

“Đại phu nhân, ta thấy chưa chắc có người uy hiếp đại tiểu thư.” Chu di nương không nhanh không chậm đi tới, hành lễ với Quân Ly Xuân, nói: “Viện tử của Đại tiểu thư được gia tướng trông coi kỹ nhất, vì bảo hộ Đại tiểu thư không bị quấy rầy. Viện kia đừng nói người bên ngoài, ngay cả người trong phủ cũng chỉ có ngài cùng lão gia đi vào được. Cho nên không thể có người ngoài xúi giục. Nếu nói đại tiểu thư là bị ép buộc tới, cũng rất không giống. Hồng Chi vừa mới đến viện của đại tiểu thư xem qua, không ai bị thương, hết thấy đều bình thường. Sau lại hỏi nha hoàn bên người đại tiểu thư, thì nói là tự nàng đi. Viện tử kia cũng chỉ có mình đại tiểu thư có thể ra vào.”

“Người.....” Bị Chu di nương vạch trần như vậy, đại phu nhân cũng có chút khóc không nổi.

Lăng Giải Ngữ thấy đã không thể biện minh, dứt khoát vứt mặt nạ kêu lên: “Ta tự mình chạy tới thì đã sao? Vốn vị trí Lân Vương phi này nên là của ta, là Lăng Kỳ Ương hần cướp đoạt của ta! Cửa ta!!”

Lúc này mọi người Bá phủ hít vào một hơi, lời này nói ra chính là tội phạm thượng lớn. Hôn sự của Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương là Hoàng Thượng ban, ai dám nói cướp?

“Vô..... Vô liêm sỉ! Người có biết chính mình đang nói cái gì hay không!” Vọng Dương Bá phục hồi tinh thần lại đi lên định tát nữ ái, bị đại phu nhân gắt gao chặn lại, cũng khóc ròng nói: “Lão gia, Giải Ngữ nói cũng không sai, ngài.....”

“Câm mồm!” Vọng Dương Bá hét lớn một tiếng, Đại phu nhân cùng Lăng Giải Ngữ sợ tới mức đều ngậm miệng. Vọng Dương Bá lập tức quỳ xuống, giọng khàn khàn nói: “Vương gia, thần chưa quản giáo tốt thế nữ, xin ngài vì Kỳ Ương, tha tội cho các nàng.”

Quân Ly Xuân từ khi nghe Lăng Giải Ngữ nói Lăng Kỳ Ương cướp địa vị của nàng, sắc mặt lại càng lúc càng trầm, hiện giờ Hầu phủ trên dưới đều quỳ trên đất, trong phòng còn có Lăng đa đa, y cho dù muốn phát tác giết người, cũng phải nhịn, “Người cũng không tự soi lại xem mình là cái gì, cũng dám so sánh với Kỳ Ương?”

Giọng Quân Ly Xuân lạnh đến mức kết băng, “Ta không biết đồn đại người từ chỗ nào nghe được, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới việc lấy người, Phụ hoàng cũng chưa bao giờ đề cập đến người, ta trước đây ngay cả người là ai cũng không biết, người không cần phải uống phí tâm cơ nữa.” Y nhớ rõ việc này Phụ hoàng nói chỉ có người một nhà biết, cho nên Lăng Giải Ngữ nghe được có thể là do kẻ ghen tỵ với Lăng Kỳ Ương giật dây, hoặc tự nàng phỏng đoán thôi.

“Về sau còn để ta nghe được, sẽ phán người tội nói xấu Hoàng gia, đại nghịch bất đạo.” Quân Ly Xuân ôm Lăng Kỳ Ương vào lòng, “Vương phi của Bồn vương chỉ có một mình Kỳ Ương, từ đầu đến cuối, từ sống đến chết, chỉ một mình hần.”

Lăng Kỳ Ương lẳng lẳng nhìn Quân Ly Xuân, cảm thấy có chút cay mắt, nhưng rất nhanh cúi đầu giấu đi.

“Lần này tạm thời quy thành gia sự, bồn vương cũng không muốn xen vào nữa. Vọng Dương Bá, hy vọng người về sau có thể quản giáo tốt nữ ái, đừng gây thêm chuyện, hồ ngôn loạn ngữ.”

“Vâng, vâng, đa tạ Vương gia khai ân.” Vọng Dương Bá khải đầu, đứng dậy đập đại phu nhân một cước, thấp giọng nói: “Còn không nhanh chóng mang cái đồ không biết xấu hổ đó cút đi!”

Đại phu nhân nghe Lăng Vương gia không trách tội, lập tức lên tinh thần, kéo nữ ái của mình ra khỏi một đồng bà tử vây quanh rời khỏi viện của Lăng đa đa.

“Bồn vương mệt rồi, các người cũng lui ra hết đi.”

“Vâng.”

Không để ý tới mọi người nữa, Quân Ly Xuân ôm lấy Lăng Kỳ Ương vào phòng. Nghĩ đến vị đại phu nhân kia là tỷ tỷ của Hoàng Quý phi, nàng cùng Lăng Giải Ngữ đều là người của Hoàng Quý phi, Quân Ly Xuân liền cảm thấy vô cùng thống khoái. Người của Bá phủ không dám lộ ra, đại phu nhân cũng không dám nói cho Hoàng Quý phi.

Bất quá, việc này rốt cuộc có phải qua như vậy hay không, còn phải do Quân Ly Xuân y nói.

18. C18 : Quái Dị Vi Tuyển

18 Quái dị vi tuyển

Trở lại phủ, Quân Ly Xuân nói ý của Hoàng Thượng cho Lăng Kỳ Ương. Lăng Kỳ Ương khẽ nhú mày, nghi hoặc nói: “Hoàng Thượng sao lại biết ta biết y thuật?”

“Có lẽ là Hoàng nương nói.” Quân Ly Xuân lấy cái cân dược trong tay hần, kéo hần ngồi vào một bên.

Lăng Kỳ Ương lắc đầu, “Cho dù là Hoàng nương, cũng không biết trình độ y thuật của ta thế nào, cho dù nói cho Hoàng Thượng, sẽ chỉ đề cập qua thôi. Những binh lính kia ngay cả thái y cũng nhìn không ra nguyên nhân, Hoàng Thượng sao lại có thể như đã đoán định ta có thể chữa ra kết quả mà bảo ta đi chứ?”

Được Lăng Kỳ Ương nói tỉnh, Quân Ly Xuân cũng hấy có chút khó hiểu. Khanh tử không được vào quân doanh, Phụ hoàng chỉ đích danh Lăng Kỳ Ương đi, còn phá lệ, nhất định là cảm thấy hắn có thể có cách, mới có hành động này, nếu không chẳng phải tự ném đi thể diện của mình?

Lăng Kỳ Ương bưng chén trà, trầm mặc suy tư thật lâu, mới buông chén nói: “Có thể là bởi vì Mặc Ngọc Nhi.”

“Mặc Ngọc Nhi?” Quân Ly Xuân khó hiểu.

“Người còn nhớ Hoàng Thượng lần đầu tiên thấy Mặc Ngọc Nhi không? Ánh mắt ngài nhìn Mặc Ngọc Nhi giống như là nghĩ tới cái gì, còn bảo ta cho ngài một con nuôi.”

Quân Ly Xuân hồi tưởng cảnh tượng ngày ấy ở Nhã Khôn cung, cảm thấy rất có lý.

“Có lẽ Hoàng Thượng biết sự tồn tại của được miêu, cho nên ánh mắt ngài nhìn Mặc Ngọc Nhi mới lộ ra vài phần quen thuộc. Hơn nữa Hoàng Thượng không chỉ biết được miêu, còn biết người thế nào mới có thể nuôi được được miêu. Mặc Ngọc Nhi là ta nuôi, Hoàng Thượng tất nhiên cũng có thể đoán được vài phần.” Phân tích đến điểm này, Lăng Kỳ Ương cảm thấy sáng tỏ thông suốt.

“Xem ra đúng là cái gì cũng không thể gạt được Phụ hoàng.” Quân Ly Xuân nói.

Lăng Kỳ Ương cười khê. Xem thái độ Duyên Hi để hắn là không có kiêng kị đối với chuyện hắn biết y thuật, vậy hắn cũng an tâm.

Ngày kế, Quân Ly Xuân đưa Lăng Kỳ Ương đến quân doanh Quân Ly Uyên. Lúc này các tướng sĩ đang thao luyện, hai người kín tiếng đi vào quân doanh, gặp được Quân Ly Uyên, cùng đến nơi giam giữ binh lính đã thương người.

Binh lính bị giam giữ khuôn mặt ai cũng bụi bặm, ngồi dựa vào tường, thần sắc uể oải, tựa như ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có.

“Như Trịnh thái y nói, thân thể bọn họ càng ngày càng kém, tối hôm qua bắt đầu có chút thần trí không rõ. Chỉ có người ba ngày trước đã thương kia coi như thanh tỉnh chút.” Quân Ly Uyên nói.

Lăng Kỳ Ương tìm một người lính gần nhất, ngồi xổm xuống xem xét tình hình đối phương. Đeo một bộ bao tay mỏng như cánh ve, Lăng Kỳ Ương bắt mạch cho hắn, lại lật mí mắt, nhìn tựa lưỡi. Quân Ly Xuân đứng ở phía sau hắn, sợ những người này làm Lăng Kỳ Ương bị thương, cảnh giác phòng bị.

Lăng Kỳ Ương xem qua cho từng người, phát hiện những binh lính này vị trí tròng trắng hai mắt đều có một đường xanh đen, hơn nữa tựa lưỡi biến tím, nhưng môi hồng nhuận, không phải tình trạng trúng độc.

Lúc sau, Lăng Kỳ Ương lại nhìn người lính nổi điên kia, phát hiện đường xanh đen ở tròng trắng mắt hắn đã biến thành từng mụn gạo lớn nhỏ, giống vỡ ra hình thành.

“Nhìn ra được gì không?” Quân Ly Xuân giúp Lăng Kỳ Ương cầm hòm thuốc, hỏi.

Lăng Kỳ Ương tháo bao tay xuống, nói với y cùng Quân Ly Uyên: “Có vẻ không giống trúng độc, hắn là trúng cổ.”

“Cổ?” Quân Ly Uyên hơi hơi nhăn lại mày, thứ này cơ hồ đã không còn tồn tại ở Nghiệp quốc, chỉ nghe một vài quốc gia phía nam có.

“Ừm. Thứ này tuy rằng ở Nghiệp quốc rất ít, nhưng không phải là không thể nuôi. Lại nói thứ như cổ này rất thần kỳ, cổ khác loại có thể giúp chủ nhân chúng đạt được những mục đích khác nhau. Chỉ có điều người nuôi cổ thường cũng là vật dẫn cổ trùng, cũng sẽ bị phản phệ.” Lăng Kỳ Ương nói tiếp: “Loại cổ bọn họ trúng hẳn là thi tuyển cổ, người trúng cổ sẽ giống như con rối gỗ chịu sự bài bố của người thi cổ, chỉ cần bị loại cổ trùng này khống chế một lần, sau đó cũng chỉ có thể chờ chết. Theo triệu chứng của bọn họ cùng thời gian phát tác, thời gian trúng cổ hẳn là không hơn một tháng, nói cách khác sau khi quay về kinh mới bị hạ cổ.”

Quân Ly Xuân cau mày, thứ này y thấy rất khó mà tin được. Nhưng Lăng Kỳ Ương cứ nhiên biết được, không thể không khiến y cảm thấy ngạc nhiên.

“Kỳ thật kết quả loại cổ này tạo thành vốn hẵn là trực tiếp phát điên, sau đó chậm rãi chết đi. Về phần những người trước đây sau khi giết người liền thanh tỉnh, hẵn là đối phương muốn thu hút sự chú ý của các người, khiến mọi người coi chuyện này trở thành chuyện binh sĩ mộng du giết người đơn giản.” Lăng Kỳ Ương tiếp tục nói: “Hơn nữa loại cổ này khi người chết rồi sẽ có một nửa di dời đi, nếu sau khi người này chết trong vòng một canh giờ, có người đến nhặt xác cho hẵn hoặc là đến xem xét, cổ trùng cũng rất có thể lây sang người kia, sau đó tiến vào thân thể hẵn. Cứ thế, mộng du giết người cũng sẽ tuần hoàn.”

Sắc mặt Quân Ly Xuân trầm xuống dưới, ngón tay nắm thành quyền. Lăng Kỳ Ương nhìn y, không nói nữa.

Nhưng Quân Ly Uyên tiếp lời, “Nếu bọn họ chết, ta làm chủ soái, sự tình kỳ lạ tất phải đến xem xét, vậy cũng có cơ hội lây sang người ta. Nếu việc này thật sự là nhắm vào ta, bọn kia cũng thật sự dùng hết tâm tư.”

“Tam ca.....” Quân Ly Xuân tất nhiên hiểu được mục đích của đối phương, nhưng nghe Quân Ly Uyên nói ra, vẫn cảm thấy cực kỳ phần nộ.

Quân Ly Uyên cười, “Không phải còn có Kỳ Ương đấy sao?”

“Tam ca không cần lo lắng, chỉ cần không tới gần sau khi bọn họ tử vong trong một canh giờ, cổ trùng tìm không thấy thân thể tiếp theo sẽ tự nhiên chết. Bất quá ta rất xin lỗi, bởi vì thi tuyển cổ trong người bọn họ đã phát tác, ta đã không thể xoay chuyển.” Kỳ thật đại bộ phận cổ trùng mặc kệ có phát tác hay không, chỉ cần lây ra, sẽ bảo được mệnh. Nhưng thi tuyển cổ là ngoại lệ.

“Đệ đã làm hết sức, có thể điều tra rõ nguyên nhân đã rất khó. Có khi cũng là thiên ý, sức người không thể trái.” Tuy rằng đội lính kia chỉ là biên chế tạm thời, nhưng dù sao cũng là thuộc hạ của mình, chuyện xảy ra như vậy hẵn cũng không muốn nhìn.

“Loại cổ này đều là nuôi nặng gần đây, trước khi tiến vào cơ thể người sẽ không thể rời khỏi thi thể, rời ra quá một canh giờ, sẽ tử vong. Mà nơi thích hợp nhất để nuôi loại cổ này là bãi tha ma.” Cái này sự phụ hẵn đã từng giảng giải chi tiết cho hẵn, mặc dù không giống sự phụ tinh thông như vậy, nhưng biết một phần, “Bất quá muốn từ thi tuyển cổ đi tìm người nuôi cổ thì không có khả năng, chúng nó sẽ không trở lại bên người chủ nhân, chỉ có thể chờ chết.”

“Mặc kệ nói thế nào, biết chân tướng mà phòng bị đã không tồi rồi.” Quân Ly Uyên vẫn phi thường vừa lòng với đáp án Lăng Kỳ Ương cho hẵn.

Nói xong, cả nhóm lại nhìn binh sĩ trước mắt coi như thần chí thanh tỉnh, triệu chứng không giống những người trước. Lăng Kỳ Ương hỏi hẵn một tháng gần đây đã đến đâu, tiếp xúc với ai. Người lính nhớ lại, phát hiện mấy người kia thừa dịp ngày nghỉ tân niên, đều đến một sông bạc ngoại ô.

Bởi vì làm quân nhân mệnh lệnh rõ ràng cấm bài bạc, cho nên bọn họ chỉ có thể đến ngoại ô. Sông bạc là nơi ngư long hỗn tạp, muốn tìm nghi phạm thì quá khó khăn. Bất quá chân núi ngoại ô đúng là có một bãi tha ma, cách sông bạc bọn họ đến chỉ có hai khắc (30 phút) lộ trình.

“Xem ra ta phải đến bãi tha ma một chuyến.” Lăng Kỳ Ương nói: “Nếu thi tuyển cổ nuôi ở đó, cũng tốt nhất xử lý sạch, vĩnh tuyệt hậu hoạn.” Nuôi thứ này không phải nhất thời mà được, nếu xử lý hết cả đám, cũng đủ khiến cái kẻ nuôi cổ kia yên tĩnh một trận.

“Ta đi cùng Kỳ Ương. Tam ca, huynh an bài hoàn chuyện trong quân rồi sớm hồi phủ nghỉ ngơi đi.” Quân Ly Xuân nhìn ra được, huynh trưởng nhà mình gần đây cũng không ngủ ngon, hiện tại tìm ra nguyên nhân, cũng có thể tạm thời an tâm chút.

Buổi chiều, Quân Ly Xuân đưa Lăng Kỳ Ương đến bãi tha ma ngoại ô, bởi vì là chỗ hẻo lánh, cho nên quanh đó người ở rất thưa thớt. Bị đưa đến đây đa phần là một tên khất cái vài vô gia cư, hoặc là phạm nhân chết trong lao không ai nhặt xác, bộ phận nhỏ nhất là hạ nhân nhà ai đó vì phạm bị xử tử. Những người này thường thường được bọc chiếu, rồi ném ra đây, tên họ là gì không ai biết.

Hiện tại thời tiết rét lạnh, thi thể hủ bại chậm lại, mùi thi thối quanh đó cũng nhẹ hơn, không đến mức khiến người buồn nôn.

Lăng Kỳ Ương từ trong hòm thuốc lấy ra một miếng ngọc bội chạm khắc hoa văn bằng bạc trong ruột chứa được hoàn màu đen đưa cho Quân Ly Xuân, nói: “Người ở trên đọi, đeo cái này trên người, có thể phòng thi độc cùng cổ trùng.”

Quân Ly Xuân nhận lấy liền nghĩ thấy một mùi thuốc đông y rất kỳ quái, có chút gay mũi, cũng không thích hợp để bình thường đeo.

Treo hòm thuốc trên thân ngựa, Lăng Kỳ Ương cầm bình sứ màu trắng, chuẩn bị đi xuống nhìn xem. Còn chưa đi được hai bước, đã bị Quân Ly Xuân kéo lại, “Người không đem hương được theo?”

Lăng Kỳ Ương cười nói: “Mấy thứ kia không dám đến gần ta đâu, không cần lo lắng.” Thể chất mà sư phụ luyện cho hắn, tất nhiên là không gì sơ sót.

Quân Ly Xuân bất ngờ nhìn hắn, nói: “Sau khi trở về người cũng đổi cho ta thành loại thể chất như người đi.”

“Cái này phải bắt đầu luyện từ nhỏ mới có hiệu quả, người sao làm được, nói không chừng còn có thể bị phản hiệu quả.”

Quân Ly Xuân không còn cách nào, chỉ có thể để Lăng Kỳ Ương tự đi. Cũng may bãi tha ma không lớn, Lăng Kỳ Ương không rời khỏi phạm vi tầm mắt y.

Đi đến dưới chân núi, Lăng Kỳ Ương mở nắp bình sứ, vừa đi vừa phẩy bột phấn màu trắng. Không bao lâu, ở trên bột phấn màu trắng bắt đầu xuất hiện mấy điểm đen, giống như có cái gì đang động.

Lăng Kỳ Ương đóng nắp bình, bước sang bên cạnh. Bột phấn trắng rất nhanh bị bao phủ hết, sau đó tốc độ điểm đen di động càng ngày càng chậm, cuối cùng dừng lại, hình thành một mảnh tĩnh mạch. Mà càng quý dị là những chỗ phấn màu trắng có điểm đen kia, chậm rãi lộ rõ ra, lại từng bước từ trắng biến hồng, cuối cùng biến thành một mảnh đỏ sậm, như máu ma quỷ.

Nhìn một màn dần thay đổi này, Quân Ly Xuân kinh ngạc, bội phục sâu sắc với Lăng Kỳ Ương thông hiểu những thứ này. Một đời này bù lại khiến y chẳng những lấy được một vị Vương phi, còn lấy về một vị tiểu thần y. Nghĩ đến Khanh tử ai đó lấy về không giống như nữ tử bình thường để ý việc nhà, nhân rồi cũng không xuất môn, dáng vẻ không giống thê khanh của y, còn muốn theo y chạy đến vùng hoang vu, xử lý loại chuyện nguy hiểm này.

Xác định chỗ cổ trùng rồi, Lăng Kỳ Ương tránh hết nhữn chỗ bị vấy thuốc bột, xoay người trở về, mới vừa đi tới vài bước, lại đột ngột ngừng một chút, sau đó ngồi xổm xuống, xúc tẩm chiếu bên chân lên.

Trong chiếu bọc một nam tử mặt bầm tím đầy nước mắt, sắc mặt tái nhợt, vết máu loang lổ cùng y phục tơi tả, không giống phạm nhân. Hắn vừa nãy đập phải người này, nghe được một tiếng than nhẹ. Xuất phát từ bản năng y giả, Lăng Kỳ Ương lập tức cúi người xem xét. Tìm mạch, phát hiện còn thở.

“Ly Xuân, đến giúp ta một chút.” Lăng Kỳ Ương quay về phía Quân Ly Xuân hô.

Nghe Lăng Kỳ Ương gọi mình, Quân Ly Xuân dùng khinh công bay lên, liền tới trước mặt hắn, “Làm sao vậy?”

“Người này còn chưa chết, mang đi trước nói sau.” Lăng Kỳ Ương nói.

Quân Ly Xuân có chút khó xử, không phải hắn không muốn đưa người đi, mà là nam tử này bị thương rất nặng, trên người bị roi đánh e rằng không có chỗ nào hoàn hảo, mười ngón cũng bị bẻ gãy cả, chỗ bị thương khác còn không rõ ràng. Y sợ mình chỉ dùng một chút lực, sẽ khiến người kia mất mạng. Mà lúc thấy khuôn mặt nam tử, Quân Ly Xuân sững sốt một chút. Cảm thấy duyên phận kỳ diệu, không ngờ Lăng Kỳ Ương cứ nhiên tìm được người này trở về.

“Làm sao vậy?” Thấy Quân Ly Xuân sững sờ, Lăng Kỳ Ương vỗ nhẹ y một cái.

“Không có gì.” Quân Ly Xuân lấy lại tinh thần, cũng quan không nhiều như vậy, trực tiếp dùng chiếu bao lấy, một tay ôm Lăng Kỳ Ương, một tay đưa nam tử kia, thả người nhảy, về chân núi.

19. C19 :tương Cứu Vi Thức

19 Tương cứu vi thức

Trở lại chân núi, Quân Ly Xuân buông nam tử xuống, Lăng Kỳ Ương cũng không ngại vết máu trên người nam tử, cẩn thận xem mạch cho hắn. Quân Ly Xuân lắc lắc nhìn, tuy rằng kiếp trước y cùng với người này chỉ có vài lần chi giao, hiện giờ trên mặt người này bầm tím loang lổ máu, nhưng dung mạo đẹp vẫn khiến Quân Ly Xuân một chút liền nhận ra.

“Sao rồi?” Quân Ly Xuân hỏi.

“Còn cứu được. Cơ bản đều là vết thương ngoài da, cũng không có nhiễm cổ. May là đến sớm một chút, nếu chậm sợ hắn không trụ được.” Lăng Kỳ Ương nói xong định cởi áo choàng khoác cho nam tử, bị Quân Ly Xuân ngăn cản.

“Tiểu đông tay này, cẩn thận lạnh.” Trong mắt Quân Ly Xuân lộ ra ý cười bất đắc dĩ. Là thầy thuốc, Quân Ly Xuân rất tán thưởng thiện tâm của hắn, nhưng tái sinh vì Vương phi, Quân Ly Xuân cũng không muốn nhìn hắn chịu lạnh.

Cởi xuống áo choàng của mình bọc kỹ nam tử kia, Quân Ly Xuân không có động tác gì thêm. Lăng Kỳ Ương từ trong hòm thuốc tìm ra một viên dược, mở miệng nam tử ra nhét vào, nói: “Giữ mạng trước, nhanh chóng chạy về vương phủ đã.”

Quân Ly Xuân do dự một lát, nói: “Trực tiếp đưa đến phủ Tam ca đi.”

“A?” Lăng Kỳ Ương khó hiểu nhìn y, người hắn muốn cứu sao lại đưa đến phủ Tam ca?

Quân Ly Xuân khẽ nắm vành tai Lăng Kỳ Ương, nói: “Ta không thích trong phủ có người ngoài khiến người phân tâm. Trong phủ Tam ca hạ nhân nhiều, có thể chiếu cố chu toàn. Người nếu muốn xem, cũng có thể trực tiếp qua, dù sao cũng không xa.”

Lăng Kỳ Ương đối với lý do này nửa tin nửa ngờ.

Quân Ly Xuân cười nói: “Ở trong phủ, lòng của người chỉ cho phép đặt ở trên người một mình ta.”

Lăng Kỳ Ương bất đắc dĩ cười, mặc kệ này lý do là thật hay giả, hắn đều miễn cưỡng có thể nhận. Cho dù đây chỉ là cái cớ, Lăng Kỳ Ương tin tưởng Quân Ly Xuân cũng tự có lý do, tạm thời không cùng y nói nữa.

“Việc này không nên chậm trễ, đi nhanh.” Lăng Kỳ Ương thu thập hòm thuốc xong.

“Bên kia thì sao?” Quân Ly Xuân nhìn về bãi tha ma phía sau.

Lăng Kỳ Ương lúc này mới nhớ đến còn có chuyện cổ trùng, “Nơi này đúng là chỗ nuôi thi tuyển cổ. Vừa mới này ta dùng thuốc bột chỉ dẫn ra ấu trùng thi tuyển cổ, đám ấu trùng đó phải cắn nuốt lẫn nhau, con mạnh lưu lại, cũng trong quá trình mà cắn nuốt lớn dần. Cổ trưởng thành không dễ dàng bị dẫn như vậy, chỉ có người nuôi cổ mới có cách. Mà biện pháp tiêu diệt thi tuyển cổ đơn giản nhất là thiêu cháy. Cổ trùng gặp lửa tắt vong.”

“Được. Ta sai người trông coi chỗ này, quay về xin chỉ thị Phụ hoàng rồi quyết định.” Việc này nếu Hoàng Thượng không biết, y đã trực tiếp đốt, nhưng hiện tại là Duyên Hi để muốn điều tra, y phải nghe ý kiến từ Phụ hoàng.

“Cũng tốt.” Nói xong, Lăng Kỳ Ương lại lấy ra mấy dược hoàn cho Quân Ly Xuân.

Quân Ly Xuân gọi mấy ảnh vệ, phân chia dược ra, nói họ ở chỗ này âm thầm giám thị, xem có kẻ tình nghi nào tới gần không.

Phân phó xong, Quân Ly Xuân ôm Lăng Kỳ Ương, một ảnh vệ ôm nam tử trọng thương, chạy đến hướng Dịch Vương phủ. Ngựa của Quân Ly Xuân được một ảnh vệ khác mang đến sau đó.

Kỳ thật Quân Ly Xuân cũng không phải cố ý gây khó cho Lăng Kỳ Ương, chỉ là sự tình liên quan đến đời trước, y cũng không biết phải nói sao. Nam tử kia bị thương kia tên là Mạc Thanh Ca, đời trước nghe nói, vì phụ thân Mạc Thanh Ca phạm tội, chưa đầy 14 tuổi hắn bị sung quân làm nô. Sau đó được lão bản Phong Nhã các trong Nghiệp kinh mua về, dạy ra một thân tài nghệ, cũng trở thành cầm linh đầu bài của Phong Nhã các.

Phong Nhã các nếu là kì danh, là nơi tài tử công tử trong thành tụ tập, đàm thi thưởng cầm. Nơi này Quân Ly Xuân không thích đến, nhưng Quân Ly Triệt thích, rồi Quân Ly Uyên cũng đi theo, cũng gặp được Mạc Thanh Ca. Qua vài câu đối thoại ít ỏi, khiến Quân Ly Uyên sinh vài phần hảo cảm với Mạc Thanh Ca. Thêm nữa Mạc Thanh Ca cầm nghệ xuất chúng, Quân Ly Uyên lại hơn vài phần tán thưởng với hắn.

Vốn muốn chuộc hắn vào phủ, nhưng Mạc Thanh Ca lại nói cả đời không vào cổng vương phủ Hoàng cung, không vào nhà quan gia phú tộc. Phong Nhã các từ trước đến nay tôn trọng ý kiến của họ, cho nên Quân Ly Uyên cho dù thích hắn, cũng không thể đưa hắn đến bên mình.

Tạo hóa trêu người, sau khi Duyên Hi để cải trang đi tham quan, vào Phong Nhã các, nghe được tiếng cầm của Mạc Thanh Ca, hạ một đạo thánh chỉ, triệu hắn vào cung. Quân Ly Xuân còn nhớ rõ khi hạ thánh chỉ, nét mặt tái nhợt lại cô đơn của Tam ca nhà mình.

Vốn tất cả mọi người nghĩ Duyên Hi để triệu Mạc Thanh Ca vào cung là muốn dưỡng làm nam sủng, tuy nói phi tần của Hoàng Thượng theo tổ chế đều phải là nữ tử, nhưng chuyện lén nuôi nam sủng cũng không phải chưa từng xảy ra. Mọi người cũng chỉ là mở một mắt nhắm một mắt, chỉ cần không có con nổi dòng là được.

Nhưng Duyên Hi để không giống như mọi người suy đoán thu Mạc Thanh Ca, mà sắp xếp người tới giáo phường ti (bộ phận dạy âm nhạc) trong cung làm giáo viên, chuyên dạy cầm linh đánh đàn. Tuy nói Duyên Hi để chỉ muốn hắn dạy đàn, nhưng Quân Ly Uyên cũng không dám xin người từ chỗ Hoàng thượng, dù sao đã vào cung, là của Hoàng Thượng. Trừ phi Duyên Hi để thưởng người, hoặc là hắn ngồi vào vị trí kia đã.....

Như thế, một đoạn duyên phận liền đứt đoạn ở đó. Hiện giờ người này được Lăng Kỳ Ương nhặt được, Quân Ly Xuân bất luận thế nào cũng phải dốc một phần lực vì Tam ca của mình. Mặc kệ đời này Quân Ly Uyên có thích Mạc Thanh Ca hay không, cũng phải có một cơ hội nhận thức mới đúng.

Lúc hai người đến Dịch Vương phủ, Quân Ly Uyên đã trở về từ quân ngũ. Nghe người hầu bẩm báo, đi ra đón. Nhìn ảnh vệ phía sau hai người hình như ôm ai đó, hỏi: “Sao lại thế này?”

“Nói thì dài lắm, trước hết tìm gian phòng trống, cứu người quan trọng hơn.” Quân Ly Xuân cũng không giải thích nhiều.

Quân Ly Uyên cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Đến viện của ta, không ai quấy rầy.” Nói xong liền dẫn đầu đi vào phía trong.

Quân Ly Xuân nhướn mày, thói quen của Quân Ly Uyên giống y, không thích người khác tiến vào viện của mình, nhưng lần này lại không hỏi nhiều dẫn họ đi, xem ra duyên phận thứ này thật sự rất kỳ diệu.

Vào Đông thiên phòng, ảnh vệ thả người lên giường liền lui xuống. Lăng Kỳ Ương sai người chuẩn bị nước ấm, lại xin Quân Ly Uyên chút y phục sạch sẽ. Trong lúc chuẩn bị, hắn viết đơn thuốc, sai người đi lấy tới.

Quân Ly Uyên phân phó nhóm tiểu thị nghe Lăng Kỳ Ương sắp xếp xong, cùng Quân Ly Xuân đứng ở một góc phòng, nghe y nói phát hiện về bãi tha ma.

Lăng Kỳ Ương cắt bỏ hết y phục Mạc Thanh Ca trước, sau đó cầm khăn bố sạch nhúng nước, lau sạch tay cho hắn. Mười ngón bị bẻ gãy đã sưng đỏ biến tím, nhìn có chút đau người. Lăng Kỳ Ương không thể tưởng tượng người kia làm sao sống được qua loại đau đớn này. Ngón tay Mạc Thanh Ca rất dài, móng tay ngay ngắn, thông qua chất da, hắn là một đôi bàn tay trắng nõn, có điều hiện tại đã hoàn toàn thay đổi.

Lấy ngón châm ra, Lăng Kỳ Ương đâm mấy châm ở trên đầu hắn, cánh tay cùng mu bàn tay, loại phương pháp này có thể giảm bớt một chút đau đớn lát nữa nổi xương, không đến mức đau chết. Châm xong, Lăng Kỳ Ương lại sai người cầm cái chén, đổ vài loại thuốc bột rồi thêm nước, thuốc bột trong chén gặp nước, rất nhanh trở nên đặc sệt.

Đeo bao tay hơi mỏng vào, Lăng Kỳ Ương bắt đầu nối ngón tay cho hần. Mỗi khi cố định được một vị trí, Lăng Kỳ Ương sẽ bôi một lớp thuốc trị thương trước, sau đó bôi chất keo trắng trong chén lên cả ngón tay. Thuốc bột keo trắng dưới tác dụng của nhiệt độ cơ thể rất nhanh khô lại, cố trụ ngón tay, không thể co lại. Vì muốn đảm bảo sau khi khỏi hần còn có thể vận dụng linh hoạt, Lăng Kỳ Ương cũng rất chú ý vị trí huyết quản của ngón tay, tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng có thể cam đoan không gì sơ sót.

Chờ mười ngón tay đều được cố định rồi, Lăng Kỳ Ương lại lấy vải trắng đã xé thành từng dải, băng từng ngón lại. Chờ Lăng Kỳ Ương xử lý xong, áo trong đã ướt đầm.

Thở hổn hển, Lăng Kỳ Ương lại bắt đầu xử lý vết thương chảy máu trên người hần. Đang bôi được trên người cho hần, Lăng Kỳ Ương phát hiện da chỗ bả vai hần có chút kỳ quái, gờ tay sờ, đụng tới một đường nhô lên khó thấy, xé dọc theo đường đó, một miếng da giả bị xé xuống, lộ ra hoa văn lá sen của Khanh tử.

Rất bất ngờ, Lăng Kỳ Ương lặng lẽ buông một nửa màn, ngăn cửa tầm mắt Quân Ly Xuân cùng Quân Ly Uyên, những người khác trong phòng đều là tiểu thị, cũng không cần kiêng dè.

Khi bôi được, bởi vì đau đớn, Mạc Thanh Ca ngẫu nhiên sẽ phát ra tiếng thở rên. Tuy rằng có thể cảm giác đau đớn, nhưng hần vẫn không tỉnh táo lại. Được có tác dụng giảm đau, Mạc Thanh Ca cũng ngủ yên hơn rất nhiều. Bôi thuốc trên mặt cho hần xong, Lăng Kỳ Ương thấy người kia đã bôi được hết, liền mặc y phục cho hần, đắp chăn. Chỉ chờ nấu được xong liền sau cho hần uống.

“Xong chưa?” Quân Ly Xuân đã sớm nói xong việc, nhưng thấy bộ dáng Lăng Kỳ Ương tập trung toàn bộ tinh thần, không đành lòng quấy rầy.

“Ừm, xong rồi.” Lăng Kỳ Ương đứng dậy lau tay, thu thập hòm thuốc.

Quân Ly Xuân lấy khăn qua, tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán cho Lăng Kỳ Ương, Lăng Kỳ Ương cười nhìn y, chăm chú mà không nói.

Quân Ly Uyên đến đến bên giường, nhìn thoáng qua người trên giường, lần liếc mắt này khiến cho tim hần nảy thịch một cái, trong mắt có hơn vài phần đau lòng, “Sao lại là hần?”

Trước đây người này bị áo choàng bọc quá kỹ, hần không chú ý. Vào nhà rồi lại cùng Quân Ly Xuân nói chuyện, cũng không quan tâm. Không ngờ cư nhiên là người đó.

“Tam ca biết?” Lăng Kỳ Ương bắt ngờ hỏi.

Quân Ly Xuân không nói, trước đây y không chắc Quân Ly Uyên có biết Mạc Thanh Ca hay không, mà hiện tại, y lại không chắc tình cảm của Quân Ly Uyên với Mạc Thanh Ca ở mức nào.

“Hần tên Mạc Thanh Ca, cầm linh của Phong Nhã các, ta có nói qua mấy câu với hần. Hần là một tay hảo cầm, rất được văn nhân nhã sĩ tán thưởng.” Đang nói, đôi mắt Quân Ly Uyên nhìn về phía tay Mạc Thanh Ca, hỏi: “Tay hần.....”

“Tam ca yên tâm. Nói đúng lúc, không sao. Chỉ là gần hai tháng không thể dùng tay, đến khi hoàn toàn khỏi mới được.” Lăng Kỳ Ương nhìn ra được quan tâm trong mắt Quân Ly Uyên, báo rất thật.

“Vậy là tốt rồi.” Quân Ly Uyên gật gật đầu, “Vất vả cho đệ.”

“Tam ca.....” Quân Ly Xuân hơi nhíu mày, do dự hỏi: “Huynh cùng hần.....”

Quân Ly Uyên cười khẽ, “Ta rất tán thưởng hần.” Chỉ thế thôi, cũng không nhiều lời.

Quân Ly Xuân không hỏi tiếp, chỉ gật gật đầu. Theo y phán đoán, Quân Ly Uyên hiện đang ở giữa tán thưởng cùng yêu thích, hần là còn chưa có ý đưa người vào trong phủ.

“Nếu Tam ca nhận thức, vậy có phiền để hần tạm thời ở lại Dịch Vương phủ không? Nếu giờ đưa về, có thể sẽ làm thương càng nghiêm trọng.” Lăng Kỳ Ương hỏi. Tuy nói Quân Ly Xuân muốn để người lại Dịch Vương phủ, nhưng tốt xấu gì cũng cần trưng cầu ý chủ nhân đã.

“Tất nhiên được, ta sẽ sắp xếp người chiếu cố hần. Đệ muốn đến lúc nào cũng được.” Quân Ly Uyên không chối từ.

“Đã vậy, phiền Tam ca.” Lăng Kỳ Ương cười nói.

Đút được cho Mạc Thanh Ca xong, Quân Ly Xuân cùng Quân Ly Uyên vào cung, hồi bẩm chuyện cổ trùng cho Duyên Hi để.

Duyên Hi để nghe xong trầm mặc một lát, nói: “Đi thiêu hủy bãi tha ma, không cần bắt dây động rừng, cứ làm như tự cháy là được.”

Tuy để lại có lẽ càng dễ bắt được kẻ nuôi cổ, nhưng thứ này ở lâu một khắc cũng là tai họa ngầm, vì yên ổn của Nghiệp kinh, vẫn nhanh chóng trừ thì thỏa đáng hơn.

“Vâng, nhi thần sẽ tự mình đi làm.” Quân Ly Xuân nói.

“Chuyện lần này làm tốt lắm, Kì Ương cũng không khiến trẫm thất vọng. Trẫm muốn hảo hảo ngợi khen nó, sao nó lại không cùng con tiến cung?”

“Hồi bẩm Phụ hoàng, đệ Khanh trên đường về cứu vị người bị thương. Hiện tại đang ở phủ của nhi thần cứu trị, chưa thể đến.” Quân Ly Uyên lấy lý do nửa thật nửa giả nói.

Duyên Hi để gật gật đầu, “Đây là bổn phận của y giả. Ngày khác nói nó tiến cung, trẫm có thưởng.”

“Tạ ơn Phụ hoàng, Kì Ương là Khanh Nhi của Phụ hoàng, tận tâm hết sức vì ngài phân ưu là việc phải làm, thật sự không cần thưởng.” Quân Ly Xuân cung kính nói: “Kì Ương từ trước đến nay thích yên bình, Phụ hoàng nếu có thưởng, nhất định không thể thiếu lễ chúc mừng. Hơn nữa nếu lý do ban thưởng truyền ra, không khéo sẽ bắt dây động rừng, dịch sinh sự biến.”

Duyên Hi để trầm mặc một lát, gật gật đầu, “Cũng tốt. Để đó về sau nhất định sẽ thưởng.”

“Nhi thần thay Kì Ương đa tạ Phụ hoàng ưu ái.” Quân Ly Xuân nói.

“Xin hỏi Phụ hoàng, sao lại biết được chuyện đệ Khanh biết y thuật?” Quân Ly Uyên hỏi. Chuyện này trước đây bọn họ đã ở trong phủ thảo luận qua, Quân Ly Xuân nói ra suy đoán của Lăng Kì Ương, nhưng tóm lại vẫn không có kết luận.

Duyên Hi để cười không đáp, còn nói: “Xuân Nhi có phúc, Hoàng gia cũng có phúc.”

Thấy Duyên Hi để không muốn trả lời, hai người cũng không cùng truy vấn.

“Được rồi, các con trở về đi. Chuyện này trẫm đã có an bài, các con làm tốt chuyện của mình là được.” Duyên Hi để khoát tay.

“Vâng, nhi thần cáo lui.” Hai người hành lễ, rời khỏi ngự thư phòng.

Duyên Hi để nhìn hai người rời đi, ý cười trên mặt không giảm.

20. C 20:thâm Cổ Vi Tâm

20 Thâm cổ vi tâm

Quân Ly Xuân cùng Quân Ly Uyên theo Duyên Hi để phân phó làm việc. Lúc hai người bận rộn, Lăng Kì Ương giữ bên giường. Hắn còn không chắc Mạc Thanh Ca khi nào thì tỉnh, để tránh có gì sơ xuất, trước khi Quân Ly Uyên trở về, hắn một bước cũng không thể rời.

Lật một trang quyển sách trên tay, tiếng rên hừ rất nhỏ khiến ánh mắt Lăng Kì Ương từ trên sách chuyển sang, giơ tay sờ trán Mạc Thanh Ca, vẫn có chút nóng, nhưng so với trước đó đã bớt không ít.

Mí mắt Mạc Thanh Ca giật giật, sau đó mở ra, mắt một lúc mới định được tiêu cự, thấy rõ Lăng Kì Ương trước mắt. Vừa muốn mở miệng, cổ họng khô khốc bị nghẹn khí, khó chịu ho khan.

Lăng Kì Ương nhanh chóng rót chén nước, nâng đầu của hắn lên, đưa đến bên miệng, “Trên người ngươi có thương tích, cẩn thận chút.”

Mạc Thanh Ca hiển nhiên là cực kỳ khát, bám tay Lăng Kỳ Ương, uống sạch nước bằng mấy ngụm. Lăng Kỳ Ương lại rót thêm cho hắn một ly, lúc này mới giảm bớt một phần.

“Ta..... Cư nhiên còn sống.....” Mạc Thanh Ca nhìn nhìn màn bốn phía, trong mắt lộ ra một chút mờ mịt phảng phất.

“Ta tìm đưa ngươi về.” Lăng Kỳ Ương giúp hắn dậm góc chân, cũng không nói chuyện bãi tha ma, “Ngươi bị bao trong chiếu, để ở giữa đường, ta vừa vặn đi ngang qua.”

“Đa tạ ngươi.” Giọng Mạc Thanh Ca rất êm tai, chỉ là ngữ khí nghe không ra cảm xúc, tựa như có chút thờ ơ.

“Không có gì.”

“Đây là nhà ngươi?” Mạc Thanh Ca hỏi. Trang trí trong phòng nhìn thế nào cũng không phải người thường có, nếu nói là hoàng cung quý thì lại chưa đủ.

Lăng Kỳ Ương lắc đầu, “Nơi này là Dịch Vương phủ. Ta cứu ngươi về vừa lúc phải đến đây, liền đưa ngươi đến luôn.” Nếu Mạc Thanh Ca đã biết Quân Ly Uyên, hắn cũng sẽ không giấu diếm.

Nghe vậy, Mạc Thanh Ca hơi hơi nhú mày, muốn nói lại thôi.

“Ngươi không quan tâm tay mình sao?” Lăng Kỳ Ương hỏi, đối với một cầm linh mà nói, hai bàn tay là quan trọng nhất.

Mạc Thanh Ca nhìn đỉnh trướng, lấy tay từ trong chăn ra, nhìn nhìn hai bàn tay được băng bó cẩn thận, thần nhiên mở miệng nói: “Nếu không phải vì hai bàn tay này, có lẽ ta cũng sẽ không rơi vào tình trạng hôm nay.....” Sâu kín thở dài pha một tia bất đắc dĩ, nhiều ít cũng có chút nhận mệnh thật đáng thương.

Lăng Kỳ Ương rót cho mình chén trà nóng, mở miệng nói: “Cho dù sống có gian nan mấy, cũng luôn luôn có một người đáng cho ngươi vì hắn mà quý trọng bản thân. Cho dù ngươi tạm thời chưa gặp được người kia, cũng có thể trước đó vì chính mình quý trọng.”

Mạc Thanh Ca nhìn hắn, trong mắt lộ ra một chút phức tạp —— ảm đạm, mỗi một, ủy khuất..... Bao nhiêu vất vả cùng khổ sở hỗn loạn cùng một chỗ, ném đủ trăm sắc thái nhân sinh, không chết được thì chỉ có thể tiếp nhận. Vòng tuần hoàn như thế, không biết khi nào mới kết thúc.

“Vận mệnh có khi thật sự sẽ vào lúc ngươi tuyệt vọng muốn từ bỏ, trở về chiếu cố ngươi. Tiền đề là ngươi còn có khí lực cùng dũng khí để tiếp tục không.” Lời này tuy nói cho Mạc Thanh Ca nghe, cũng là cho chính hắn. Chuyện của hắn cùng Quân Ly Xuân, đến cuối cùng cũng hết quanh co rồi đây thay?

Mạc Thanh Ca giật nhẹ khóe miệng, lộ ra một nụ cười không rõ, “Nói nghe như ngươi đã từng trải qua vậy.”

Lăng Kỳ Ương không chút lảng tránh gật gật đầu, “Ta từng là trò cười cho tất cả nữ tử cùng Khanh tử Nghiệp kinh, nhưng giờ thì sao?”

Mạc Thanh Ca kinh ngạc nhìn hắn, mở miệng nói: “Ngươi là Lăng Kỳ Ương?”

“Thấy chưa, cả ngươi cũng biết.” Lăng Kỳ Ương không để ý uống trà, như là đang nói chuyện của người khác vậy. Hiện tại hắn đúng là có thể không đếm xỉa đến, những kẻ chê cười hắn lại trở về ghen tị lúc trước.

“Thật xin lỗi, ta không có ý đó.” Mạc Thanh Ca nói.

“Không hề gì, đều là chuyện quá khứ.” Hắn hiện tại cùng Quân Ly Xuân cùng vào cùng ra, cũng biết Quân Ly Xuân tốt với hắn, không có gì so với điều này khiến hắn cao hứng hơn.

“Ta khi nào có thể rời đi?” Mạc Thanh Ca định cử động ngón tay, nhưng bị cố định chắc đến mức căn bản không động đậy được.

“Tục ngữ nói thương cân động cốt nhất bách thiên (thương đến xương cốt phải 100 ngày), tay bị thương làm cái gì cũng không tiện, cho dù thương thể trên người đã khỏi, tay cũng còn phải dưỡng. Sao đó còn phải một tháng nữa xương cốt mới có thể liền.” Lăng Kỳ Ương nhét tay người kia vào trong chăn, “Ngươi nếu không nghe lời, ta trói ngươi lại đó.”

Mạc Thanh Ca bật cười, không ngờ Lăng Kỳ Ương cứ nhiên sẽ nói muốn trối mình lại.

“Cười một cái đẹp biết bao.” Lăng Kỳ Ương nói: “Phàm là y giả, đều hy vọng người bệnh nhanh chóng khỏi, người dùng cô phụ thuốc trị thương của ta đó nha.”

Mạc Thanh Ca không ý kiến cười cười, chưa nói gì.

Trầm mặc lát nữa, Lăng Kỳ Ương hỏi: “Người là sao lại bị thương nặng như vậy ? Liên quan đến Phong Nhã các sao?”

Mạc Thanh Ca lắc đầu, cũng không muốn nhiều lời.

Nghĩ đó cũng không phải chuyện gì tốt khiến người ta muốn nhớ, Mạc Thanh Ca không muốn nói, Lăng Kỳ Ương cũng không truy vấn. Thay đổi đề tài: “Lúc ta bôi được cho người phát hiện miếng da giả trên vai người. Bất quá người yên tâm, trừ ta cùng một vài tiểu thị, không ai thấy. Người nếu muốn tiếp tục che đi, ta có thứ rất tốt có thể dùng. hừng hiện tại người có thương tích, được kia không nên đụng tới miệng vết thương, sẽ ảnh hưởng việc khép lại. Chờ thương thể người khỏi rồi, ta làm lại cho người.”

Lăng Kỳ Ương biết Nghiệp quốc có rất nhiều Khanh tử không phải tự nguyện, lúc thân thể bị thay đổi sau, vì muốn giấu, sẽ dùng một vài phương pháp che đi hoa văn lá sen. Đối với chuyện này, Lăng Kỳ Ương cũng có thể lý giải, cho nên hắn cũng làm một loại thuốc mỡ có thể che dấu, lưu để dùng.

“Đa tạ.” Mạc Thanh Ca thu hồi biểu cảm bất ngờ lúc trước, gật đầu nói tạ ơn.

“Chuyện này ta cũng sẽ không nói cho người khác, ngay cả Dịch Vương gia, người có thể yên tâm.” Sự tình liên quan đến thanh danh Mạc Thanh Ca, Lăng Kỳ Ương cảm thấy tự hắn quyết định thì tốt hơn, chính mình không có quyền nhiều lời.

Hai người đang nói, Quân Ly Uyên đến vào. Nghe thấy hai người giống như đang nói chuyện, hỏi: “Tình rồi?”

“Tam ca.” Lăng Kỳ Ương đứng lên.

Mạc Thanh Ca dự muốn đứng dậy hành lễ, nhưng bị Quân Ly Uyên ngăn lại, “Người nằm đi.”

Mạc Thanh Ca nằm lại lên giường, kỳ thật hắn căn bản không có khí lực đứng dậy, hơn nữa ở phủ Quân Ly Uyên khá xấu hổ, khiến khuôn mặt tái nhợt của hắn hơi hơi phiểm hồng.

“Ly Xuân ở bên ngoài chờ đệ.” Quân Ly Uyên nói.

“Được, ta đi về trước.” Lăng Kỳ Ương nhắc hòm thuốc, lại nói: “Đơn thuốc trên bàn này lát nữa sai người bắc uống trước khi ngủ. Đơn thuốc trước đó một ngày uống hai lần. Ngày mai nếu rảnh, ta sẽ qua.”

“Được, ta sẽ sai người trông chừng.” Quân Ly Uyên gật gật đầu, gương mặt không biểu cảm tựa như có chút không vui.

“Kì Ương cáo từ.” Lăng Kỳ Ương hành lễ với Quân Ly Uyên, lại gật gật đầu với Mạc Thanh Ca, sau đó rời khỏi phòng.

Quân Ly Xuân chờ ở bên ngoài thấy Lăng Kỳ Ương ra, giơ tay kéo người đến bên mình, ghé vào vành tai hắn thấp giọng nói: “Ta nhớ người.”

Vành tai Lăng Kỳ Ương ửng đỏ nhìn y, lông mi dày hơi hơi che khuất đôi mắt, ý cười vương trên khóe miệng.

Quân Ly Xuân cười khê, lấy hòm thuốc trong tay hắn qua, nói: “Hôm nay dùng cơm bên ngoài được không?”

“Sao lại đột ngột muốn ăn ngoài?” Trong phủ hắn là đã chuẩn bị cơm.

“Bận rộn cả một ngày, muốn đương người đến ăn lẩu cho ấm. Lẩu ở Thiên Hương cư mùa đông ăn là tuyệt nhất, cho người đến nếm thử.” Quân Ly Xuân nói.

Số lần Lăng Kỳ Ương được ăn lẩu có thể đếm trên đầu ngón tay, không phải hắn không thích, mà là phủ Vọng Dương Bá rất ít khi chuẩn bị, hắn cũng không được ra ngoài ăn cái này.

Thấy đôi mắt Lăng Kỳ Ương sáng ngời, Quân Ly Xuân ôm hân đi ra ngoài đến, “Ăn xong rồi dùng nước lẩu nấu mì, hương vị phi thường ngon.”

“Người thật sành ăn.” Lăng Kỳ Ương dựa vào Quân Ly Xuân, một chút cũng không cảm thấy lạnh.

“Lục ca dạy đó.....”

Hai người không nhanh không chậm rời khỏi Dịch Vương phủ, không mang theo tiểu tử hai người đành phải tự đi đặt chỗ. Bất quá thể nghiệm một chút cuộc sống của thường dân, cũng là một loại lạc thú.....

Trong khi hai người bên này ngọt ngào vui vẻ, trong phòng kia lại có vẻ nặng nề xấu hổ hơn rất nhiều.

Quân Ly Uyên ngồi bên giường, nhìn người trên giường. Mạc Thanh Ca khẽ cúi đầu, không nhìn hân.

Trầm mặc thật lâu sau, vẫn là Quân Ly Uyên mở miệng trước, “Trên người còn đau không?”

Mạc Thanh Ca thấp giọng nói: “Không sao.”

“Kì Ương nói thuốc trị thương có mấy vị được giảm đau, có thể cho người cảm thấy đỡ hơn chút. Chờ miệng vết thương kết vảy là tốt rồi.” Đối mặt với Mạc Thanh Ca, Quân Ly Uyên có chút bất lực. Hân có thể tự nhiên ở trước mặt Phụ hoàng thảo luận quốc thư xã tắc, cũng có thể không hề cổ kị cùng huynh đệ đàm luận âm mưu quỷ quyết, nhưng đối mặt với Mạc Thanh Ca, hân lại không biết phải nói cái gì.

Kỳ thật lời muốn nói thì rất nhiều, chỉ là không biết nói từ đâu, cũng không biết nói cái gì mới thích hợp.

“Ừm, phiền người rồi.” Mạc Thanh Ca nói.

“Kì Ương bọn họ đưa người đến đây, chỉ là trùng hợp. Bọn họ trước đó cũng không biết ta quen biết người, cho nên người cũng không cần có áp lực gì, an tâm tĩnh dưỡng là được.”

Mạc Thanh Ca gật gật đầu, nguyên lai chỉ là trùng hợp thôi. Nghĩ đến cũng phải, chuyện Dịch Vương từng nói chuyện với hân, trừ tiểu tử cùng Lục Hoàng tử đi theo Dịch Vương gia, cũng không ai khác biết. Dịch Vương gia cũng là có tránh đến người ngoài, tuy rằng chỉ là nhạt nhẽo, nhưng là có thể thấy được không nghĩ bị người khác lấy đến làm văn giữ gìn.

“Bên Phong Nhã các ta đã phái người đến thông báo, lão bản các người sai người nhắn, nói người không cần vội vã trở về, có việc thông báo cho hân một tiếng là được.”

Mạc Thanh Ca nhẹ giọng nói: “Ta vốn không muốn vào vương phủ, hiện tại cũng đến đây rồi.” Có lẽ với hân mà nói, Dịch Vương phủ cũng là lựa chọn tốt nhất, cho dù có dự tính sẵn, cũng chỉ có thể tạm thời cúi đầu.”

“Cái gì cũng không quan trọng bằng thân thể. Nơi này là viện của ta, không ai dám quấy rầy, người an tâm. Cho dù muốn trở về, cũng phải chờ Kì Ương gật đầu.” Quân Ly Uyên nói: “Ngày mai ta sẽ phái tiểu tử đến hầu hạ người.”

“Không cần phiền.....” Mạc Thanh Ca lập tức cự tuyệt, chuyện hân là Khanh tử còn không muốn ai biết, “Vương gia dụng tâm an bài cho ta như vậy, ngược lại sẽ làm tình cảnh ta ở vương phủ trở nên xấu hổ, còn không bằng cứ giữ nguyên dạng hay hơn.”

Quân Ly Uyên cảm thấy cũng có lý, liền thôi.

Im lặng thêm lát nữa, Quân Ly Uyên hỏi: “Người đến tốt cùng làm sao lại bị thương? Bị thương ở đâu?” Thương thế của Mạc Thanh Ca vừa thấy là biết do người làm, hơn nữa kẻ xuống tay cực ngoan độc, giống như mục đích là muốn hủy diệt hân. Loại sự tình này xảy ra ở ngay Nghiệp kinh, hiển nhiên là không coi Hoàng gia ra gì.

Mạc Thanh Ca nhấp hé khoé miệng, trầm mặc chống đỡ. Nếu chuyện này mà nói cho Quân Ly Uyên, Quân Ly Uyên chắc chắn sẽ không bỏ qua. Nếu Quân Ly Uyên ra mặt vì hân, vậy quan hệ giữa hân cùng với Quân Ly Uyên sẽ trở nên phức tạp hơn, hân cũng không phải người của Dịch Vương phủ. Huống hồ sau lưng người đã thương hân lại có rất nhiều mối liên quan phức tạp, lỗ xử lý không tốt, Quân Ly Uyên cũng sẽ gặp phiền toái. Có lẽ Quân Ly Uyên không sợ, nhưng hân không muốn Quân Ly Uyên vì hân mà lâm

vào phiên toái cùng khiển trách. Dù sao Quân Ly Uyên cũng là Hoàng tử, là Vương gia, thân phận tôn quý, mà hắn chỉ là một cầm linh.

“Người không muốn nói, ta cũng không ép người.” Dù sao chờ lão Lục trở về, hắn có thể tra. Đứng lên, Quân Ly Uyên từ cổ tay áo lấy ra một hà bao, để bên gối Mạc Thanh Ca.

Mạc Thanh Ca mở lớn mắt nhìn hà bao kia, khoe miệng mím chặt hơi hơi phát run.

“Trong này chứa cái gì, người rõ ràng hơn so với ta. Ta nhặt được nó ở bãi tha ma, chắc là lúc Ly Xuân cứu người rơi xuống. Người bị thương thành như vậy vẫn muốn bảo vệ cho nó, chuyện này ta không thể không quản. Người có lẽ không thấy rõ lòng mình, nhưng ta có thể thấy rõ lòng ta.” Ngờ kìa Quân Ly Uyên rất mạnh mẽ. Bất ngờ nhặt được hà bao này, thấy thứ bên trong liên kinh ngạc, cũng khiến hắn nhớ đến Mạc Thanh Ca nhiều hơn, cũng thêm một phần khó hiểu.

Hốc mắt Mạc Thanh Ca đỏ lên, hà bao này là của hắn, bên trong là lệnh bài ra vào Dịch Vương phủ. Là mấy ngày trước, Quân Ly Uyên mới vừa cho hắn. Nguyên ý là muốn hắn theo hồi phủ, cũng không phải phải ép hắn làm gì, chỉ là muốn cho hắn một môi trường tốt hơn. Mà hắn lại quyết liệt cự tuyệt.

Quân Ly Uyên cũng không có thu hồi lệnh bài, mà nói hắn nghĩ thông suốt thì tùy thời đến tìm. Quân Ly Uyên rời đi rồi, Mạc Thanh Ca nhìn chằm chằm lệnh bài kia thật lâu, nhớ tới phụ mẫu hắn trước khi lâm chung dặn, nói hắn kiếp này vạn lần không được nhập cung hay vương phủ, cũng không được gần nhà quý tộc quan gia. Hắn gật đầu đồng ý rồi.

Sau mấy năm chìm nổi sống sót, ở Phong Nhã các cũng xem hết các trò hề ỷ quyền thế ức hiếp người, mặc dù sau này đều là lão bản ra mặt giải quyết, nhưng bóng ma vẫn tồn tại. Đủ loại như thế, khiến hắn không muốn đáp ứng Quân Ly Uyên. Nhưng khi ngón tay hắn bị bẻ gãy từng cái một, đau đến không kêu được, nước mắt không khống chế được tràn khỏi hốc mắt, nhớ thương trong lòng cũng chỉ có hà bao nằm ở phần túi đặc chế nơi cổ tay áo trong kia.

Trước khi mất hết ý thức, ngón tay đã không thể cử, hắn vẫn gặt gao ôm lấy cổ tay đặt trong lòng, che chắn hà bao ấy, không muốn làm rơi, không muốn mất đi....

Quân Ly Uyên thật dài thở dài, đẩy ra lọn tóc trên trán hắn, thấp giọng nói: “Được rồi, ta không hỏi nữa. Có ta ở đây, người hảo hảo dưỡng thương là được rồi.”

Hắn không thể nhìn biểu cảm Mạc Thanh Ca lộ ra một tia khổ sở, nghĩ đến nỗi lòng càng ngày càng không thể khống chế, Quân Ly Uyên hoàn toàn lý giải yêu thương của Quân Ly Xuân dành cho Lăng Kỳ Ương. Bởi vì người kia đã ở trong lòng mình, cho nên sẽ dùng tâm tư như đang bảo vệ chính mình, để yêu người kia.

Về phần tồn tại ra sao, động tâm khi nào, có lẽ cũng không cần đáp án chính xác. Nó có thể không phải một mốc thời gian, mà là một sự kiện, hoặc một quá trình. Nhưng mặc kệ tất cả, kết quả cuối cùng là nhận định người này, đến chết không đổi.

21. C 22: Khiên Chế Vi Kì

22 Khiên chế vi kì

Mạc Thanh Ca muốn hạ tháp hành lễ, dù sao trong những người ở đây, hắn là người duy nhất không có địa vị. Cho dù là ở Phong Nhã các, cũng không cùng lúc có nhiều quý tộc hoàng cung như vậy ở chung phòng.

“Người đừng đứng lên, nằm đi.” Quân Ly Uyên lên tiếng ngăn, quay đầu lại nói với Quân Ly Triệt: “Hắn bị thương, tạm thời ở phủ ta tĩnh dưỡng, không tiện hoạt động, đệ đừng để ý.”

“Không đâu. Ta cũng không phải người ngoài, Mạc công tử cũng không cần khách khí như vậy.” Quân Ly Triệt cười nói. Mạc Thanh Ca bị thương chạy đến Dịch Vương phủ tĩnh dưỡng, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không đơn giản như vậy. Nhìn bàn tay Mạc Thanh Ca được băng bó, Quân Ly Triệt hơi hơi nhăn mày. Xem

ra đúng thật là bị thương không nhẹ, hơn nữa chỗ bị thương rất quan trọng, cũng giải thích vì sao Lăng Kỳ Ương cùng Quân Ly Xuân sẽ hôm nay lại chạy đến Dịch Vương phủ.

Quân Ly Uyên có hảo cảm với Mạc Thanh Ca, Quân Ly Triệt trước đây đã nhìn ra. Chỉ là Quân Ly Uyên vẫn chưa biểu hiện ra bao nhiêu thân thiết, hẳn cũng không hỏi nhiều. Hẳn tin tưởng chuyện tình cảm này phải thuận theo tự nhiên, tựa như Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương vậy.

“Người trở về sao lại không tiến cung trước?” Quân Ly Uyên hỏi. Theo lý thuyết Quân Ly Triệt hẳn nên đến bái kiến Phụ hoàng trước.

“Đợi lát nữa cũng không sao, dù gì cũng không thể đến phủ ca ca rồi mà không vào. Nói sau đi, ta còn muốn hỏi dị sự trong quân của huynh. Thế nào rồi? Giải quyết chưa?” Quân Ly Triệt hỏi. Thời gian hẳn nhập kinh chưa định, cho nên không cần nóng lòng. Còn tình hình Quân Ly Uyên bên này càng khiến hắn lo lắng hơn.

“Đã giải quyết, nhờ có Kỳ Ương.” Quân Ly Uyên nói.

“Xem ra ta báo cho Ly Xuân là đúng.” Quân Ly Triệt cười nói.

“Chuyện này ta còn chưa kịp phái người đến báo cho huynh, kỳ thật nói Kỳ Ương đến quân doanh là Phụ hoàng.” Quân Ly Xuân nói.

“Phụ hoàng?” Quân Ly Triệt cũng có chút bất ngờ. Trận này hẳn một mực bận rộn ở biên quan, chuyện trong kinh nếu không tuyệt đối quan trọng, cũng không hỏi đến. Hẳn vốn nghĩ Quân Ly Xuân sẽ lên tìm một cơ hội đưa Lăng Kỳ Ương vào, cũng không ngờ là ý của Phụ hoàng.

“Là như thế này.....” Quân Ly Xuân cẩn thận nói sự tình trải qua cùng kết quả tra được, cả chuyện điều phối giải được cho Quân Ly Triệt một lần. Có điều bỏ bớt phần cứu Mạc Thanh Ca ở giữa, y cho rằng chuyện này để Quân Ly Uyên nói sẽ thích hợp hơn. Có lẽ, chuyện Quân Ly Uyên cần tra có thể sẽ nhiều hơn. Cái này không phải việc y nên tham dự.

Dù sao nghĩ dưới góc độ khác, nếu là chuyện của Lăng Kỳ Ương, y cũng chỉ muốn mình mình biết, cho dù có là các ca ca, cũng không muốn cho biết.

Nghe xong sự tình, Quân Ly Triệt hơi hơi nhăn lại mày, nói: “Nói đến người phía nam, ta nhớ tới một sự kiện. Năm tháng trước, lúc ta còn ở phương Bắc nhận được tin tức. Thuộc hạ của ta nói có thấy một kẻ hành tung quỷ dị ra vào phủ Ngũ Hoàng tử. Người kia tuy rằng ăn mặc giống người Nghiệp quốc, nhưng tóc cùng móng tay đều là màu tím. Hơn nữa người kia thường che chắn vô cùng kín, cho nên cũng không thấy rõ bộ dạng lắm.”

“Cách người kia tiến vào phủ Ngũ Hoàng tử cũng rất kỳ quái, đều là từ sau tường nhảy vào, mà không đi cửa. Lúc nghe tin, ta chỉ tưởng là môn khách phủ Ngũ Hoàng tử, cũng không nghĩ nhiều. Hiện tại nói đến người phía nam, liền có vài phần khả nghi.” Quân Ly Triệt dừng một chút, nói tiếp: “Người của ta gần đây không thấy lại người kia, không biết có phải ẩn nấp rồi không.”

Quân Ly Xuân nhíu mày suy tư, nếu hoài nghi của Quân Ly Triệt là thật, như vậy có thể xác định chuyện thi tuyển cổ có quan hệ đến Ngũ Hoàng tử.

“Hắn trèo tường ra vào, cho dù chúng ta cho Phụ hoàng biết, thỉnh chỉ đến tìm bắt, lão Ngũ sẽ chối không biết. Dù sao cũng không ai thấy hai người tiếp xúc trực tiếp. Chắc hẳn người nọ không đi cửa, cũng bởi nguyên nhân này. Nếu chúng ta lục soát không ra được gì, vậy về sau muốn lật lại, đến điều tra sẽ không dễ dàng.” Quân Ly Uyên nói. Ở không có mười phần nắm chắc, cho Hoàng Thượng biết sự tình là không sáng suốt.

“Tam ca nói đúng, việc này nếu thật sự là lão Ngũ làm, tất nhiên đã có kế sách vẹn toàn.” Quân Ly Xuân nói: “Chúng ta chỉ có thể tạm thời án binh bất động, tiếp tục lưu ý.”

Quân Ly Triệt gật gù đầu, “Ta sẽ sai người theo dõi.”

Quân Ly Uyên nhìn thoáng qua Mạc Thanh Ca ngáp ngừng, hỏi: “Làm sao vậy?”

Mạc Thanh Ca chân chờ chớp mắt, mím miệng lắc đầu, nói: “Không có gì, chỉ là nằm mệt.”

“Vậy ngồi dậy chút đi.” Quân Ly Uyên đi qua, nâng người dậy.

Mặc Thanh Ca cúi đầu, có chút xấu hổ.

“Kì Ương, ngươi có ý tưởng gì?” Quân Ly Xuân nhìn về phía hắc, Lăng Kì Ương vẫn không nói, Quân Ly Xuân không khỏi phải hỏi.

Lăng Kì Ương nhìn nhìn mọi người, nói: “Nếu giống như lời Lục ca, tóc cùng móng tay người kia màu tím, vậy thì tuyến cổ hắc là hắc làm.”

“Chắc chắn?” Quân Ly Xuân không hoài nghi phán đoán của Lăng Kì Ương, chỉ là muốn biết hắc vì sao nhận định như thế.

“Cổ sư phía nam rất nhiều, cũng rất thần bí, nhưng càng thiện chế cổ, sẽ bị cổ phản phệ càng lợi hại. Bình thường cổ sư phần lớn gầy yếu, trong mắt có thể thấy được tơ máu. Năng lực tăng trưởng, dấu hiệu ra trứng độc biểu hiện lại càng rõ ràng. Như lời Lục ca, hắc đã là cổ sư cao đẳng. Người như thế chính thân mình cũng là kịch độc, cho nên hắc phải bao bọc mình kín, vừa vì không muốn bị ai thấy, mặt khác cũng lo lắng ngộ thương người, sẽ tạo phiền toái.” Lăng Kì Ương nói: “Thi tuyển cổ chỉ có cổ sư cao đẳng mới có thể nuôi, mà cổ sư như vậy rất ít gặp. Đại đa số luyện đến một nửa đã bị cổ độc mà chết. Cho nên người kia hắc là người nuôi cổ cũng là kẻ hạ cổ.”

Phán đoán cổ sư như thế nào, sư phụ hắc từ rất sớm đã dạy hắc. Còn những mặt khác, hắc thông qua ghi chép tay của sư phụ biết được.

Quân Ly Uyên gật gật đầu, “Nếu chúng ta hiện tại không thể làm gì lão Ngũ, vậy chọn cách hảo hảo đề phòng người này. Chỉ cần biết được hành tung, cũng không sợ lão Ngũ giở thêm trò gì.”

“Được hoàn người cho ta lúc ở bãi tha ma có thể phòng thân không?” Quân Ly Xuân nhìn Lăng Kì Ương.

Lăng Kì Ương cười nói: “Mùi như vậy mà người cũng nguyện ý đeo trên người?”

“Chỉ cần là người tặng, ta đều đeo.” Quân Ly Xuân mặt không đỏ khí không suyễn nói.

Lăng Kì Ương khẽ đá chân Quân Ly Xuân, thấp giọng nói: “Nói lung tung.”

Quân Ly Xuân cầm tay hắc, cười mà không nói.

Lăng Kì Ương đỏ vành tai ho nhẹ một tiếng, giả vờ bình tĩnh nói: “Ta trở về nghiên cứu một chút, xem có biện pháp nào tốt không.”

“Vậy phiền đệ khanh.” Quân Ly Uyên nói.

“Tam ca khách khí.” Nghĩ nghĩ, Lăng Kì Ương lại nói: “Kỳ thật, nếu người kia thật sự đến phủ Ngũ Hoàng tử, như vậy tình cảnh Ngũ Hoàng tử hắc là càng nguy hiểm hơn so với chúng ta.”

“Sao lại thế?” Quân Ly Triệt tò mò hỏi han.

“Mục đích cổ sư nuôi cổ là khống chế người khác, làm việc cho mình, đạt nguyện vọng của mình. Nếu Ngũ Hoàng tử là chủ tử của vị cổ sư kia, vậy theo thói quen của nhóm cổ sư, hắc sẽ suy xét cho an toàn của bản thân. Vậy có phương pháp nào tốt hơn so với dùng cổ khống chế sinh tử của chủ nhân để nắm điểm yếu, vừa có thể bảo toàn tính mạng lại dễ dàng đạt được mục đích đâu? Nếu nếu vị cổ sư kia là chủ tử, Ngũ Hoàng tử chỉ là bị hắc đe dọa, vậy hắc cũng có lý do dùng cổ khống chế Ngũ Hoàng tử.” Quân Thừa Tích nhìn như được hắc giúp đỡ, nhưng lại tự đào mộ cho chính mình.

“Đúng là vậy.” Quân Ly Triệt cả người trầm tĩnh lại.

“Nhìn bộ dáng lão Ngũ, hình như đều bình thường.” Quân Ly Uyên nói.

“Mặc kệ có phải hay không, dùng Mặc Ngọc Nhi thử một lần sẽ biết. Cho dù hắc không trúng cổ, tiếp xúc lâu với vị cổ sư kia, cũng sẽ trung độc mãn tính. Bất luận là loại nào, đối với thân thể đều nhất định có hại.” Lăng Kì Ương uống ngụm trà, nước trà thẩm hương khiến hắc cảm thấy thoải mái rất nhiều.

“Mặc Ngọc Nhi? Nó còn có bản lĩnh này?” Nói đến bé con kia, Quân Ly Triệt cười.

“Được miêu thân mình là được mà cũng là độc. Được có thể giải độc, cũng có thể giải cổ, mà độc cũng có thể công độc, cho nên nếu có dị thường, nó sẽ có phản ứng.” Lăng Kỳ Ương cười nói: “Bất quá bé con kia không thích mùi của cổ lẩm, cho nên ngồi được sẽ lùi ra xa, sẽ không lao đến.”

“Như vậy cũng tốt, nếu thật sự có vấn đề, cũng không khiến người hoài nghi.” Quân Ly Xuân nói.

“Ừ, đến lúc đó ta mang bé con kia đến, lão Ngũ sẽ không nghi nhiều.” Quân Ly Triệt vốn rất thích Mặc Ngọc Nhi, hơn nữa cũng rất thích thú cưng nhỏ, cái này ai trong cung cũng biết, cho nên hẳn mang theo Mặc Ngọc Nhi, cũng bình thường.

“Vậy trước cứ quyết định như vậy.” Quân Ly Uyên lên tiếng, tạm thời theo kế hoạch này làm.

Mấy người mới vừa nói xong, chợt nghe đến bên ngoài truyền đến một trận sảo thanh.

“Trắc Vương phi, các vị không thể vào, Vương gia đang nghị sự, không được quấy rầy.” Tiểu tư ở cửa theo phận sự ngăn lại.

“Biết Vương gia công sự vất vả, bản trắc phi cùng Triệu trắc phi đến thăm, còn mang theo súp. Vừa lúc giải lao cho Vương gia.” Hách Liên trắc phi trong triều cười nói.

Dịch Vương gia có hai vị trắc phi, nhập phủ cũng một khoảng thời gian, theo ý của Duyên Hi đế, hai người ai hoài thế tử trước, liền lập thành chính phi. Hai người này từ trước đến nay bất hòa, hiện giờ cùng đến tất có cùng mục đích. Bất quá, Nghiệp quốc từ trước đến nay sinh dục kém, hai người này cũng không biết khi nào mới có thể hoài thai, cho dù có, có bình an sinh sản được không còn hứa biết. Người sáng suốt đều biết rõ ràng, kỳ thật Duyên Hi đế căn bản không có ý chọn ai trong các nàng trở thành Dịch Vương chính phi. Nói Dịch Vương nạp hai người nhập phủ, cũng bất quá là cất nhắc mà thôi.

Tiểu tư ngăn ở trước cửa, cung kính nói: “Nhị vị trắc phi, Vương gia đã hạ lệnh không được quấy rầy, ngài làm thế này không phải muốn lấy mạng tiểu nhân sao? Hơn nữa nhị vị trắc phi không có lệnh mà vào viện của Vương gia, đã không hợp quy củ. Nếu nhất quyết vào, chẳng phải là muốn Vương gia tức giận?”

Triệu trắc phi nhú nhú mày, cẩn thận hỏi han: “Vương gia rất bận?”

“Tiểu nhân nào dám lừa ngài a.” Tiểu tư cúi đầu, vẻ mặt cẩn thận nói.

Hách Liên trắc phi kéo nàng một chút, nói: “Tỷ tỷ, đừng nghe hắn. Vương gia đã bao lâu không tới viện của chúng ta? Cho dù có bận mấy, cũng phải nghỉ ngơi a. Theo ta thấy, Vương gia rõ ràng là bị dụ dỗ mê hoặc, nuôi người ở trong viện mình, mới không đếm xỉa tới chúng ta.”

So với Triệu trắc phi, nàng dám nói nhiều hơn.

Triệu trắc phi nhăn mày càng sâu, đồn thổi trong viện Vương gia nuôi ai đó nàng cũng nghe, lần này đi theo cũng chỉ muốn xem là thật hay giả. Nhưng nếu thật sự chọc tới Vương gia, nàng cũng không muốn.

Phòng trong Quân Ly Triệt cười thâm ý, nhìn nhìn Tam ca nhà mình, lại nhìn nhìn Mặc Thanh Ca. Đứng dậy nói: “Chuyện nhà Tam ca, ta sẽ không quản. Ta đi trước, còn phải tiến cung gặp Phụ hoàng. Mặc công tử hảo hảo bảo trọng, không được để bị thương nữa.”

Mặc Thanh Ca xấu hổ gật gật đầu, cũng không biết nói gì. Lời bên ngoài nói hắn nghe rõ ràng, hắn nghĩ mình vào Dịch Vương phủ, người bên ngoài chắc chắn sẽ nghị luận, dù sao hắn chỉ là linh nhân. Lại quên mất Dịch Vương phủ còn có trắc phi, như thế, hắn liền xấu hổ hơn.

“Ly Xuân, đệ cùng Kỳ Ương đợi một lát, ta tiễn Ly Triệt đi ra ngoài.” Quân Ly Uyên bình tĩnh, hiển nhiên bị hai nữ tử bên ngoài làm cho rất tức giận.

Quân Ly Xuân gật gật đầu, chưa nói gì.

Cửa phòng mở ra. Hai vị trắc phi nhìn Dịch Vương gia bình thần, cảm thấy giật nảy. Lại nhìn Lục Hoàng tử theo ra, càng như chứng thực Quân Ly Uyên đang bàn công sự, không phải nuôi thị thiếp.

“Vương gia.” Hai người hành lễ.

Quân Ly Triệt căn bản không miễn lễ cho hai người, âm thanh lạnh lùng nói: “Ai cho các ngươi vào?”

Vốn Hách Liên trác phi lớn giọng lớn khí cũng không dám suyễn một tiếng, còn nhỏ giọng đùn đẩy nói: “Thiếp thân theo tỷ tỷ đến thăm ngài.”

Triệu trác phi vừa nghe, Hách Liên cư nhiên đem trách nhiệm đổ lên đầu mình, lập tức nói: “Là Hách Liên muội muội nghe đồn đại, kéo thiếp thân đến tìm hiểu thực hư. Thiếp thân nhiều ngày không gặp Vương gia, trong lòng mong nhớ, cho nên liền đi theo.”

“Đồn đại?” Ngữ khí Quân Ly Uyên lạnh hơn, phủ mình không coi ai ra gì lưu truyền lời đồn, là hấn làm chủ tử quân giáo không nghiêm.

Hách Liên trác phi núp ở phía sau, chỉ có Triệu trác phi nói, “Gần đây trong phủ có người truyền, ngài muốn nạp thị thiếp. Chỉ là hiện tại tạm thời nuôi trong viện của ngài, chưa nói với Hoàng Thượng.”

“Làm càn. Các người thân là trác phi, nghe loại đồn đại như thế không biết trừng trị, còn trái quy củ chạy đến, còn ra thể thống gì!” Quân Ly Uyên lạnh lùng nói.

“Thiếp thân biết sai.” Hai vị trác phi lập tức quỳ xuống. Từ lúc nhập phủ đến bây giờ, Quân Ly Uyên tuy rằng đối với các nàng không tính là thân cận, nhưng chưa từng nổi giận. Hiện giờ như vậy, sợ là thật sự tức giận rồi.

“Đi điều tra, là ai truyền trong phủ. Điều tra ra đánh năm mươi trượng, bán đến biên quan làm nô.” Quân Ly Uyên phân phó.

“Vâng!” Tiểu tư cùng quân gia mới vừa tới lập tức đáp lời, đi xuống tra xét.

“Hai người các người, không thể làm tổn trách nhiệm trác phi, để tin đồn đại, mê hoặc vương phủ, bốn vương sẽ bầm lên Hoàng nương. Các người quay về viện chờ xử lý, không có thủ dục của ta, không được rời viện nửa bước.”

“Vương gia, thiếp thân biết sai, thỉnh Vương gia tha thiếp thân, thiếp thân không dám nữa.” Nghe Quân Ly Uyên xử lý, Triệu trác phi lập tức quỳ xuống, rơi lệ đầy mặt khóc cầu.

Hách Liên trác phi choáng váng, khó khăn mới phục hồi tinh thần lại, quỳ sang, khóc rống nói: “Vương gia, niệm tình ở thiếp thân hầu hạ ngài thời gian dài như vậy, tha thiếp thân, cầu ngài Vương gia.”

Quân Ly Uyên mặt không chút thay đổi nhìn nhìn hai người quỳ xin khoan dung, giọng lạnh lùng nói: “Trong viện của bốn vương đúng là có người ở.”

Lời này vừa nói ra, hai vị trác phi đều là sửng sốt, nhưng lúc sau trong lời nói, khiến các nàng tình nguyện Quân Ly Uyên cái gì cũng không từng nói qua.

Quân Ly Uyên nói: “Nhưng hấn là một nam tử. Các người hôm nay nếu vào, gặp mặt hấn. Bốn vương có thể ban một hưu thư tổng bọn người khỏi cửa. Triều ta có luật, thân là phi thiếp, Vương gia chưa đáp ứng gặp mặt nam tử, đều bắt trung bất khiết, được bỏ. Hiện giờ sự thể này, bốn vương gia không muốn nhiều lời, các người tự giải quyết cho tốt.”

Nói xong, Quân Ly Uyên khoát tay, mấy hạ nhân đến lên, kéo hai vị trác phi xuống.

Tiếng khóc cầu đi xa, Quân Ly Uyên thật dài thở dài.

“Tam ca chóe phiền lòng, Hoàng nương sẽ có định đoạt.” Quân Ly Triệt xem đầy đủ tràng hài nói.

“Không sao cả. Ta vốn không có tình ý gì với các nàng. Nếu không có ý của Phụ hoàng, ta cũng không muốn để các nàng vào phủ.” Quân Ly Uyên lắc đầu, cùng Quân Ly Triệt đi ra ngoài.

“Trong Hoàng gia, có một số việc tất nhiên phải thỏa hiệp.” Quân Ly Triệt an ủi Tam ca nhà mình, “Loại hôn sự vì lợi này đi đâu cũng có, Tam ca nếu không đảm trách, vậy thì người nhận không phải ta cũng là Ly Xuân.”

Kỳ thật Hoàng tử thân phận nào đến kiểm chế thân tử thân phận nào, làm Hoàng đế đã sớm có tính toán, không thể phản bác. Bọn họ mặc dù là Hoàng tử, là hài tử của Phụ hoàng, nhưng cũng là quân cờ trong tay Hoàng Thượng. Đạo lý này ba người bọn họ đều hiểu, cho nên mới càng phải giúp đỡ lẫn nhau.

Quân Ly Uyên suy nghĩ, không nói gì.

“Tính toán Tam ca cho ta cùng Ly Xuân, trong lòng chúng ta rõ ràng. Lúc trước ta cùng với Lão Thất tuổi còn nhỏ, không thể vì Tam ca làm cái gì, hiện giờ Lão Thất cũng đã thành gia, Tam ca cũng có thể bớt gánh nặng trên vai.” Quân Ly Triệt khẽ cười nói.

Quân Ly Uyên nhìn nhìn hắn, thoải mái cười cười, “Huynh đệ một nhà, đừng nói thế.”

“Vâng.” Quân Ly Triệt gật gật đầu.

Ở tới gần cửa, Quân Ly Uyên lại nói: “Giúp ta tra một chút Mạc Thanh Ca làm sao lại bị thương, hắn không muốn nói, ta cũng không muốn ép hắn.”

Quân Ly Triệt cười nói: “Vâng, ta nhất định sai người mau chóng đi thăm dò.”

Quân Ly Uyên vỗ vỗ vai hắn.

“Thần đệ cáo từ trước.” Quân Ly Triệt hành lễ.

Quân Ly Uyên gật gật đầu, “Đi đi. Trên đường cẩn thận.”

Quân Ly Triệt dưới sự bảo vệ của ảnh vệ rời khỏi Dịch Vương phủ. Mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng Quân Ly Triệt, Quân Ly Uyên mới xoay người trở vào phủ. Hiện tại, hắn chỉ cần tĩnh lặng chờ kết quả là tốt rồi.

22. C23 :vô Tri Vi Hàn

23 Vô tri vi hàn

Quân Ly Uyên trở lại phòng, Lăng Kỳ Ương đang đổi được cho Mạc Thanh Ca. Thương thế trên người Mạc Thanh Ca không còn đáng ngại, bàn tay còn cần dưỡng.

Thấy hắn tiến vào, Mạc Thanh Ca bất chấp thương trên tay, hạ thấp quỳ xuống. Lăng Kỳ Ương không ngăn cản, hắn có thể hiểu suy nghĩ cùng lập trường của Mạc Thanh Ca.

Quân Ly Uyên nhú mày nhìn hắn, vẫn chưa lên tiếng.

Mạc Thanh Ca cúi đầu nói: “Vương gia, Thanh Ca có thể ở lại Dịch Vương phủ dưỡng đã là vạn hạnh. Mặc dù được Vương gia nâng đỡ, nhưng ngài trăm triệu không nên vì Thanh Ca, tổn hại đến trắc phi của ngài. Thanh Ca trăm triệu lần không dám đương nổi, còn thỉnh Vương gia suy xét danh dự, đại sự hóa tiểu sự. Hoặc là trực tiếp đưa ta về Phong Nhã các.....”

Quân Ly Uyên nhìn hắn, chậm rãi thở dài, nói: “Người đứng lên đi. Ta làm như vậy đều có nguyên nhân của ta. Về phần đồn đại, người cũng không cần để ý. Người là nam tử, ta cũng không sao. Lọc sạch trong phủ một chút cũng tốt.”

Mạc Thanh Ca nhấp hé miệng, không nói cái gì nữa. Quân Ly Uyên tuy rằng vẫn chiếu cố hắn, nhưng không thân cận, cũng chưa từng thấy hoa văn lá sen của hắn, vẫn nghĩ hắn là nam tử. Mà hắn hiện tại lại không thể mở miệng, bằng không lại phiền phức.

Lăng Kỳ Ương nâng hắn dậy, tiếp tục xử lý thương trên tay hắn. Hắn đã chuẩn bị được để che hoa văn lá sen cho Mạc Thanh Ca, định hôm nay đưa cho hắn. Đã nhiều ngày Mạc Thanh Ca cũng giấu diếm vất vả. Về phần có cần nói cho Quân Ly Uyên hay không, khi nào nói, đều do Mạc Thanh Ca quyết định.

Bất quá quan hệ hai người căng như vậy, Lăng Kỳ Ương cũng hiểu cứ mập mờ như vậy chẳng đáng.

Trong hoàng cung, Quân Ly Triệt báo cáo tình hình biên quan cho Duyên Hi đế, “Khi nọ thần quay về kinh, dân chúng Hàn Quan thành đã yên ổn. Lương thảo Nhị Hoàng huynh đưa tới sung túc, lại thêm một ít vật tư qua mùa đông. Để lại đại bộ phận trong quân rồi, còn lại một phần nhỏ phân phát hết cho dân chúng biên quan. Tin rằng không bao lâu, đại quân sẽ chiến thắng hồi kinh.”

Nghe Quân Ly Triệt hồi bẩm, lại đọc quân tình An Quốc tướng quân gửi tới, Duyên Hi để cười gật gật đầu, “Con ta có khả năng. Có các con vì trăm phần ưu, trăm không còn sầu lo không thể an bang định quốc bình thiên hạ.”

“Nhi thần không dám kể công, là Phụ hoàng có cách trị quốc, biết dùng người. Chủ ý tá lương từ chỗ Nhị Hoàng huynh là của lão Thất, xuất lương là Nhị ca, nhi thần chỉ là kẻ chạy việc, thật sự không tính gì.” Quân Ly Triệt cung kính nói.

“Con có bản lĩnh thế nào, trong lòng trăm rõ ràng, con cũng không cần quá khiêm tốn. Con võ không tốt, chuyện lần này giao cho con bạn cũng là làm khó con, nhưng con làm rất tốt, trăm rất yên lòng.” Ý cười của Duyên Hi càng đậm, “Mấy ngày này con ra ngoài, Hoàng nương con đã rất lo lắng, cả ngày ăn chay niệm phật, cầu con bình an. Lát nữa con đến thăm Hoàng nương đi. Cũng để khiến nàng yên tâm.”

“Phải khiến Hoàng nương quan tâm, là nhi thần bất hiếu.”

“Con mang công hồi kinh, trăm đã sai người thiết yến ở Hợp Tương cung, cho con đón gió tẩy trần.” Duyên Hi để cười nói.

“Nhi thần đa tạ ý tốt của Phụ hoàng. Chỉ là đại quân chưa về, nhi thần cảm thấy thật sự không cần đại thiết cung yến vì nhi thần. Thứ nhất vì lần này cũng không chỉ là công lao của mình nhi thần, thứ hai, Phụ hoàng tạm không thiết yến cũng thể hiện sự quan tâm với các tướng sĩ. Sao không chờ các tướng sĩ chiến thắng trở về hãy thiết, lúc ấy chúc mừng, các tướng sĩ sẽ càng thấy được ân tình của Phụ hoàng.” Quân Ly Triệt biết Duyên Hi để thương hân. Nhưng nếu lúc này thiết yến, bị kẻ để tâm lời ra, nói Duyên Hi để chỉ quan tâm hài tử, không quan tâm tướng sĩ, tất sẽ có tổn hại đối với thánh danh của Hoàng Thượng. Quân Ly Triệt không muốn rước phải ngôn luận.

“Vẫn là Triệt Nhi thận trọng.” Duyên Hi để gật gật đầu, vỗ vỗ vai Quân Ly Triệt, nói: “Nhưng con trở về, Phụ hoàng nếu không làm chút gì biểu hiện tâm ý, sẽ cảm thấy không đủ thương con.”

“Phụ hoàng thương nhi thần, trong lòng nhi thần hiểu được. Nếu Phụ hoàng áy náy, xin mời Phụ Hoàng đến chỗ Hoàng nương, gọi thêm Tam ca, Thất đệ cùng đệ khanh, người một nhà ăn một bữa cơm là được. Cũng tẩy trần cho nhi thần.” Quân Ly Triệt nói ra cách điều hoà, vừa suy nghĩ cho lập trường của Hoàng Thượng, vừa có thể khiến người một nhà đoàn tụ.

“Cũng tốt.” Duyên Hi để gật đầu, “Vây sai ngự thiện phòng chuẩn bị thức ăn đưa đến Nhã Khôn cung, trăm sai người đi gọi Uyên Nhi, Xuân Nhi cùng Kỳ Ương tiến cung. Chờ trăm phê xong tấu sớ, sẽ qua.” Duyên Hi để gọi tới người hầu bên người, sai hân làm việc.

“Đa tạ Phụ hoàng. Nhi thần đến chỗ Hoàng nương trước.”

“Đi đi.”

“Nhi thần cáo lui.” Quân Ly Triệt hành lễ, lui ra ngoài.

Lúc Quân Ly Triệt đến Nhã Khôn cung, Hoàng hậu quỳ đang gối trước phật cầu khẩn cho hân. Nghe tiếng thị cười chạy vào, nói Lục Hoàng tử đã trở lại. Hoàng hậu nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài đón.

“Hài tử thỉnh an Hoàng nương, hài tử bất hiếu, khiến Hoàng nương lo lắng.” Thấy Hoàng hậu, Quân Ly Triệt lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Mau đứng lên, mau đứng lên. Mau để Hoàng nương nhìn xem.” Hoàng hậu nhanh chóng nâng Quân Ly Triệt dậy, tình tứ đánh giá hài tử. Tuy rằng phong trần mệt mỏi, nhưng không ốm yếu, cũng không bị thương, nàng an tâm.

Quân Ly Triệt nhìn Hoàng nương mắt ứa lệ, cười nói: “Hài tử có mang lễ vật cho ngài.”

“Con đứa nhỏ này, còn mang lễ vật cái gì, hảo hảo trở về là được. Mau vào phòng, bên ngoài lạnh.” Hoàng hậu đỡ tay hài tử, nhận định Quân Ly Triệt trở lại khoẻ mạnh, tâm mới an xuống.

Nếu là đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì, đừng nói nàng đau lòng, cho dù chết rồi, cũng không còn mặt mũi đến cầu tuyền gặp muội muội. Cũng may ông trời chiếu cố, khiến Quân Ly Triệt bình an trở về, nàng cũng an tâm.

Từ Dịch Vương phủ đi ra, Quân Ly Xuân dắt Lăng Kỳ Ương không nhanh không chậm trở về.

“Người cảm thấy Mạc Thanh Ca người này như thế nào?” Quân Ly Xuân hỏi.

“Sao lại đột ngột hỏi cái này?” Từ khi cứu Mạc Thanh Ca, Quân Ly Xuân cơ bản không có nhắc đến nữa, giờ đột ngột hỏi, thật khiến Lăng Kỳ Ương cảm thấy có chút kỳ quái.

Quân Ly Xuân cân nhắc ngôn từ, nói: “Chỉ cảm thấy hần thần bí bí, tựa như biết cái gì, lại không muốn nói.”

Lăng Kỳ Ương cười khẽ, “Mặc kệ hần là phủ biết cái gì, nói hay không đều là quyền của hần. Không nói cũng tất nhiên có cân nhắc. Hần là cầm linh, chúng ta là hoàng tộc, lấy thân phận của hần, sống cẩn thận là tất nhiên, cho nên rất nhiều chuyện sẽ do dự mãi, nói cho chúng ta cũng sẽ có chút băn khoăn.”

“Ta thấy người cùng hần ở chung thật không tồi.”

“Hần biết rất nhiều, cùng hần nói chuyện rất thú vị.” Kỳ thật trừ việc biết bí mật người khác không biết ra, hiểu biết với hần với Mạc Thanh Ca cũng không nhiều.

“Thú vị hơn so với nói chuyện cùng ta?” Quân Ly Xuân hạ mào, nếu không phải biết Lăng Kỳ Ương không có ý gì với Mạc Thanh Ca, chỉ sợ y cũng phải ghen.

Lăng Kỳ Ương nhìn nhìn y, cười nói: “Giống nhau đâu.”

“Chủ tử.” Hai người đang nói, thấy Minh Lễ chạy tới. Đợi đến trước mặt hai người, mới xoay người thở phò.

“Chuyện gì?” Quân Ly Xuân hỏi, thấy biểu cảm của Minh Lễ, không giống như trong phủ gặp chuyện không may.

“Người trong cung tới truyền lời, thỉnh ngài cùng Vương phi tiến cung ẩm yến, tẩy trần cho Lục Hoàng tử.” Minh Lễ cười nói.

“Chỉ có thế, người chạy như vậy làm gì?” Quân Ly Xuân quở trách, “Sợ Nghiệp kinh không ai biết bốn vương phủ vào cung?”

Minh Lễ cười gãi gãi tóc, “Cái đó, tiểu nhân nghĩ, ngài cùng Vương phi còn hải hồi phủ thay y phục, không mau sao được?”

“Cũng người thông minh.” Quân Ly Xuân lắc đầu. Kéo Lăng Kỳ Ương đi trước, tẩy trần cho Lục ca y tất nhiên là không thể vắng mặt.

Hai người thay xong y phục tiến cung rồi, Quân Ly Uyên còn chưa tới. Hoàng hậu đang cùng Quân Ly Triệt nói chuyện, căn bản không rảnh quản hai người bọn họ, một lòng đặt vào hải tử viễn chinh trở về này. Lăng Kỳ Ương cười cười, cùng Quân Ly Xuân đi ra chính điện.

“Đến Thiên điện chơi cờ nhé?” Quân Ly Xuân đề nghị.

Nghĩ đến chơi cờ phải đặt cược, Lăng Kỳ Ương liền lắc đầu. Ở phủ mình còn được, trong cung vẫn nên thu liễm. Nghĩ nghĩ, Lăng Kỳ Ương nói: “Sao lại không thấy Mạc Ngọc Nhi?”

Quân Ly Xuân nhìn nhìn bốn phía, theo như thường, tiểu gia hỏa này đã sớm chạy tới. Gọi một tiểu thị ngoài điện, hỏi: “Mạc Ngọc Nhi đâu?”

“Hồi bẩm Vương gia. Gần đây Mạc Ngọc Nhi thích đến chỗ núi giả ngự hoa viên chơi, tới giờ cơm mới trở về.” Tiểu thị cẩn thận nói, đối mặt với Lân Vương gia, nhóm tiểu thị bọn họ thở cũng không dám thở mạnh. Tuy rằng so với trước đây, Lân Vương gia đã hiền lành hơn, nhưng lệ khí trên người vẫn khiến bọn họ không dám tiếp cận nhiều.

“Chúng ta đến ngự hoa viên nhìn xem.” Lăng Kỳ Ương nói.

“Được.” Quân Ly Xuân gật đầu, hai người cũng không cho người đi theo, chậm bước đến ngự hoa viên.

Ngự hoa viên vào đông không có cảnh đáng thưởng, tuy có mai hoa từng bách, nhưng cũng không bì kịp với muôn hoa đua thắm khoe sắc. Khung cảnh hạ tuyết lại đặc biệt tạo một cảnh trí khác biệt.

“Không cần gọi nó?” Quân Ly Xuân nhìn Lăng Kỳ Ương chỉ chậm rãi đi tới, không lên tiếng.

“Nó nghĩ được hương vị sẽ nhảy ra. Bé con kia rất thông minh.”

“Cũng phải.”

Quả nhiên, chưa được bao lâu, chợt nghe đến một tiếng meo quen thuộc, theo tiếng nhìn lại, Mặc Ngọc Nhi đang thần khí đứng trên núi giả, hắc mao toàn thân cũng không biết lần lộn ở đâu mà bụi bặm. Thấy Lăng Kỳ Ương nhìn nó, Mặc Ngọc Nhi hưng phấn phóng về phía hắn. Bất quá núi giả có chút xa, dáng vóc bé nhỏ của nó không nhảy được xa như vậy. Cũng may Quân Ly Xuân khinh công chớp mắt, ôm lấy nó.

Có lẽ là biết mình được cứu, Mặc Ngọc Nhi kêu hai tiếng với Quân Ly Xuân, vừa xoay người liền phóng đến chỗ Lăng Kỳ Ương.

Lăng Kỳ Ương bắt được nó, cũng không ngại nó bẩn, chỉ chọc chọc cái đầu nó, nói: “Đi đâu chơi, thành bẩn như vậy.”

Mặc Ngọc Nhi không hiểu gì, lấy đầu cọ Lăng Kỳ Ương, rất thân thiết. Nhìn y phục Lăng Kỳ Ương bị cọ bẩn, Quân Ly Xuân hận không thể xách bé con này xuống.

“Mấy con mèo khác lúc trời lạnh đều thích ở trong phòng, nó sao lại thích chạy ra bên ngoài?”

Lăng Kỳ Ương cười nói: “Mặc Ngọc Nhi không sợ lạnh, trước kia ở trong phủ, ta cùng cha vẫn luôn nhốt nó lại, hiện tại vào cung rồi, rộng rãi, nó cũng liền buông thả.”

“May nó dáng vóc nhỏ, nếu lớn một chút, không chừng còn phá phách gấp đôi.” Kỳ thật, mèo đều không thích động.

“Cũng đúng. Chúng ta trở về thôi. Nó bẩn thế này, cần tẩy rửa.”

“Ừ.”

Hai người mới vừa đi được vài bước, liền gặp Ngũ Hoàng tử Quân Thừa Tích từ một đường khác tới.

Thấy hai người, Quân Thừa Tích cười nói: “Thật trùng hợp, không ngờ ở đây lại gặp được Thất Hoàng đệ cùng đệ khanh.”

Quân Ly Xuân hơi hơi gật đầu, không nói gì. Trước đây đều là Quân Ly Triệt ra mặt, nhưng hôm nay Quân Ly Triệt không ở đây, cho nên người ra mặt liền biến thành Lăng Kỳ Ương.

“Ngũ Ca bình an.” Lăng Kỳ Ương nói.

“Đệ khanh hữu lễ. Các đệ sao lại ở đây? Trời lạnh nên ở trong điện mới đúng.” Quân Thừa Tích cười nói, tuy cười, nhưng cảm giác không phải xuất phát từ chân tâm.

“Mặc Ngọc Nhi chạy đến đây chơi, ta cùng Vương gia đến bắt nó tìm về.” Lăng Kỳ Ương nói, lập tức hỏi lại: “Ngũ Ca vì sao tới đây?”

“Mẫu phi muốn trồng hoa mai trong điện, ta đang muốn đến chiết một ít.” Quân Thừa Diễn nói.

“Ngũ Ca hiểu tâm.”

Lúc này, Mặc Ngọc Nhi nằm trong lòng Lăng Kỳ Ương, đôi mắt lại nhìn chăm chăm Quân Thừa Diễn, như là nhìn ra cái gì đó.

“Nuôi mèo thì không sao, nhưng để chạy loạn khắp nơi cũng không tốt, vạn nhất bị ai không biết bắt đi làm áo da, đệ khanh không phải sẽ đau lòng sao?” Ngũ khí của Quân Thừa Tích có chút không tốt.

Lăng Kỳ Ương thần nhiên như trước cười, nói: “Có gan bắt nó, cũng phải có gan giết nó đã. Lại nói, nó là thú cưng của Hoàng nương, nếu xảy ra chuyện gì, là bất kính với Hoàng nương, cũng là bất kính với Phụ hoàng. Cho nên, không ai dám làm như vậy đâu.”

“Đệ khanh nói có lý.....” Quân Thừa Tích đang nói chưa dứt lời, sắc mặt lại đột ngột trắng, dụng lực ôm đầu. Người hầu phía sau hắn nhanh chóng đỡ lấy, gấp giọng nói: “Điện hạ, ngài làm sao vậy?”

Mà lúc này Mặc Ngọc Nhi sống chết chui vào lòng Lăng Kỳ Ương, như là gặp phải thứ gì đó mình vô cùng chán ghét.

Nghĩ đến trước đó Lăng Kỳ Ương từng nói Mặc Ngọc Nhi sẽ có biểu hiện, trong lòng Quân Ly Xuân hiểu rõ, tiến lên một bước che Lăng Kỳ Ương cùng Mặc Ngọc Nhi, nói: “Ngũ Hoàng huynh làm sao vậy?”

Quân Thừa Tích cau mày, miễn cưỡng nói: “Có thể là đầu phong phát tác, chắc do đã nhiều ngày không nghỉ ngơi tốt, nhiễm phong hàn.” Nhìn biểu cảm của Quân Thừa Tích, tựa như cũng không rõ nguyên nhân thực sự khiến mình đau đầu, còn tưởng là bệnh thương hàn thôi.

“Vậy mau trở về nghỉ ngơi, gọi thái y hảo hảo xem thử.” Giọng Quân Ly Xuân mặc dù không có cảm xúc, nhưng cái nên nói đều đã nói.

“Được. Vậy huynh về trước.” Quân Thừa Tích sai người hầu đỡ, chậm rãi lui về hướng vừa nãy đi tới.

Chờ hẩn đi xa, Lăng Kỳ Ương cười nhìn Quân Ly Xuân nháy mắt mấy cái. Quân Ly Xuân xách Mặc Ngọc Nhi đã sắp chui vào áo trong của Lăng Kỳ Ương ra, kẹp ở khuỷu tay, một tay kia dắt Lăng Kỳ Ương, đi về hướng Nhã Khôn cung.

23. C24 :cầm Sư Vi Lưu

24 Cầm sư vi lưu

Ở trên đường trở về, Lăng Kỳ Ương nói: “Xem ra ta đoán đúng rồi. Mà Ngũ Hoàng tử thoát nhìn cũng không biết mình bị hạ cổ.”

“Ừm. Người đến phủ hẩn, hẩn cũng là tự làm bậy.” Quân Ly Xuân rất kinh thường.

“Ngũ Hoàng tử đã tâm lớn.” Lăng Kỳ Ương cười nói, nếu không có dã tâm, nhất định sẽ không gặp người như cổ sư.

“Hẩn ý Hoàng Quý phi được sủng ái, mẫu gia Hoàng Quý phi thế lực cũng rất chắc chắn, tất nhiên sẽ có ý tưởng với ngôi vị Hoàng đế. Chỉ là có khi quá mức cật lực, ngược lại sẽ hại chính mình.” Quân Ly Xuân nắm tay Lăng Kỳ Ương kéo nhanh chút.

Lăng Kỳ Ương không có hỏi ý có ý gì với ngôi vị Hoàng đế không, đáp án kỳ thật với hẩn mà nói không có ý nghĩa, mặc kệ Quân Ly Xuân lựa chọn cái gì, hẩn đều sẽ giúp y.

“Ngũ Hoàng tử ra sao cũng không quan trọng, chỉ sợ vị cổ sư kia mượn đó gây chuyện, khiến người nhập hiểm.” Lần trước là Quân Ly Uyên, ai biết tiếp theo có phải là Quân Ly Xuân không?

“Chúng ta nếu đã có mục tiêu, vậy âm thầm giám sát chặt chẽ hẩn là tốt rồi. Chỉ cần phòng bị nhiều hơn, không sợ hẩn nảy ra chủ ý gì.” Quân Ly Xuân thật cảm thấy sự tình dễ dàng hơn nhiều rồi, chỉ cần cổ sư kia còn gây họa cho Quân Thừa Tích, y không muốn quản nhiều.

Trở lại Nhã Khôn cung, Quân Ly Uyên đã đến. Lăng Kỳ Ương đi tắm rửa cho Mặc Ngọc Nhi, miễn cho nó bẩn hễ hễ làm người khác ngại. Khi trời tối đen, Duyên Hi để cũng tới Nhã Khôn cung.

Người một nhà quây quanh bàn, đón gió tẩy trần cho Quân Ly Triệt, một bữa cơm ăn đến náo nóng.

Đội bốn người cáo biệt Hoàng hậu xong, đi ra khỏi Nhã Khôn cung, Quân Ly Xuân mới kể lại chuyện hôm nay ở ngự hoa viên cho hai người kia nghe. Vốn kế hoạch Quân Ly Triệt đưa Mặc Ngọc Nhi đến thử lão Ngũ đã vì bất ngờ hôm nay mà ngừng lại.

Suy nghĩ của Quân Ly Uyên cùng Quân Ly Triệt không khác gì mấy với Quân Ly Xuân, ba người cũng không cần nhiều lời, chỉ chờ xem lão Ngũ tự diệt vong. Cho dù cuối cùng Quân Thừa Tích may mắn tránh được một kiếp, sự tình bất quá là trở lại điểm xuất phát, muốn đơn phương uy hiếp đến địa vị ba người họ, không có khả năng.

Mấy ngày sau, Quân Ly Triệt đưa đến nguyên nhân Mạc Thanh Ca bị thương. Vì sợ Mạc Thanh Ca nghe được, sẽ không vui với Quân Ly Uyên, Quân Ly Triệt mời Quân Ly Uyên, Quân Ly Xuân đến Lân Vương phủ. Hơn nữa việc này Quân Ly Xuân sớm muộn gì cũng phải biết.

“Ngày đó mời cầm linh của Phong Nhã các là phủ Cung Liêm Hầu, nói là thể tử hôm sau muốn mở tiệc chiêu đãi bạn tốt, thỉnh đến trợ hứng. Nhưng lúc ấy cầm linh đã định ban đêm đột ngột phát sốt, Phong Nhã các lại không muốn đắc tội Cung Liêm Hầu thể tử, chỉ phải đưa Mạc Thanh Ca tiến đến thể thân.” Quân Ly Triệt nhẹ nhàng nói.

Dù sao Mạc Thanh Ca cầm nghệ xuất chúng, so với vị cầm linh trước càng nổi danh, để hấn đến thay, cũng coi đã nể mặt. Mạc Thanh Ca vốn không ra khỏi Phong Nhã các, nhưng vì giải quyết chuyện lần này, cũng không thể không giữ thể diện cho Các chủ.

Bất quá nói đến vị Cung Liêm Hầu thể tử La Đình Thăng này, Quân Ly Xuân cùng Quân Ly Uyên cũng không khỏi nhũm mày. Không phải từng tiếp xúc, mà vì Cung Liêm Hầu phủ là mẫu gia của cố mẫu phi Tứ Hoàng tử, La Đình Thăng là biểu ca của Tứ Hoàng tử. Mấy năm nay Quân Thừa Diễm tuy rằng được Hoàng Quý phi nuôi nấng, nhưng chưa bao giờ chặt đứt liên hệ với Cung Liêm Hầu. Cung Liêm Hầu cũng nương nhờ Tứ Hoàng tử, nịnh bợ lão Ngũ cùng Hoàng Quý phi.

“Mạc Thanh Ca sau đó, hết thấy đều rất thuận lợi. Nhưng yến tiệc kết thúc, La Đình Thăng bắt đầu cố ý thân cận cùng Mạc Thanh Ca, nói muốn mời hấn vào phủ. Mạc Thanh Ca cự tuyệt, nhưng sau đó bị hấn lấy lý do phủ mất đồ, người từ ngoài đến cũng có hiềm nghi, lưu người lại phủ qua đêm.” Quân Ly Triệt dừng một chút, nhìn nhìn sắc mặt Quân Ly Uyên, mới tiếp tục nói: “Phong Nhã các phái người đến đón người, bị người của phủ Cung Liêm Hầu đuổi đi. Sau nửa đêm, La Đình Thăng thừa dịp thiếp thị ngủ, lên tới phòng Mạc Thanh Ca, dục cầu không được, sau đó bị Mạc Thanh Ca gây thương tích.

Quân Ly Uyên cau mày, bàn tay đặt trên bàn siết lại. Hấn từ trước đến nay không quan tâm đến chuyện của phủ Cung Liêm Hầu, không ngờ cư nhiên chọc tới hấn.

“Nghe nói thương tới đầu, đến hừng đông mới tỉnh lại. Sau đó bắt đầu sai người tra tấn Mạc Thanh Ca, đánh cho mình đầy thương tích không nói, còn bẻ gãy từng ngón tay hấn. Thiếp thị của La Đình Thăng bởi vì hôm qua La Đình Thăng toàn nhìn Mạc Thanh Ca, tâm sinh ghen tỵ, hơn nữa hấn đã thương La Đình Thăng, lòng sinh bất mãn. Cũng cùng ở đó nhìn hạ nhân tra tấn Mạc Thanh Ca.” Quân Ly Triệt nói rất hàm súc, hấn sợ việc này kể quá chi tiết, Quân Ly Uyên trong cơn giận dữ, trực tiếp đến phủ Cung Liêm Hầu, làm ra chuyện thiếu lý trí.

“Một tên thể tử cũng dám coi mạng người như cỏ rác, nghĩ cũng biết là ai cho hấn gan lộng hành.” Quân Ly Xuân buông chén trà, ngữ khí không tốt.

Chỗ dựa vững chắc lớn nhất mà phủ Cung Liêm Hầu có thể nhờ đến là Quân Thừa Diễm. Thân thể Cung Liêm Hầu luôn không tốt, chuyện trong phủ cơ hồ đều giao cho La Đình Thăng xử lý. Hấn cùng Quân Thừa Diễm, Quân Thừa Tích vẫn thường lui tới, phỏng chừng cũng là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng.

“Bất quá cũng may có thiếp thị kia ở đó, Mạc Thanh Ca mới chưa bị xâm phạm trước mặt mọi người. Đợi hấn hấp hối, La Đình Thăng liền sai người bọc chiếu, vứt hấn vào bãi tha ma. Tiểu thị theo Mạc Thanh Ca đến bị đuổi về Phong Nhã các, bởi vì chứng kiến cả quá trình, đã bị kinh hoảng, liên tục sốt cao bảy ngày, cũng may cuối cùng giữ được mạng.” Quân Ly Triệt đơn giản nói hết chi tiết, không muốn lảm nhảm. Bất quá những người đang ngồi hiểu, tiểu thị kia ở Phong Nhã các cái gì mà chưa thấy qua? Bị dọa sinh bệnh, cũng đủ để thấy tình cảnh lúc đó thảm thiết thế nào.

Không khí trầm mặc chốc lát, Quân Ly Xuân mở miệng nói: “Tam ca, huynh định làm gì bây giờ?” Y nhìn ra, qua mấy ngày nay ở chung, Quân Ly Uyên đã thích Mạc Thanh Ca. Cho nên hấn có thể lý giải tâm tình Quân Ly Uyên, tựa như y đời này nhất định phải diệt trừ Thát Mã tộc vậy, phạm là kẻ thương tổn người yêu của mình, đều phải hoàn toàn diệt trừ, vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Quân Ly Uyên nâng chung trà lên, mở nắp, lại đóng lại, trịnh trọng nói: “Ta sẽ không để hấn quay về Phong Nhã các, cho dù hấn là nam tử, ta cũng sẽ giữ hấn ở lại trong phủ. Chỗ La Đình Thăng ta sẽ phái người theo dõi.”

Quân Ly Xuân có chút chần chờ, vừa định nói để mình phái người theo dõi, Quân Ly Uyên liền nói tiếp: “Yên tâm, ta có chừng mực. Trước khi không thể diệt tận gốc phủ Cung Liêm Hầu cùng lão Tứ, lão Ngũ một lần, ta sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.”

Quân Ly Xuân gật gật đầu, không nói gì nữa.

Trải qua gần hai tháng dưỡng, tay Mạc Thanh Ca đã khỏi hẳn, tuy rằng còn chưa thể cầm vật nặng, nhưng tự hành động đã không thành vấn đề. Mạc Thanh Ca khôi phục rồi, Quân Ly Triệt lại trắng đêm nói chuyện cùng hắn một lần, cuối cùng Mạc Thanh Ca đồng ý ở lại Dịch Vương phủ làm nhạc công.

Ngày kế, Quân Ly Uyên liền tự mình đưa Mạc Thanh Ca trở về Phong Nhã các. Mạc Thanh Ca lên lầu thu thập hành lý, Quân Ly Uyên lại tìm lão bản, chuộc thân cho Mạc Thanh Ca.

Xác định khế bán thân không có sai lầm gì, Quân Ly Uyên giao cho Mạc Thanh Ca, không hỏi nữa.

Mạc Thanh Ca rời đi, không ít linh nhân trong các đến tiễn. Vì tránh tai mắt, hai người đi cửa sau.

Phong Nhã các lão bản giữ chặt Mạc Thanh Ca, nói nhỏ: “Ta nhìn ngươi đến, giờ ngươi rời đi, coi như là giải một cục tâm sự của ta. Ngày sau tự ngươi phải bảo trọng, có Dịch Vương gia làm chỗ dựa cho ngươi, cũng không ai còn dám tổn thương ngươi. Về chuyện ngươi giấu diếm thân phận Khanh tử..... Nếu cảm thấy là người đáng để ở bên cả đời, hãy nói cho hắn đi.”

Mạc Thanh Ca gật gật đầu, “Mấy năm nay đa tạ ngài chiếu ứng, ngài cũng bảo trọng. Nếu rảnh ta sẽ trở về thăm ngài.”

Lão bản khoát tay, “Nếu đi ra ngoài, cũng đừng trở về.”

Mạc Thanh Ca cười cười, “Làm khách cũng không hoan nghênh?”

“Như thế thì được.” Lão bản cười gật đầu.

Sau đó, trong tiếng mọi người nói lời từ biệt, Mạc Thanh Ca lên xe ngựa, cùng Quân Ly Uyên rời đi.

Thời tiết dần dần ấm lên, cũng không thể cứ ở trong phòng mãi. Theo xuân về hoa nở, biên quan cũng truyền đến tin tức tốt, bộ tộc Thát Mã đã bị đánh đuổi, không dám tái phạm. Hàn Quan thành cũng khôi phục yên bình trước đây. Duyên Hi để nghe tin vô cùng cao hứng, hạ chỉ, bảo chủ tướng an bài phòng ngự, lãnh binh hồi kinh.

Lăng Kỳ Ương ở được phòng mài thuốc bột, chuẩn bị làm thêm một ít dược hoàn phòng cổ. Đơn thuốc hắn mới nghiên cứu chế tạo ra tuy rằng có hiệu tính tương đương với dược trước đó, nhưng bởi vì cần tùy thân mang theo, cho nên lượng dược cần cân nhắc. Lại bổ thêm tinh dầu mấy vị hoa thảo điều hòa mùi vị, cuối cùng chế thành túi hương tiện dụng.

Có điều, thời gian dược lực kéo dài giảm đi, phải hai tháng một đổi lần, mới có thể đảm bảo tác dụng.

Quân Ly Xuân ngồi trên ghế bên cạnh xem công văn, giống như đột ngột nhớ tới cái gì, hỏi: “Đúng rồi, Tam ca hôm nay hạ triều muốn nhờ ta hỏi một chút, tay Mạc Thanh Ca khi nào thì có thể khôi hoàn toàn?”

Lăng Kỳ Ương dời ánh mắt khỏi đơn thuốc, cười nói: “Kỳ thật đã không ngại gì nữa, chỉ cần dưỡng nửa tháng, mỗi ngày lấy dược bôi lên tay, như vậy về sau trời lạnh, xương cốt mới không đau.”

Quân Ly Xuân gật gật đầu, định ngày mai sẽ cho Quân Ly Uyên biết.

“Ta phát hiện từ sau khi Thanh Ca nhập phủ, Tam ca lại ít tìm ngươi.” Dĩ vãng mỗi khi hạ triều, Quân Ly Uyên còn có thể cùng Quân Ly Xuân và Quân Ly Triệt đến dùng điểm tâm, nhưng từ khi Mạc Thanh Ca nhập phủ, chuyện này liền hủy bỏ.

“Như vậy cũng tốt, ta cũng có thêm thời gian ở cùng ngươi.” Quân Ly Xuân thật ra không để ý lắm, dù sao Mạc Thanh Ca là người Tam ca y chọn, “Ta có khi cảm thấy Tam ca bận khoản nhiều quá. Nếu ngươi là Mạc Thanh Ca, ta cho dù phải cướp, cũng phải cướp ngươi về.”

Lăng Kỳ Ương bật cười, “Nói lung tung.”

“Sao lại là nói lung tung? Nếu không người chạy thử một lần xem, ta cướp người về thử?” Quân Ly Xuân bắt lấy Lăng Kỳ Ương lại, hôn một cái.

“Đừng nháo, ta không phải Thanh Ca.”

“Ừm.” Quân Ly Xuân ôm chặt Lăng Kỳ Ương, “May là không phải.” May mắn hẳn chỉ là Lăng Kỳ Ương toàn tâm toàn ý với y.....

“Hai vị trắc phi của Tam ca bị giáng chức, trong phủ hẳn là an bình hơn không ít. Thanh Ca cũng không về bị khinh thường.” Trước đó hai vị trắc phi nháo ở Dịch Vương phủ bị giáng làm thiếp thị, không thể nào vươn lên địa vị Vương phi nữa, cũng từ tiền viện dọn vào tây thiên viện.

“Những cái khác là chuyện nhỏ, có thể thanh đồn cao thấp trong phủ, răn đe mới là tối quan trọng.” Quân Ly Xuân nói: “Lân Vương phủ cũng may có người quản lý cao thấp, rất yên bình.”

Điểm ấy Lăng Kỳ Ương cũng không dám kể công, cười nói: “Là kết quả Vương gia uy nghiêm.”

Quân Ly Xuân nhéo chóp mũi hẳn, “Vương phi khoan dung đại lượng, người trong phủ mới không còn bị ta làm cho sợ tới mức ai cũng vẻ mặt nghiêm trọng.”

“Ta cũng muốn uy nghiêm, nhưng nơi này dù sao cũng là nhà, ở nhà vẫn tùy ý tự tại tốt hơn.”

“Ừm, người như bây giờ rất tốt.”

“Người cũng tốt lắm.” Lăng Kỳ Ương cười nói.

Hai người ngọt ngào, ảnh vệ truyền đến tin tức. Nói Ngũ Hoàng tử tới Dịch Vương phủ, nói là muốn cùng Dịch Vương gia thảo luận chuyện chống lũ lụt vào xuân.

Chuyện này Duyên Hi để giao cho Quân Ly Uyên làm, lão Ngũ lúc này đến, thật có chút không rõ. Nếu rất sự có ý kiến hay gì, trực tiếp nói với Duyên Hi để chẳng phải tốt hơn sao? Bất quá Quân Ly Uyên không cho người ta đến gọi y, Quân Ly Xuân cũng không vọng động, yên lặng xem biến cũng được.

Lão Ngũ đông đông dài dài đến sau bữa tối, mới cáo từ rời đi. Mọi người cũng không nhìn ra mục đích của hẳn.

Ba ngày sau, Quân Thừa Tích viết tấu chương trình cho Duyên Hi để, nói Dịch Vương gia Quân Ly Uyên thu lưu cầm quan của Phong Nhã các, suốt ngày trầm luân, trầm mê tà âm. Không còn lòng dạ nào xử việc nước, phụ ân Phụ hoàng, cũng có tổn hại tới thanh danh Dịch Vương. Mong Hoàng Thượng thánh xét.

Duyên Hi để cầm tấu số đọc vài lần, mới nói với người hầu bên cạnh: “Truyền Uyên Nhi ngày mai sau khi hạ triều, đến Nhã Khôn cung gặp ta.”

“Vâng.” Người hầu lĩnh mệnh, lui ra ngoài.

24. C25 :sùng Vương Vi Tôn

25 Sùng Vương vi tôn

Sau khi lâm triều, Quân Ly Uyên theo lời triệu đến Nhã Khôn cung. Hôm nay Duyên Hi để đến cùng Hoàng hậu dùng bữa thiện, gọi hẳn đến vừa hảo. Quân Ly Xuân mang theo thuốc bổ mà Lăng Kỳ Ương phối cho Hoàng hậu, thêm vào nguyên liệu nấu ăn làm được thiện là tốt nhất, tiện đường đi cùng Quân Ly Uyên.

“Tam Hoàng huynh có biết Phụ hoàng tìm huynh có chuyện gì không?” Quân Ly Xuân hỏi. Cùng Lăng Kỳ Ương cùng một chỗ lâu ngày, y cũng dần dần thích hương vị thảo dược. Hiện giờ tay mang dược, mùi dược phảng phất giống như là Lăng Kỳ Ương đang ở bên người y vậy.

Quân Ly Uyên nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không rõ lắm. Bất quá hẳn là không phải đại sự, nếu không cũng sẽ không đến chỗ Hoàng nương.”

“Ừm.” Quân Ly Xuân gật gật đầu.

Lúc hai người đến Nhã Khôn cung, đồ ăn sáng mới vừa dọn xong. Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu ngồi đối diện, thấy hai người tiến vào, Hoàng hậu có chút bất ngờ, hình như cũng không biết họ sáng sớm tới làm gì.

Hai người hành lễ, Duyên Hi để mặt không chút thay đổi khoát tay, cho hai người đứng dậy.

“Hai con sao lại đến đây?” Hoàng hậu cười nói, nhưng nhìn biểu cảm của Duyên Hi để, trong lòng cũng có chút bồn chồn, liền không ban tọa.

“Kì Ương phối đơn thuốc mới, tốt nhất cho điều dưỡng khí sắc mùa xuân, nhi thần tặng riêng đến.” Quân Ly Xuân nói xong, giao được trên tay cho tiểu thị.

“Người cùng Kì Ương đều có tâm.” Hoàng hậu cười yên lòng. Từ khi hài tử nàng lấy Lăng Kì Ương, được thiện của Nhã Khôn cung được bổ sung không ít. Không thể không nói, đơn thuốc của Lăng Kì Ương so với thái y viện tốt hơn nhiều, hương vị cũng dễ uống. Mấy tháng này, khí sắc Hoàng hậu càng hồng nhuận, nhìn qua cũng trẻ vài tuổi.

“Hoàng nương thích là tốt rồi.” Quân Ly Xuân trả lời.

Hỏi tiểu nhi tử xong, Hoàng hậu lại nhìn về phía Quân Ly Uyên, “Còn con? Cũng có thứ muốn đưa?”

“Là trăm triệu nó tới.” Duyên Hi để mở miệng nói, trên mặt vẫn nhìn không ra cảm xúc.

Hoàng hậu nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, cũng bất động thanh sắc, không hỏi nhiều.

“Trăm triệu con tới, là nghe nói con ở trong phủ nuôi cầm quan, suốt ngày trầm mê trong tiếng đàn, bị dụ hoặc, không lo chính sự.” Duyên Hi để nói.

Hoàng hậu nhíu mày, chuyện nuôi cầm quan có lớn có nhỏ, nhưng nàng không tin hài tử của mình sẽ trầm mê, không làm việc đàn ông hoàng.

Nghe được lời Duyên Hi để nói, Quân Ly Uyên cũng hơi hơi nhíu mày. Đang muốn mở miệng, bên cạnh Quân Ly Xuân liền hành lễ trước nói: “Phụ hoàng, chuyện này cùng nhi thần cùng Kì Ương cũng có liên quan, xin cho nhi thần thuyết minh.”

Duyên Hi để gật gật đầu, ý bảo y tiếp tục.

“Người kia cũng không phải cầm quan, mà là cầm linh, tên gọi Mạc Thanh Ca. Là người ngày ấy nhi thần cùng Kì Ương đi thăm dò thi tuyển cổ, ngẫu nhiên cứu được.” Ở Nghiệp quốc, cầm quan tương đương với tiểu quan, mà cầm linh lại là bán nghệ không bán thân, thân phận so với tiểu quan cao hơn rất nhiều, “Bởi vì Mạc Thanh Ca là nam tử, Kì Ương là Khanh tử, nhi thần không muốn thanh danh hấn bởi vì cứu người mà tổn hại, cho nên đưa người đến dưỡng ở phủ Tam ca. Kỳ thật nhi thần cũng là có tư tâm, nhi thần không muốn thời gian Kì Ương cùng với nam tử ở chung quá dài.”

Duyên Hi để nhìn nhìn Quân Ly Xuân, gật gật đầu, xem như chấp nhận, “Lúc ấy các con đến bẩm báo chuyện thi tuyển cổ, Kì Ương không có tới, con nói là đang cứu người, ý chỉ người này?”

“Vâng.” Quân Ly Xuân nói: “Trải qua một đoạn thời gian ở chung, nhi thần cùng Kì Ương đều cảm thấy Mạc Thanh Ca thuyết pháp bất phạm, tính tình cũng khiêm tốn phong nhã, không có nửa điểm tục khí, cũng coi như khó thấy. Lúc này, nhi thần cũng sai người điều tra hấn, Mạc Thanh Ca mặc dù ở Phong Nhã các, lại là cầm linh, nhưng từ trước đến nay giữ mình trong sạch, danh dự thanh khiết, cũng không phải kẻ tham mộ hư vinh. Lúc này mới yên tâm để người ở lại phủ Tam ca, cũng yên tâm để Kì Ương tương giao với hấn. Tam ca vốn cũng chỉ có hảo ý thu lưu người bị thương, không ngờ bị hiểu lầm.”

Quân Ly Xuân dùng từ “Hiểu lầm”, mà không phải “Hãm hại”, cùng lúc cho thấy bọn họ chưa bao giờ cảm thấy loại sự tình này có cái gì đáng để lên án, mặt khác cũng là dùng sự trong sạch của mình làm nổi bật dụng tâm kín đáo.

Quân Ly Uyên cũng tiến lên hành lễ, cung kính nói: “Phụ hoàng, ngài thường dạy nhi thần, người mặc dù nhân thân phận không giống nhau phân thành ba bảy loại, nhưng cũng không thể bởi vì thân phận liên lụy định đánh giá cao thấp. Ngài cũng từng nói, phạm là người tài ba đều đáng dùng, làm Hoàng tử, cũng phải thiện dùng người, mới không phụ tài hoa của người khác.”

Duyên Hi để gật gật đầu. Tuy trong triều đình nhân tài đông đúc, nhưng hẳn càng tin tưởng dân gian tài người vô số, không kém trong triều.

“Nhi thần một khoảng thời gian trước vì việc thiếp thị trong phủ phiền lòng, gần đây lại toàn tâm đặt ở chuyện chống lũ lụt, có khi nghĩ không ra phương pháp hay, khó tránh khỏi phiền lòng. Mỗi khi vậy, cùng hẳn nói một lát, có thể trầm tĩnh lại, rộng mở sáng suốt. Có lẽ điều này theo Phụ hoàng thấy không tính là gì, nhưng đối với nhi thần mà nói là khó có.” Quân Ly Uyên nói thành khẩn, “Trong phủ có thể có một người như vậy, nhi thần sâu sắc quý trọng.”

“Trầm hiểu.” Duyên Hi để khe khẽ thở dài. Năm đó, Hiền Quý phi cũng vào những lúc hẳn đau đầu nhất cùng hẳn tán gẫu vài câu, khiến hẳn trầm tĩnh lại, sau đó giải quyết rất tốt chuyện triều đình. Hiện giờ không còn nữ tử như vậy ở bên nữa, Duyên Hi để cũng rất hoài niệm. Hiện tại Tam tử của mình gặp được người như vậy, tất nhiên hẳn quý trọng.

Nghe Duyên Hi để nói, Quân Ly Uyên có chút kinh ngạc. Nhưng Hoàng hậu bên cạnh lại hiểu rõ, nàng biết Hoàng Thượng nghĩ tới ai. Không chỉ mình Duyên Hi để, chính nàng có những khi nhiều tâm vì hậu cung việc, muội muội song sinh của nàng cũng có thể vì nàng giải quyết một phần. Cho nên nàng cùng muội muội tình cảm luôn luôn thâm hậu.

“Cái gọi là nhi thần suốt ngày trầm mê tiếng đàn, là lời nói vô căn cứ. Vết thương trên tay hẳn tuy mặt ngoài đã khỏi hẳn, nhưng Kỳ Ương nói trước khi chưa bôi xong được, sẽ không thể đánh đàn. Chỉ là tự sinh hoạt thì không thành vấn đề thôi.” Quân Ly Uyên tiếp tục nói: “Nhi thần đúng là vô cùng tán thưởng Mạc Thanh Ca, nhưng Mạc Thanh Ca là nam tử, lại luôn luôn giữ mình trong sạch, cũng chưa từng dụ dỗ nhi thần, cũng không phải nam sủng của nhi thần, không có việc sẽ giữ khoảng cách. Vào Phong Nhã các là vì bất đắc dĩ, không đáng bị lên án. Huống chi hẳn hiện giờ đã chuộc thân, lại càng không đáng bị làm nhục.”

Mạc Thanh Ca tuy rằng lưu tại phủ hẳn, nhưng quan hệ hai người thanh bạch, không có gì có thể khiến người khác lấy nói.

“Không đối gạt Phụ hoàng. Hẳn vốn không muốn lưu lại, Mạc Thanh Ca không muốn tiến cung hay vương phủ, là chuyện tất cả khách nhân của Phong Nhã các đều biết. Nhi thần cũng rất mất công phu, mới khiến hẳn lưu lại làm nhạc công.” Quân Ly Uyên nói.

Duyên Hi để không nói, như đang ngẫm nghĩ.

Hoàng hậu đã mở miệng trước, hơi quan tâm hỏi: “Hẳn sao lại bị thương?”

“Nghe nói là không muốn theo sự ép buộc của nhà quyền quý, bị tra tấn một phen, mười ngón bị bẻ gãy cả, nếu không gặp Kỳ Ương, phỏng chừng đã thành phế nhân.” Quân Ly Uyên tránh nặng tìm nhẹ giải thích.

Hoàng hậu nhăn lại mày, trong mắt khó nén tức giận, “Quốc nội Đại Nghiệp lại có chuyện này, cùng cướp đoạt có gì khác nhau?”

“Hoàng nương bớt giận.” Quân Ly Xuân mở miệng nói: “Mạc Thanh Ca đắc tội người, ở lại phủ Tam ca giữ được tính mạng, cũng coi như nhân họa đắc phúc.”

“Nhà quyền quý nào?” Duyên Hi để hỏi.

“Không phải nhân vật lớn gì, Phụ hoàng không cần phiền lòng. Dù sao Mạc Thanh Ca hiện tại không sao, cũng không muốn truy cứu, nhi thần nghĩ cho chút giáo huấn là ổn.”

“Ừm.” Duyên Hi để gật đầu. Nếu người đã đếm Tam tử phủ, liền để Tam tử phủ xử lý liền thỏa đáng.

“Nếu người nọ không thể đánh đàn, người thượng tấu cho ngài nói Uyên Nhi trầm mê tiếng đàn, chẳng lẽ không phải khi quân?” Hoàng hậu cảm thấy việc này chẳng những cần làm sáng tỏ cho Quân Ly Uyên, quan trọng hơn là khiến Duyên Hi để về sau không cần tin vào loại gièm pha này nữa.

“Xin hỏi Phụ hoàng, làm sao lại biết được việc này?” Quân Ly Uyên cẩn thận hỏi han.

Trưởng tử của mình bị oan uổng, Duyên Hi để biết rõ chân tướng vốn đã mất hứng, cũng sẽ không giấu diếm nữa, “Lão Ngũ dâng tấu sớ, trẫm cũng không hỏi kỹ. Các con ngồi đi, đừng đứng nữa.”

“Tạ ơn Phụ hoàng.” Hai người ngồi xuống, Quân Ly Uyên nói: “Ngũ Hoàng đệ mấy ngày trước đúng là có tới phủ nhi thần, nói là muốn thảo luận chuyện lũ lụt. Khi dùng qua cơm chiều cáo từ, gặp Mạc Thanh Ca xuất viện tản bộ từ xa. Mạc Thanh Ca đến hành lễ, nhi thần vẫn chưa giới thiệu, bọn họ cũng chưa nói chuyện. Có thể là Ngũ Hoàng đệ trước đó từng gặp Mạc Thanh Ca, mới nhận ra hắn.”

Duyên Hi để đối với chuyện Ngũ tử bịa đặt, vô cùng bất mãn. Hắn gọi Quân Ly Uyên lại, vốn vì sợ đúng như tấu chương nói. Dù sao Quân Ly Uyên cũng là trưởng tử, hắn để ý nhiều hơn. Nhưng hiện nay xem ra, Quân Ly Uyên thật sự là vô tội.

“Con lưu cảm linh ở trong phủ cũng không sao, biết chừng mực là tốt rồi. Hắn đã tự nguyện vào vương phủ con, cũng không vi phạm luật pháp, con cứ an tâm.” Duyên Hi để không hề hỏi đến việc này, hết thảy liền tùy ý Quân Ly Uyên.

“Đa tạ Phụ hoàng.” Quân Ly Uyên quỳ xuống hành lễ.

“Được rồi, đến dùng bữa tiệc.” Duyên Hi để vung tay lên, sai người chia thức ăn.

Quân Ly Xuân đứng dậy nói: “Nhi thần chỉ đến đưa thuốc, đã hứa trở về cùng Kỳ Ương dùng điểm tâm, thỉnh Phụ hoàng chờ trách.”

Duyên Hi để cười nói: “Con có tâm, được rồi, đi đi. Phu thê bầu bạn chẳng được bao lâu, những lúc có thể ở bên nhau cứ tận lực ở bên nhau, cũng tốt.”

“Vâng.” Quân Ly Xuân cười khẽ.

“Nhi thần cũng không quấy rầy Phụ hoàng cùng Hoàng nương nữa. Phụ hoàng nói rất đúng, phu thê bầu bạn chẳng được bao lâu. Phụ hoàng đến cùng Hoàng nương, nhi thần không dám quấy rầy.” Quân Ly Uyên cũng nói.

“Hài tử này.....” Hoàng hậu cười e lệ.

“Được, các người đều quay về đi. Xuân Nhi đã tìm được bạn đời rồi, Uyên Nhi còn phải nhanh lên.” Duyên Hi để khoát tay, cho hai người lui ra.

“Vâng, nhi thần cáo lui.” Quân Ly Uyên cười nói.

“Nhi thần cáo lui.” Quân Ly Xuân hành lễ theo, lui ra ngoài.

Tuy rằng hiện giờ xem ra, Quân Ly Uyên cùng Mạc Thanh Ca còn một quãng đường rất dài phải đi, nhưng ít ra đã có một khởi đầu tốt, không sợ kết cục có biến.

Ba tháng đợi chờ, đại quân bắc chinh hồi kinh, Duyên Hi để tự mình đến cổng thành trên nghênh đón, cũng thiết yến ở trong cung, để các tướng sĩ nhóm đón gió tẩy trần.

Trừ Đại Hoàng tử vẫn đang bị cấm túc, những Hoàng tử còn lại đều tham gia, Duyên Hi để nói Quân Ly Xuân đưa theo Lăng Kỳ Ương, miễn cho hắn không hiểu biết yến tiệc.

“Chúng ái khanh lần này chinh chiến vất vả, các người không phụ kỳ vọng, bình định phương Bắc, trẫm thấy yên tâm sâu sắc. Trẫm kính các người.” Duyên Hi để giơ lên chén.

Nhóm tướng lĩnh trong điện lập tức đứng dậy, nâng chén nói: “Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Rượu cạn, An Quốc tướng quân nói: “Lần này ít nhiều cũng nhờ lương thảo Lục Hoàng tử giải quyết, nếu không lần chinh chiến này sẽ không thuận lợi như thế.”

Duyên Hi để gật gù đầu, ý bảo mọi người ngồi xuống, lại nói: “Công của Triệt Nhi lần này không thể không tính. Từ nay, sắc phong Lục Hoàng tử là Sùng Vương, đợi sau ngày đại hôn, sẽ thăng thành Sùng Thân Vương.”

Lời này vừa nói ra, mọi người trên điện đều sửng sốt. Tứ Hoàng tử sắc mặt trầm xuống, cắn chặt răng, bàn tay đặt dưới bàn cũng nắm chặt thành quyền, mà Ngũ Hoàng tử bên cạnh sắc mặt biến đen, ý cười treo trên khóe miệng nhìn như không sao, nhưng đồng tử đen tối lại chứng thực đó không phải là kính phục thật lòng. Trái lại hai người Quân Ly Xuân cùng Quân Ly Uyên có vẻ rất cao hứng, bọn họ sớm cảm thấy Quân

Ly Triệt đáng được phong vị, nhưng Hoàng Thượng lại chậm chạp không khai khẩu, hai người cũng không dám hỏi nhiều. Hiện tại cuối cùng đã như nguyện.

Quân Ly Xuân gấp một đĩa đồ ăn cho Lãng Kỳ Ương, Lãng Kỳ Ương thấy y cao hứng, cười nói: “Trường tử xem như đã phong Vương gia toàn bộ, chỉ đợi Vương phi.”

Quân Ly Xuân khẽ cười gật gật đầu, nói đến Vương phi của Lục ca, Quân Ly Xuân cảm thấy khó khăn có chút lớn.

Quân Ly Uyên đứng Quân Ly Triệt bên cạnh, Quân Ly Triệt lập tức hoàn hồn, ra khỏi bàn quỳ tạ ơn nói: “Nhi thần đa tạ Phụ hoàng.”

“Đứng lên đi.” Duyên Hi khẽ cười nói: “Triệt Nhi trưởng thành rồi cung, trẫm vẫn chưa phong vị, cũng biết có đồn đại. Kỳ thật đây là vì nguyện vọng của Hiền Quý phi. Nàng từng nói với trẫm, hài tử nếu không lập công, thì không cần phong vương, thứ nhất là hy vọng hài tử tương lai tấn tới, thứ hai là không hy vọng hài tử được sủng sinh kiêu. Hiện giờ, Triệt Nhi đã lập công, tâm nguyện của Hiền Quý phi cũng hiểu rõ.” Nói đến vị ái phi sớm qua đời này, trong mắt Duyên Hi khẽ tràn đầy buồn bã.

Quân Ly Triệt không nói gì, kỳ thật đối với phong vương cùng phủ, hắn cũng không để ý. Hắn tự có năng lực cùng thể lực, không ham cái hư danh kia. Chỉ là không ngờ, đây lại là ý của mẫu phi mà mình chưa từng gặp, khó trách ngay cả Hoàng nương cũng không có dị nghị. Nghĩ như thế, hắn thấy vô cùng may mắn, ít nhất hắn không phụ khen thưởng của Phụ hoàng, công dưỡng dục của Hoàng nương cùng tâm ý của mẫu phi.

“Chúc mừng Sùng Vương gia.” Mọi người đứng dậy bái kiến tân vương gia. Ai cũng hiểu được, nếu không có gì ngoài ý muốn, vị Sùng Vương này sẽ là Hoàng tử được phong Thân Vương sớm nhất so với những người đồng lứa. So với Vương gia, Thân Vương quý hơn chút.

“Mọi người không cần giữ lễ tiết.” Quân Ly Triệt mỉm cười nói. Quay đầu nhìn Quân Ly Xuân cùng Lãng Kỳ Ương, hai người nâng chén, biểu thị chúc mừng, Quân Ly Uyên rót đầy rượu cho Quân Ly Triệt, chờ hắn ngồi lại, bốn người cách nhau nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Nhìn nhóm trưởng tử huynh hữu đệ cung, Duyên Hi khẽ cười vừa lòng, sau đó sai thị tòng bên cạnh tuyên đọc phong thưởng thánh chỉ để các tướng lĩnh, quân thần giai hoan.....

25. C26 : Quỷ Dị Vi Tử

26 Quỷ dị vi tử

Quân Ly Triệt được phong vương có thể nói là nhà vui nhà sầu, kỳ thật phong vương thật cũng được, trọng điểm là hứa hẹn Thân Vương của Duyên Hi để kia. Nếu Quân Ly Triệt lập gia đình rồi, địa vị của hắn sẽ cao nhất trong nhóm Hoàng tử hiện có danh vị, có thể thấy được sự coi trọng Duyên Hi đối với hắn.

Đêm nhận được tin, Hoàng Quý phi liền ném ngã chén trà. Chuyện Ngũ Hoàng tử thấy cảm linh, Duyên Hi để cũng không có trách tội Quân Ly Uyên, còn bao che Quân Ly Triệt, tức giận đến mức hồi phủ đã phá nát thư phòng, miệng mắng La Đỉnh Thăng không được tích sự gì. Ngược lại, Tứ Hoàng tử bình tĩnh, chỉ là đến phủ Cung Liêm Hầu, ở một đêm.

Ngày kế, thánh chỉ phong vương cho Quân Ly Triệt chính thức ban bố. Quân Ly Triệt mặc vào y phục phong vương mấy năm trước Hoàng hậu đã lặng lẽ làm rồi lưu giữ, bái tổ tông, chính thức trở thành Sùng Vương gia.

Hoàng hậu cũng đến thắp hương cho Hiền Quý phi, lấy đó để an ủi chi linh của nàng trên trời.

Bảng hiệu phủ Lục Hoàng tử đổi thành “Sùng Vương phủ” do Hoàng Thượng tự tay viết sau khi tế tổ, nghe xong răn dạy của Duyên Hi để, Quân Ly Triệt không vội vã hồi phủ, mà là đến chỗ Hoàng hậu.

Ngồi trên tháp, Hoàng hậu cười nói: “Kể tiếp chuyện con phải quan tâm là chóng tìm một Vương phi, như vậy Hoàng nương cùng Phụ hoàng con càng an tâm.”

“Nhi thần không vội.” Quân Ly Triệt cười nói.

“Còn chưa sao? Phũ con ngay cả thiếp thất cũng không có. Hoàng nương còn chờ bế tôn tử đây.” Hoàng hậu thúc giục nói.

“Hoàng gia đón dâu, từ trước đến nay phải nghiêm cẩn, cũng chú ý môn đăng hộ đối. Huống hồ nhi thần tin tưởng duyên phận, không muốn cưỡng cầu.” Quân Ly Triệt hơi hơi cúi đầu.

Hoàng hậu khe khẽ thở dài, nói: “Con có biết Phụ hoàng con vì sao vẫn chưa chỉ hôn cho con không? Ngay cả lúc trước muốn cho con lấy Kì Ương, cũng chỉ là một ý tưởng thôi.”

Quân Ly Triệt nhìn Hoàng hậu, lắc đầu. Trong các Hoàng tử, trừ Quân Ly Xuân cùng hần, ai cũng đều có mấy phi tử hoặc là thiếp thất Phụ hoàng an bài, Quân Ly Xuân lúc ấy căn bản khinh thường chuyện này, hơn nữa danh tiếng chinh chiến thường niên, không được phân tâm, liền thôi. Mà hần, Phụ hoàng căn bản đề cũng không đề.

“Việc này vẫn là liên quan đến mẫu phi của con. Năm đó khi nàng hoài thai con, đã nói qua cho ta cùng với Hoàng Thượng, hy vọng hài tử của nàng về sau có thể tìm một người mình thật lòng yêu, không cầu gia thế phú quý, chỉ cầu lương tình tương đối, hạnh phúc hòa thuận.” Hoàng hậu hoài niệm mỉm cười, “Muội muội là một người rất tốt đẹp, Hoàng Thượng không muốn phụ tâm ý của nàng, lúc ấy liền đáp ứng. Tuy rằng mấy năm nay Hoàng Thượng vẫn chưa đề cập đến việc này, nhưng nhìn thái độ, vẫn giữ ý của mẫu phi con, cho con tự mình chọn. Chỉ cần nhân phẩm tốt, con thích là được.”

“Không ngờ mẫu phi nhưng lại tính toán vì nhi thần đến tận đây.....” Tuy rằng hần chưa từng gặp mẫu phi, nhưng tình thương tâm ý này, vẫn khiến hần vô cùng cảm động.

“Con là hài tử ngoan, cũng không khiến nàng thất vọng. Thế là đủ rồi.”

“Mấy năm nay đã khiến Hoàng nương cùng Phụ hoàng vì nhi thần lo lắng.”

“Ta lo cho con là tất nhiên. Nói cho con đây, là muốn nói cho con, nếu có người trong lòng, cứ việc nói cho Hoàng nương. Hoàng nương vì con làm chủ.” Hoàng hậu cười nhìn hần.

“Vâng.....” Quân Ly Triệt khẽ nhấp môi dưới, “Nhi thần đã biết.”

Lúc Quân Ly Triệt hưởng thụ phong vương chi hỉ, phủ Vọng Dương Bá cũng không nhàn rỗi. Lăng Hồng Chi chiến thắng trở về, được ban thưởng không ít. Vọng Dương Bá cũng mở tiệc riêng chiêu đãi thân bằng cố hữu, cho hài tử khánh công.

Quân Ly Xuân cùng Lăng Kì Ương không nằm trong danh sách liệt kê, dù sao cũng không có chuyện Vương gia đến khánh công cho một vị phó tướng, cho nên mặc dù Lăng Kì Ương muốn đến, cũng không được. Bất quá Lăng Hồng Chi thật ra có tâm, ngày kế liền tới Lân Vương phủ bái phỏng.

“Quấy rầy Vương gia.” Nhìn Quân Ly Xuân, Lăng Hồng Chi hành lễ nói.

“Không sao cả, ngồi đi.” Niệm hần thường ngày đối Lăng Kì Ương không tồi phân trên, Quân Ly Xuân cũng coi như nể mặt, “Kì Ương vừa rồi mới phối được, đợi hần đổi kiện y phục sẽ đến.”

“Vâng.” Lăng Hồng Chi đáp.

Hai người uống trà, Lăng Kì Ương thay y phục xong liền tiến vào.

Lăng Hồng Chi đứng dậy hành lễ, “Vương phi bình an.”

“Đại ca không cần đa lễ. Ngồi đi.” Lăng Kì Ương cười nói. Tuy là phủ của mình, lễ tiết đáng thì cần làm, nhưng đối phương là đại ca mình, cho nên bán lễ là được.

Lăng Kì Ương ngồi vào bên người Quân Ly Xuân, mới nói: “Lần này xuất chinh, đại ca có bị thương?”

“Một chút tiểu thương, có được của đệ, tất nhiên không ngại.” Xuất môn chinh chiến, bị thương luôn không thể tránh được, dù sao trên chiến trường, không phải người chết thì là ta mất mạng, đao kiếm không có mắt.

“Vây là tốt rồi. Còn chưa chúc mừng đại ca thắng lợi trở về.” Lăng Kỳ Ương cười nâng chung trà lên, “Trước đây ở yến tiệc trong cung, cũng chưa có nói. Hôm nay lấy trà thay rượu, chúc mừng đại ca.”

“Đa tạ.” Lăng Hồng Chi nâng chén trà, cùng Lăng Kỳ Ương khẽ chạm. Trà uống rồi, Lăng Hồng Chi đến nói: “Ta hôm nay đến, là có việc muốn nói.”

“Chuyện gì?” Lăng Kỳ Ương hỏi.

“Khi ở Hàn Quan thành bình loạn, chúng ta cũng bắt được không ít địch binh ngày đó giết người cướp bóc ở trong thành. Lúc khảo vấn, những người đó nói bọn chúng nhận mệnh lệnh chỉ là cướp bóc tiền tài lương thực, tộc trưởng vì lưu đường lui cho mình, yêu cầu không được giết người, nếu có phản kháng, giáo huấn một chút là được. Nhưng không biết vì sao, lại nháo đến chết người.” Lăng Hồng Chi đến nói: “Sau đó chúng ta lại hỏi địch binh đã giết người, bọn họ tỏ vẻ lúc ấy thấy dân chúng phản kháng, cũng không biết vì sao, liền cảm thấy tức giận dâng lên, liền ra tay chém giết.”

Quân Ly Xuân hơi hơi cau mày, người thường xuyên chinh chiến sát khí nặng hơn, hẳn cũng có thể lý giải. Người đã thấy người chết, tâm lý nhiều ít cũng có chút không bình thường. Nhưng mặc kệ thế nào, tướng sĩ nhất định phải nghe quân lệnh, nếu không phải ý Thất Mã tộc trưởng, vậy lá gan bọn chúng cũng không tránh khỏi quá lớn.

“Vốn ta cũng không để tâm, chỉ cảm thấy đó là lý do giết người của địch binh. Nhưng hôm qua nghe nói việc trong quân Dịch Vương, cảm thấy có chút kỳ lạ, liền đến nói một tiếng.” Lăng Hồng Chi nói: “Bất quá những địch binh giết người kia đã bị xử quyết ở Hàn Quan thành, cũng không có biện pháp điều tra có quan hệ hay không.”

Lăng Kỳ Ương cau mày, đại ca không nói những người đó có vẻ mệt mỏi, thậm chí còn khi bị bắt vẫn khỏe, cũng không giống trúng thi tuyển cổ.

“Chuyện này ta sẽ lưu tâm, nghe đại ca nói, mặc dù khác giống với tình huống trong quân, nhưng là không giống lắm. Không có cách nào phán đoán.” Lăng Kỳ Ương thành thật nói.

“Ừ, ta cũng chỉ là cảm thấy kỳ quái, hai người trong lòng biết là tốt rồi.” Lăng Hồng Chi gật gật đầu.

Sau đó, Lăng Kỳ Ương lại cùng Lăng Hồng Chi nói chuyện phiếm thêm lát nữa, Quân Ly Xuân ngồi bên, cũng không nói nhiều, như chỉ vì bồi Lăng Kỳ Ương. Giữa Lăng Hồng Chi lại ăn cơm trưa, lại nói hân mang về chút vật phẩm trang sức cho Chu di nương, Lăng Hồng Chi nói tạ ơn, liền cáo từ rời đi.

“Người thấy thế nào?” Lăng Hồng Chi đi rồi, Quân Ly Xuân hỏi.

“Khó mà nói. Cho dù là bị khống chế, có thể cũng chỉ là làm cho người ta tính tình đột ngột nóng nảy bộc phát, không phải cổ.” Lăng Kỳ Ương phân tích.

“Ừm, ngày mai ta nói một tiếng cho Tam ca, để hắn chú ý một chút.” Quân Ly Xuân vén tóc vương trên mặt Lăng Kỳ Ương.

“Ừm.” Lăng Kỳ Ương gật gật đầu.

Ngày kế sáng sớm, mới tờ mờ sáng, Minh Lễ gác đêm liền đến cửa lo lắng nhỏ giọng nói: “Vương gia, Vương gia ngài đã thức chưa?” Tuy rằng giọng nhỏ, nhưng hẳn biết Quân Ly Xuân có thể nghe được.

Quân Ly Xuân đã tỉnh nhìn nhìn Lăng Kỳ Ương ngủ an ổn, nhẹ nhàng rút cánh tay từ dưới gáy hắn ra. Lăng Kỳ Ương “um” một tiếng, giống như tỉnh lại, Quân Ly Xuân ghé vào vành tai hắn thấp giọng nói: “Còn sớm, ngủ tiếp đi.”

Lăng Kỳ Ương mơ mơ màng màng bắt lấy áo trong của Quân Ly Xuân, lại ngủ.

Quân Ly Xuân cười nhìn động tác của Lăng Kỳ Ương, kéo một chút tiếp ra bên ngoài mặt điêu linh, ý bảo hắn đã tỉnh. Liền thông dong cởi áo trong, để Lăng Kỳ Ương cầm lấy. Lại dịch góc chăn cho hắn, lúc này mới xoay người đi thay y phục.

Ra khỏi tắm gian, Quân Ly Xuân nói “Tiến vào”, Minh Lễ liền vội vàng đến đến, thấp giọng nói: “Vương gia, Ôn Mạch đến. Nói Lục Hoàng tử thỉnh Vương phi lập tức qua một chuyến.”

Quân Ly Xuân nhăn lại mày, “Chuyện gì xảy ra?”

Minh Lễ nói: “Ôn Mạch khóc suốt suốt, tiểu nhân cũng không có hỏi ra nguyên do đến, nhưng nghe hình như là Tiểu Ảnh đã xảy ra chuyện.” Nếu không biết người này có chút thân phận, hẳn cũng không dám quấy rầy chủ tử nhà mình.

“Tiểu Ảnh?” Quân Ly Xuân nhăn mày càng sâu, “Đã biết, người đi chuẩn bị một chút, lát nữa xuất phát.”

“Vâng!” Minh Lễ vội vàng đáp, lui ra ngoài.

Quân Ly Xuân trở lại bên giường, thấp giọng nói: “Kì Ương, tỉnh tỉnh.....”

“Ừ.....” Lăng Kì Ương ôm lấy y phục trong tay vào trong lòng, bán mộng bán tỉnh lên tiếng.

“Chỗ Lục ca xảy ra chuyện, muốn người đi một chuyến.” Quân Ly Xuân ôm hẳn dậy, để hẳn ngồi trên đùi, dùng chân bọc kín.

Nghe xảy ra chuyện, Lăng Kì Ương cũng tỉnh vài phần, ngẩng đầu nhìn Quân Ly Xuân, “Xảy ra chuyện gì?”

“Còn chưa rõ, Lục ca sai Ôn Mạch đến mời người. Hình như là Tiểu Ảnh đã xảy ra chuyện.” Quân Ly Xuân giải thích.

Nghe đến Tiểu Ảnh, Lăng Kì Ương hoàn toàn tỉnh táo, “Vội mau đi đi, đừng để Lục ca chờ.”

“Ừ.” Quân Ly Xuân dứt cho hẳn một chén nước, mới lấy y phục trên giường cho hẳn mặc.

Đợi hai người rửa mặt xong, liền lên ngựa, ngay cả ăn sáng cũng không, đến thẳng Sùng Vương phủ.

Vào Sùng Vương phủ, những người khác hình như còn không biết đã xảy ra chuyện gì, với việc phu thê Lân Vương sáng sớm đã đến đều cảm giác rất kinh ngạc, nhưng thấy Ôn Mạch phía sau, liền biết là ý của chủ tử.

Ôn Mạch đưa hai người vào viện của Quân Ly Triệt, vừa vào cửa liền thấy Quân Ly Triệt ngồi trên ghế đá. Trong viện cũng không có ai khác, xem ra hẳn không hy vọng ai biết.

Thấy hai người tiến vào, Quân Ly Triệt lập tức ra đón, trong mắt tràn đầy lo lắng lại có chút vô thức nói với Lăng Kì Ương: “Mau vào xem Tiểu Ảnh.”

Lăng Kì Ương gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều, liền vào phòng.

Vừa vào cửa, Lăng Kì Ương đã biết đã xảy ra chuyện gì, mùi tình dục cùng máu xen lẫn, cũng không dễ ngửi. Mang hòm thuốc đi đến bên giường, thăm thiết trên giường khiến Lăng Kì Ương cũng không nhịn được nhíu mày.

Chỗ nào của giường cũng có thể thấy được vết máu, Tiểu Ảnh toàn thân xích lõa nằm úp sấp ngủ ở trên giường, hô hấp dị thường mỏng manh. Dấu hôn trên người, dấu răng tùy ý có thể thấy được, có những phương đã bị cắn đến mức chảy máu. Còn những vết bầm xanh tím khác, lại nhiều không đếm xuể.

Nơi này là phòng của Quân Ly Triệt, có thể ở đây làm ra loại sự tình này, cũng chỉ có mình Quân Ly Triệt. Nhưng Quân Ly Triệt từ trước đến nay vẫn nhã, hoàn toàn không giống có ham mê biến thái nào, sao lại đem người gây sức ép đến thế này?

Không rảnh nghĩ nhiều như vậy, Lăng Kì Ương lấy ra một viên sâm hoàn giữ mạng, mở miệng của người kia định dứt vào, nhưng không đợi được hoàn vào miệng, Lăng Kì Ương liền phát hiện vấn đề ——đầu lưỡi Tiểu Ảnh cứ nhiên hiện ra màu tím quỉ dị.....

26. C21 :hiếu Tâm Vi Noãn

21 Hiếu tâm vi noãn

Bãi tha ma tuy rằng bị hỏa thiêu sạch sẽ, nhưng vì phòng ngừa trong quân có người thông qua đường khác nhiệm cổ, chỉ là tạm thời chưa phát tác, Lăng Kỳ Ương quyết định chế tạo gấp một đồng được có thể giết chết thì tuyển cổ. Chẳng qua đối với phương diện giải cổ này, hấn mặc dù biết được lý, nhưng chưa từng làm qua.

Cửa được phòng bị gõ vài tiếng, Quân Ly Xuân đi vào, “Nghĩ xong được chưa?”

Lăng Kỳ Ương lắc đầu, nói: “Ta phải về lại Dương phủ một chuyến.”

“Sao vậy?” Quân Ly Xuân bất ngờ nhìn Lăng Kỳ Ương, cho dù không viết ra được đơn thuốc, cũng không đến nỗi cần trốn về nhà mẹ chứ.

“Sư phụ có mấy bản tự tay ghi chép để ở chỗ cha, trên đó có rất nhiều ghi chép về cổ. Bởi vì thứ này ở Nghiệp quốc rất ít gặp, phía nam lại luôn yên ổn, ta mới không cần xem.” Lúc trước hấn gả đến đây, cũng muốn đem vài thứ kia đến bảo quản, nhưng bản tự tay ghi chép này đầy cả một thùng, Lăng Kỳ Ương lúc ấy cũng không nói cho Quân Ly Xuân biết chuyện y thuật, cho nên mang lại đây cũng không tiện, liền để lại chỗ cha.

“Sư phụ người không hổ là thiên tài.” Quân Ly Xuân gật gật đầu.

“Ừm, nói đến lại thấy đồ đệ như ta học nghệ không tinh.” Y giả trừ việc phải biết rằng bệnh lý ra, quan trọng hơn phải biết thực tiễn, có những thứ không thể chỉ dựa vào nhận thức, còn cần tích lũy kinh nghiệm.

“Người mới bao nhiêu tuổi? Có tạo nghệ hiện tại thế này đã rất không tồi rồi.” Quân Ly Xuân không yêu cầu gì với hấn, chỉ cần hấn vui vẻ tâm ở bên mình, y thuật thế nào cũng không quan trọng.

“Con người phải có chí tiến thủ.” Lăng Kỳ Ương liếc y.

Quân Ly Xuân cười khê, “Được, nghe lời người. Thời gian còn sớm, người đến phủ Vọng Dương Bá, bọn họ còn phải chuẩn bị tiếp đón, dù sao thân phận người khác rồi. Không bằng, nói Minh Lễ dẫn người đến mời cha người lại đây, cũng lấy sách luôn.”

Lăng Kỳ Ương với đề nghị Quân Ly Xuân có chút bất ngờ, Lăng đa đa chưa từng đến làm khách, chính là đã ít lại càng ít, “Có không tốt lắm không?”

Quân Ly Xuân cười nói: “Không có gì không tốt, Lân Vương phủ trừ ta ra, chỉ còn người có quyền. Chúng ta đều đồng ý, là có thể.”

Lăng Kỳ Ương gật gật đầu. Kỳ thật hấn cũng muốn mời cha đến chơi, thấy cuộc sống hiện tại của hấn, có lẽ sẽ càng an tâm.

“Ta đi phân phó người làm. Người đừng suy nghĩ nhiều, uống chén trà nghỉ ngơi một chút.”

“Được.”

Vương gia nhà mình phân phó, Minh Lễ tất nhiên nhanh nhẹn đi làm. Không quá một canh giờ, đã đưa thư Lăng Kỳ Ương tự tay viết cùng lệnh bài Lân Vương phủ, thỉnh Lăng đa đa trở về. Hai tiểu tư theo phía sau xách một cái rương gỗ lớn, thoạt nhìn không nhẹ.

“Bái kiến Lân Vương gia.” Lăng đa đa ôm tay nghiêm ngặt cúi người hành lễ.

“Cha không cần đa lễ.” Quân Ly Xuân đỡ.

Nghe được động tĩnh Lăng Kỳ Ương từ được phòng chạy tới, thấy Lăng đa đa, liền bước nhanh đến, “Cha.”

Lăng đa đa đánh giá hấn, thấy Lăng Kỳ Ương khí sắc tốt, liền an tâm.

“Vào nhà nói.” Quân Ly Xuân nghiêng người, mời bọn họ đi vào.

Lăng Kỳ Ương kéo Lăng đa đa, “Trong phòng rất ấm.”

Lăng đa đa đẩy tay Lăng Kỳ Ương ra, nói: “Con đứa nhỏ này, ăn nói thế sao được?” Hắn biết Lăng Kỳ Ương nhớ hắn, đứa nhỏ này cũng so với lúc ở Dương Bá phủ sáng sủa hơn không ít, thậm chí có chút không kiêu ngạo. Thế này rất cuộc là ai tập cho quen, trong lòng Lăng đa đa cũng hiểu. Liếc mắt nhìn Quân Ly Xuân, cũng không lên tiếng.

Lăng Kỳ Ương thành thật đến bên Lăng đa đa, vào phòng.

Lạc Tổ chào hỏi Lăng đa đa, dâng trà rồi lui ra ngoài.

“Vất vả ngài đi một chuyến.” Quân Ly Xuân nói với Lăng đa đa.

Lăng đa đa khẽ lắc đầu, “Ta cũng mượn cơ hội này đi ra ngoài một chút.” Có thể rời khỏi bốn bức tường tiểu viện kia, trong lòng Lăng đa đa cũng có chút thoải mái, bên ngoài rét lạnh cũng có thể không màng. Nghĩ đến mục đích đến đây, Lăng đa đa nói với Lăng Kỳ Ương: “Sao lại đột ngột nhớ đến những bản ghi chép tay kia?”

“Có mấy chuyện quan trọng cần làm chút giải được, nhưng con thật sự nghĩ không ra đơn thuốc, nên mới muốn mượn đến xem.” Lăng Kỳ Ương cũng không định lấy cớ, cha hắn rất thông minh, căn bản không gạt được.

“Hy vọng con xem rồi có thể viết ra đơn thuốc tốt, đừng cô phụ khổ tâm của sư phụ con.”

“Vâng, con biết.” Lăng Kỳ Ương gật gật đầu, lại nói: “Cha, ném thử chút trà này, hương vị không tồi.”

Lăng đa đa nâng chén trà lên, bình phẩm một ngụm, nói: “Đúng là không tồi.” Trà thượng đẳng như vậy hắn ở Dương Bá phủ cũng rất ít được uống, xem Lăng Kỳ Ương hiển nhiên đã quen uống loại trà này, cũng biết Quân Ly Xuân không có bạc đãi hắn, “Kỳ Ương đứa nhỏ này có đôi khi sẽ làm chuyện ngốc nghếch, cũng có chút nhỏ nhen, còn thỉnh Lân Vương gia đừng chấp nhặt với nó, rộng lượng một phần.”

“Cha nói gì? Nếu nói làm chuyện ngốc nghếch, phát giận, có lẽ ta so với hắn còn lợi hại hơn. Kỳ Ương tốt lắm, ngài đừng lo.” Làm cha lo lắng cho hài tử của mình là thường tình, bất quá cho dù Lăng Kỳ Ương đúng như lời Lăng đa đa nói, y cũng sẽ không bận tâm.

Đang nói, Mính Lễ đến vào, cười nói: “Vương gia, y phục mới may đã đưa tới.”

Quân Ly Xuân nhìn Lăng Kỳ Ương, nói: “Lấy vào đi.”

Mấy tiểu thị bưng y phục đến vào, vấn an Vương gia Vương phi, để y phục trên bàn, lui đi ra ngoài.

Quân Ly Xuân lật lật y phục của Lăng Kỳ Ương, một bộ màu đỏ, một bộ màu hồng cánh sen, cảm thấy rất vừa lòng. Mà Lăng Kỳ Ương cũng nhìn hai bộ y phục bên cạnh một bộ cẩm phục màu tím đậm cùng một bộ áo khoác lông thỏ màu trắng. Hoa văn tuy khác với của hai người họ, nhưng thợ may vô cùng tinh tế.

Lăng Kỳ Ương mở áo khoác, khoác lên người Lăng đa đa, “Cha xem thử vừa không?”

Lăng đa đa kỳ quái nhìn hành động của Lăng Kỳ Ương, hắn cũng thấy được, bộ y phục này không phải quy cách làm y phục cho Vương gia Vương phi.

Lăng Kỳ Ương cười nói: “Ly Xuân nói về sau mỗi tháng trong phủ may y phục, đều may cho người mấy bộ. Đây là lần đầu tiên làm, xem thử có vừa hay không, nếu vừa, về sau cứ theo kích cỡ này may cho người.”

Lăng đa đa nhăn lại mày, nghiêm túc nói: “Điều này Làm sao được? Nào có hài tử nào đã gả đi còn muốn may y phục cho cha mình chứ?” Loại sự tình này hắn lần đầu mới thấy, không phải hắn rập khuôn, cũng không phải hắn không biết tâm ý hài tử, chỉ là như vậy nếu để người ngoài biết, nhiều ít gì cũng sẽ chê cười, không tốt cho thanh danh Lăng Kỳ Ương.

Lăng Kỳ Ương không để ý ngữ khí nghiêm khắc của cha, cười không nói.

Quân Ly Xuân thay Lăng Kỳ Ương mở miệng, “Cha, đây là ý của ta. Kỳ Ương không thể lúc nào cũng ở bên ngài tần tảo, ta vốn cảm thấy thẹn, dù sao ngài cũng không dễ dàng nuôi lớn Kỳ Ương. Đây chỉ là một chút tâm ý của ta cùng Kỳ Ương, cũng không trái với tổ huấn, thỉnh cha xin vui lòng nhận cho.”

Lăng đa đa trầm mặc một lát, sau đó nhẹ nhàng mà thở dài, “Ta biết ngài đối với Kỳ Ương không tồi, cũng biết hiểu tâm của hai người, có điều đường hoàng quá mức cũng không tốt.”

Quân Ly Xuân cười nói: “Cha yên tâm, y phục ta mỗi tháng sẽ phái người lạng lẽ đưa qua cho ngài, nói là thư phẩm Kỳ Ương ân cần thăm hỏi. Về phần y phục, chỉ cần không may nhiều, người khác cũng nói không được nguyên cố. Ngài có thể nói là quà mừng năm mới ta tặng có sai sót, ngài sai người sửa xiêm y, sẽ không ai hoài nghi.” Lúc ấy y đã tặng không ít có quà đến, chắc hẳn Lăng đa đa hẳn là còn chưa kịp bắt đầu dùng.

Nghĩ nghĩ, Lăng đa đa cuối cùng gật đầu, “Được rồi, vậy cha sẽ không khách khí.”

“Tất nhiên. Thứ của ta cũng là của Kỳ Ương, của Kỳ Ương là của ngài.” Quân Ly Xuân cảm thấy chiếu cố tốt cho Lăng đa đa, Lăng Kỳ Ương sẽ càng tốt.

Lăng Kỳ Ương đưa Lăng đa đa đi thử y phục, Quân Ly Xuân tránh đến thư phòng xử lý công vụ.

“Rất vừa người.” Lăng Kỳ Ương nhìn nhìn tay áo dài, “Đây đều là sợi vải tốt nhất, giữ rất ấm.”

Lăng đa đa gật gật đầu, bộ y phục này đúng là so ấm áp hơn với những bộ trước đây.

“Cha, có tin tức sư phụ không?” Lăng Kỳ Ương hỏi.

“Con còn biết mà hỏi?” Lăng đa đa tựa tiểu phi tiểu nhìn hẳn.

“Sư phụ bởi vì giận con mà rời đi, cha cũng biết, người giận con nào dám chọc thêm? Vốn nghĩ qua một thời gian người nguôi giận sẽ gửi thư cho con. Kết quả chờ tới bây giờ cũng không thấy cả thư lẫn người.” Lăng Kỳ Ương ngồi trở lại trước bàn, hẳn biết, sư phụ cho dù không để ý tới hẳn, cũng sẽ không phớt lờ cha.

“Sư phụ con trước đó có gửi thư, nói là ở một thôn trang nhỏ phía tây, nơi đó thôn dân đều mắc một loại quái chứng, hẳn đang nghiên cứu xem có thể cứu trị hay không.” Lăng đa đa cười nói: “Hắn cũng có hỏi thăm con, ta nói con sống tốt lắm, chờ hẳn trở về sẽ biết.”

Lăng Kỳ Ương cười khê, “Có tin tức sư phụ con an tâm rồi.”

“Để khi nào gửi thư cho sư phụ con, ta nói hộ con.” Lăng đa đa nói.

“Được.” Lăng Kỳ Ương gật đầu, hiện giờ sư phụ hẳn cũng có tin tức, hẳn không vướng bận nữa, cảm thấy cũng bình tâm không ít.

Buổi tối, Quân Ly Xuân giữ Lăng đa đa lại ăn cơm. Vốn còn muốn thỉnh hẳn ngủ lại một đêm, nhưng Lăng đa đa nói quy củ không thể phá, Quân Ly Xuân cũng không còn cách nào. Chỉ phải sai người đưa Lăng đa đa hảo hảo quay về.

Qua vài ngày nghiên cứu chế tạo, Lăng Kỳ Ương rốt cuộc cũng làm ra giải biết được, bảo đảm không gì sơ sót, giao cho Quân Ly Uyên. Vì không để các tướng sĩ nghi hoặc, Quân Ly Uyên riêng sai người nấu mấy nồi canh thịt dê, đúng lúc thịt dê là thực phẩm bổ dưỡng mùa đông, lấy món này đi khao mọi người cũng đúng, mặt khác, mùi canh thịt dê đủ để che giấu được hương vị, chỉ cần sai người hầm canh trước, rồi bỏ được vào, mức cho các tướng sĩ là được. Trọng điểm là phải bảo đảm ai cũng uống, không bỏ sót.

Trong lúc nghiên cứu giải được, Lăng Kỳ Ương cũng không quên đến Dịch Vương phủ trị thương cho Mạc Thanh Ca. Đến đến đi đi, hẳn đã thân với Mạc Thanh Ca. Mạc Thanh Ca không chỉ giỏi cầm kỳ thi họa, cũng thông văn sử thi từ, cùng hẳn nói chuyện không nhàm chán, hơn nữa còn có thể trò chuyện thật vui vẻ.

Ngày hôm đó, Lăng Kỳ Ương cầm thuốc trị thương mới phối, cùng Quân Ly Xuân tới Dịch Vương phủ. Tiểu tư đưa hai người đến viện của Quân Ly Uyên.

Lúc hai người vào cửa, Mạc Thanh Ca đang dựa vào nhuyễn tháp, Quân Ly Uyên ngồi một bên, dứt hẳn ăn canh. Thấy hai người, Mạc Thanh Ca cả kinh bị sặc, cúi đầu ho khan mãi. Quân Ly Uyên làm như không có gì, bưng bát canh nói: “Đến đây, ngồi xuống trước.”

Lăng Kỳ Ương cùng Quân Ly Xuân nghe vậy, ngồi vào ghế bên cạnh bàn. Mạc Thanh Ca khó khăn mới ngừng ho khan, mặt đỏ đến mức có thể xuất huyết.

Quân Ly Uyên thấy thế giải vây nói: “Tay hẳn không có tiện, tiểu thị hầu hạ hẳn lại nhiễm phong hàn, ta mới chiếu cố một chút.”

Vốn Mạc Thanh Ca là không muốn có người hầu hạ, nhưng ngại tay không thể dùng, thật sự không tiện, Quân Ly Uyên cũng không thể lúc nào cũng đợi ở hần bên người, liền chỉ phải gặt đầu đồng ý.

Quân Ly Xuân trầm mặc không nói. Lăng Kỳ Ương cười khẽ cũng không nói thêm cái gì. Tiểu thị bị bệnh tổng còn có khác tiểu thị có thể đến thay một chút, đoạn sẽ không để chủ tử tự mình động tay.

Bất quá Lăng Kỳ Ương vẫn chưa vạch trần, chỉ nói: “Tay hần đang ở khép lại giai đoạn, giai đoạn trước cũng khôi phục đến mức không tồi, đúng là không thích hợp dùng tay.”

Nghe hần nói như vậy, đồ ửng trên mặt Mạc Thanh Ca cũng nhạt đi không ít. Quân Ly Uyên gặt gặt đầu, tiếp tục dứt hần ăn canh.

“Vương gia, Lục Hoàng tử điện hạ đã trở lại.” Quân gia kích động đi vào, trên mặt mang theo nét tươi cười.

“Lão Lục đã trở lại? Mau gọi hần vào.” Quân Ly Uyên buông bát đứng dậy.

Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương cũng cảm thấy kinh hỉ. Tuy rằng biết Quân Ly Triệt rất nhanh sẽ trở lại, nhưng cụ thể là ngày nào còn chưa biết được. Hiện giờ đã tới cửa, không thể nói không phải một chuyện mừng.

“Tam ca.” Quân Ly Triệt phong trần mệt mỏi đi vào, Ôn Mạch phía sau chờ ở cửa, “Ly Xuân cùng đệ khanh đã đến a, ta còn sai riêng người đến Lân Vương phủ mời các đệ nữa, xem ra uống công rồi.”

“Uống ngụm trà đã, vừa về đã đến đây, cũng không ngại mệt.” Quân Ly Uyên chỉ chỉ trà tiểu tư đưa lên.

Quân Ly Triệt bưng chén, còn chưa mở nắp, đã sắc mắt thấy được Mạc Thanh Ca ngồi trên tháp, khoe miệng lộ ra một ý cười bất ngờ, nhưng cũng có thâm ý khác.....

27. C27 :được Tính Vi Độc

27 Được tính vi độc

Ngoài cửa phòng, Quân Ly Xuân cùng Quân Ly Triệt ngồi ở ghế đá trong viện, Ôn Mạch dâng trà, rồi đến giúp Lăng Kỳ Ương, trong viện ngoại thị vệ thủ hạ, cầm bắt luận kẻ nào tiến vào. Cũng may hôm nay không lâm triều, bằng không thật đúng là không dễ đợi.

“Sao lại thế này?” Quân Ly Xuân nhìn Ôn Mạch ra ra vào vào bưng nước ấm, hơi hơi nhăn lại mày.

Quân Ly Triệt lau mặt, ảo não nói: “Nói thật, ta cũng không biết. Hôm qua Tiểu Ảnh xuất môn làm việc, chạng vạng trở về, liền một đường chui vào phòng của ta. Giống như trứng mê tình được, ôm ta hôn. Ta với hần..... Ai, mặc dù không biết hần rốt cuộc làm sao, nhưng vẫn chiếm chủ động, cũng không biết từ khi nào, ta liền không khống chế được. Một mặt tự khống chế, một mặt muốn giữ lấy hần. Hoặc là chuyện này có chút tính chất tiết dục, tuy không phải xuất phát từ bản ý của ta, nhưng căn bản không có biện pháp tự khắc chế.”

Quân Ly Xuân nhìn Quân Ly Triệt, hần biết Lục ca nhà mình căn bản không thể nào thương tổn Tiểu Ảnh.

“Lúc ấy ý thức của ta rõ ràng, nhưng vẫn không thể khống chế ý muốn làm hần tổn thương. Tiểu Ảnh cũng ngênh hợp ta, nhưng ta biết hần rất khó chịu. Chờ ta sáng nay tỉnh táo lại, liền phát hiện hần hô hấp khó khăn.” Quân Ly Triệt nắm chặt ngón tay, hần chưa bao giờ muốn ép buộc Tiểu Ảnh, nhưng không ngờ, cuối cùng lại là kết quả hần không muốn thấy nhất.

“Tiểu Ảnh vẫn tuân thủ nghiêm ngặt chức trách, cũng không dám vượt nửa bước, sao lại chủ động thân cận cùng huynh?” Quân Ly Xuân cảm thấy hành động của Tiểu Ảnh có chút kỳ quái, “Trong lúc huấn luyện, cũng từng tập luyện chống cự mê tình được, nếu là tình được bình thường, sẽ không làm khó được Tiểu Ảnh.”

Quân Ly Triệt gật gật đầu, thở dài, nói: “Đệ có biết, ta vẫn cảm thấy Tiểu Ảnh với ta mà nói là không giống vậy. Ta rất thích hắn, nhưng không muốn miễn cưỡng. Không ngờ cuối cùng lại biến thành như vậy.”

“Cái này cũng không thể trách huynh. Về phần Tiểu Ảnh xảy ra chuyện gì, chỉ còn chờ hắn tỉnh lại mới biết được.” Quân Ly Xuân vỗ vỗ vai Quân Ly Triệt, chờ Lăng Kỳ Ương.

Lăng Kỳ Ương ngồi ở bên giường, thật cẩn thận xử lý miệng vết thương cho Tiểu Ảnh, nhưng chỗ thương đều là nơi mẫn cảm, Lăng Kỳ Ương cơ hồ mỗi lần đụng một chút, Tiểu Ảnh đều sẽ đau đến mức phát run. Nhưng không xử lý cũng không được, còn phải xử lý cẩn thận.

Từ lúc thấy đầu lưỡi Tiểu Ảnh biến tím, hắn đã có thể kết luận Tiểu Ảnh trúng độc, hơn nữa là một loại độc rất hiếm thấy. Độc này đối với Quân Ly Triệt mà nói có lẽ là chuyện tốt, nhưng đối Tiểu Ảnh mà nói thì chưa biết.

Xử lý xong thương trên người, lại thay y phục cho hắn. Lăng Kỳ Ương nói Ôn Mạch đi gọi Quân Ly Triệt cùng Quân Ly Xuân vào. Còn hắn ôm Tiểu Ảnh bất động thân cao xấp xỉ hẳn.

Quân Ly Triệt vào cửa, nhìn Tiểu Ảnh sắc mặt tái nhợt, mím khước miệng, không biết có thể nói gì.

Lăng Kỳ Ương nói hắn ôm lấy người, lại nói Ôn Mạch thay đổi đệm chăn, để Tiểu Ảnh ngủ thoải mái một chút. Đợi hết thấy xử lý thỏa đáng, mọi người đi đến ngoại thính, không quấy rầy Tiểu Ảnh nghỉ ngơi.

Ngoài đại sảnh, Quân Ly Triệt kể lại chuyện tối hôm qua cho Lăng Kỳ Ương.

Lăng Kỳ Ương uống ngụm trà, nói: “Lục ca, Tiểu Ảnh trúng độc.”

“Trúng độc?” Quân Ly Triệt khẩn trương nhìn Lăng Kỳ Ương, hỏi: “Sao lại trúng độc? Độc gì? Có thể giải không? Có nguy hiểm tính mạng không?”

“Lục ca đừng nóng vội, nghe ta từ từ nói.” Lăng Kỳ Ương giải thích: “Loại độc này ít gặp. Người trúng độc thường môi cùng đầu ngón tay phát tím, nhưng trúng loại độc này bên ngoài thoát nhìn không sao, nhưng đầu lưỡi biến tím. Nó là một loại độc chiết xuất từ hoa và rễ của một loại thực vật tên là Tử Uyển Hoa. Bình thường loại hoa này pha chút nước loãng sử dụng trong tình dục, có tác dụng trợ hứng. Nhưng nếu chiết xuất ra, thì là độc được. Tiểu Ảnh chỉ là trúng độc Tử Uyển Hoa, mà người hôn Tiểu Ảnh, cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi thành phần thúc tình trong Tử Uyển Hoa, nhưng sẽ không trúng độc.”

“Nghịch quốc có thứ này?” Quân Ly Triệt hỏi.

Lăng Kỳ Ương lắc đầu, “Loại hoa này sinh trưởng ở nơi quanh năm nóng ẩm, Nghịch quốc không có, nhưng phía nam không ít. Ta cũng chỉ gặp qua Tử Uyển Hoa đã khô. Mà loại hoa này bình thường là nữ tử phía nam hái về trợ tính, giúp trợ phụ vui vẻ. Đường nhiên, cũng có người dùng nó để nuôi liên tâm cổ con mái, loại cổ này thường hạ cho hai người phụ thê, nếu là đối phương thay lòng đổi dạ, sẽ bị cổ trùng tra tấn đến chết. Về phần là thật là giả, ta cũng không tận mắt thấy, bất quá có thể lưu truyền tới nay, cũng có thể có vài phần tin được.”

“Thứ này có giải được không?” Quân Ly Triệt hỏi.

“Cũng không phải không thể giải, nhưng phải hỏi ý kiến Tiểu Ảnh.” Lăng Kỳ Ương có chút khó xử.

“Sao vậy?” Quân Ly Triệt không rõ độc có thể giải là tốt rồi, vì sao còn phải hỏi Tiểu Ảnh.

“Tử Uyển là vật âm, chuyên dùng cho nữ tử, nữ tử là thể âm, cho dù bất hạnh trúng độc, cũng theo mô hội dịch thể chậm rãi bài tiết ra ngoài cơ thể. Nhưng nam tử không giống, nếu là nam tử trúng độc này, muốn giải, nhất định phải thay đổi thể chất dương.” Lăng Kỳ Ương nói rất chậm, là muốn Quân Ly Triệt có thể nghe hiểu được.

“Vậy phải làm thế nào? Tiểu Ảnh cũng không thể biến thành nữ tử a. Chẳng lẽ..... Phải tự cung?” Nghĩ đến này giọng Quân Ly Triệt cũng không nhịn được đề cao vài phần, hắn sao lại có thể để Tiểu Ảnh chịu loại thương tổn này?

Lăng Kỳ Ương lắc đầu, “Nếu là ở quốc gia khác, có lẽ đó là một biện pháp. Nhưng ở Nghịch quốc còn có phương pháp khác.”

Quân Ly Xuân nhìn ái phi nhà mình, hỏi: “Người nói Khanh tử?”

Nghe được lời Quân Ly Xuân nói, ánh mắt Quân Ly Triệt sáng ngời.

Lăng Kỳ Ương gật gật đầu, “Khanh tử thuộc loại âm dương thể, mặc dù không thể giống nữ tử tự động bài tiết độc, lại có thể dùng được vật bức độc ra bên ngoài cơ thể. Nhưng từ nam tử biến Khanh tử không phải chuyện nhỏ, còn phải nghe ý kiến của Tiểu Ảnh.”

Quân Ly Triệt do dự một lát, hỏi: “Nếu Tiểu Ảnh không chịu, thì phải làm sao?”

“Chỉ có thể chờ chết, hơn nữa không qua nổi một tháng.” Lăng Kỳ Ương biết đáp án này rất tàn khốc, nhưng cũng không thể giấu diếm, “Trúng độc Tử Uyển Hoa, sau khi động tình, nam tử thành phế, sau đó độc tính sẽ chậm rãi cắn nuốt dương khí, đến khi tử vong. Chỉ có giải độc, hoặc tình dục mới có thể hồi phục.” Là một Khanh tử, nói về tình dục thì không tốt, nhưng làm y giả, Lăng Kỳ Ương cảm thấy không nên kiêng dè. Có khi quá mức kiêng dè, ngược lại khiến người bệnh không rõ được tình hình bản thân, trễ bệnh tình.

Quân Ly Triệt trầm mặc một lát, thở dài thật sâu, “Đợi hẩn tỉnh rồi nói sau.”

Tiểu Ảnh tỉnh lại đã là buổi chiều, lấy ý thức rồi, Tiểu Ảnh lập tức nhớ tới chuyện tối hôm qua, sắc mặt trắng nhợt, muốn xuống giường thỉnh tội, lại bị Lăng Kỳ Ương ấn trở về.

“Vương gia.....” Tiểu Ảnh không biết làm sao cầm lấy chăn, nghĩ đến đủ loại chuyện tối hôm qua, Tiểu Ảnh cảm thấy chính mình quả không còn mặt mũi nào đối mặt.

Quân Ly Triệt nhìn Tiểu Ảnh sắc mặt không tốt, thấp giọng nói: “Người bị thương, nằm đi.”

“Vương gia, Tiểu Ảnh đáng chết, thỉnh Vương gia trách phạt.....” Tâm ý Quân Ly Triệt hẩn hiểu, nhưng hai người thân phận cách biệt, Tiểu Ảnh biết không thể nào có kết quả. Nếu đã không có kết quả, cần gì phải bắt đầu? Bất quá cũng chỉ thêm thương tâm thôi.

Quân Ly Triệt cũng không biết phải nói gì, kỳ thật trong lòng hẩn nhiều ít gì cũng thấy có chút may mắn, ít nhất Tiểu Ảnh sau khi trúng độc biết trở về tìm hẩn, không phải đến nơi khác.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ. Lăng Kỳ Ương nhìn nhìn hai người, nói với Tiểu Ảnh: “Người không cần tự trách, người trúng độc, không thể điều khiển hành động là tất nhiên, Lục ca bởi vì người, cũng đã bị tình được ảnh hưởng, mới có thể thương tổn người. Đây đều là ngoài ý muốn.”

Tiểu Ảnh mím khóe miệng, hình như vẫn là không qua được.

“Người rốt cuộc sao lại trúng độc?” Quân Ly Xuân vẫn không lên tiếng liền hỏi. Chuyện tình cảm y không nhúng tay được, nhưng chuyện trúng độc vẫn cần hỏi.

Nói đến này, Tiểu Ảnh khôi phục chút tinh thần, nói: “Ngày hôm qua ta thay Vương gia làm việc trở về, đi ngang qua phủ Ngũ Hoàng tử, vừa vặn thấy có người bọc áo choàng kín đen toàn thân từ sau tường nhảy ra. Về chuyện cổ sự, Vương gia trước đó có nói qua với ta, ta cảm thấy nghi ngờ, liền đi theo. Không ngờ đến một ngõ nhỏ hẻo lánh đột ngột không thấy người đâu, sau đó đã ngửi thấy một cỗ hương khí quý dị.....”

Quân Ly Triệt cảm thấy có chút hối hận đã nói với Tiểu Ảnh, nếu không cũng sẽ không xảy ra loại sự tình này, tự mình giận mình, ngữ khí tất nhiên cũng không tốt, “Ta nói, người chỉ phụ trách an toàn của ta, chuyện khác tất có người đảm nhận, người chạy loạn làm cái gì?!”

Tiểu Ảnh cúi đầu trầm mặc.

Quân Ly Triệt xoay người, hít một hơi thật sâu, để bình tĩnh trở lại, “Ta không phải cố ý nổi giận với người.....”

“Vương gia nói rất đúng, là Tiểu Ảnh làm càn.” Tiểu Ảnh cúi đầu càng thấp.

Quân Ly Xuân vỗ vai Quân Ly Triệt, nói: “Hiện tại không phải lúc nói cái đó, giải độc cho Tiểu Ảnh quan trọng hơn.”

Tiểu Ảnh giương mắt nhìn Lăng Kỳ Ương, “Xin hỏi Vương phi, thuộc hạ rốt cuộc trung cái gì độc?” Hẩn nghĩ đến chính mình trung j j, phát tiết đã vượt qua, không ngờ cư nhiên là độc?

Lăng Kỳ Ương nhẹ giọng, dùng lời Tiểu Ảnh có thể hiểu trong đem chuyện độc Tử Uyển Hoa cùng giải pháp nói một lần.

Nghe xong Lăng Kỳ Ương nói, Tiểu Ảnh ngơ ngác nhìn hần lúng ta lúng túng nói: “Ngài là nói, ta phải đổi thành Khanh tử?”

Lăng Kỳ Ương gật gật đầu, “Đây là biện pháp duy nhất. Tuy rằng được Khanh tử cần uống ba lượt, nhưng chỉ cần ăn vào lần đầu tiên, dương khí thân thể nam tử sẽ bị đánh tan, hình thành âm dương tính. Lúc này đã có thể giải độc. Nhưng người nên biết, ăn xong được lần đầu tiên, nhất định phải dùng hai lần sau, nếu không cũng thành phế.”

“Ta.....” Tiểu Ảnh hiển nhiên còn chưa kịp tiêu hóa lời Lăng Kỳ Ương.

Lăng Kỳ Ương cũng không ép hần ra quyết định hiện tại, chỉ nói: “Người còn thời gian suy nghĩ, chỉ là càng nhanh càng có lợi đối với thân thể người.”

Sững sốt một lát, Tiểu Ảnh lộ ra một tia cười khổ, “Ta còn lựa chọn nào sao?”

Đúng vậy, hần đã không lựa chọn khác. Muốn sống, nhất định phải uống thuốc. Lời Lăng Kỳ Ương nói cho hần uy nghi, chẳng thà nói cho hần chuẩn bị tâm lý thật tốt.

“Người cũng không cần lo lắng quá mức. Sư phụ ta đã đổi được Khanh tử, đối với thân thể nam tử thương tổn sẽ ít đi nhiều, tuy rằng vẫn sẽ khó chịu như trước, nhưng ít ra khôi phục cũng nhanh. Cũng sẽ không ảnh hưởng võ công của người.” Hần dùng chính là loại được này, có điều bởi vì Nghiệp quốc nhiều năm nay, vẫn là dùng được Khanh tử truyền thống, cho nên loại được này sư phụ hần cũng không có truyền ra, để tránh sinh thị phi.

Tiểu Ảnh chôn mặt trong chăn, gật gật đầu. Hần không muốn chết, cũng không muốn rời khỏi Quân Ly Triệt, cho nên chỉ có thể đồng ý.

“Ngày mai ta tự mình đem được Khanh tử cùng giải được đưa tới, người hảo hảo nghỉ ngơi. Giữ thể lực mới có thể ứng đối với được tính.” Lăng Kỳ Ương nói.

Tiểu Ảnh gật gật đầu.

Quân Ly Triệt nhìn nhìn Tiểu Ảnh, nói với Lăng Kỳ Ương: “Đa tạ người.”

“Lục ca khách khí. Tiểu Ảnh hiện tại cảm xúc không tốt, Lục ca cũng đừng tức giận với hần, ít nhất vẫn còn sống. Về phần cái kẻ hạ độc kia, một ngày nào đó sẽ có kết cục.” Lăng Kỳ Ương cũng không muốn thấy hai người kia trở thành như vậy.

“Ta biết.” Quân Ly Triệt gật gật đầu, “Ta chỉ là có chút giận chính mình, không phải trách Tiểu Ảnh.”

Lăng Kỳ Ương cười gật gật đầu.

Tiểu Ảnh giương mắt nhìn Quân Ly Triệt. Quân Ly Triệt bất đắc dĩ thở dài, ngồi vào bên giường, đắp lại chăn cho Tiểu Ảnh, “Người đừng nghĩ nhiều, chuyện về sau ta sẽ an bài.”

Tiểu Ảnh nhìn Quân Ly Triệt, gương mặt xinh đẹp phỉm một tầng đỏ ửng.

Rời khỏi Sùng Vương phủ, Quân Ly Xuân hỏi: “Người cảm thấy Lục ca cùng Tiểu Ảnh có thể không?”

“Khó mà nói. Nhìn ra Lục ca rất thích Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh cũng có ý với Lục ca, có điều Tiểu Ảnh hình như có rất nhiều băn khoăn.” Lăng Kỳ Ương lười biếng tựa vào người Quân Ly Xuân, xe ngựa chạy ổn định, cũng không thấy xúc nấy.

“Lục ca nếu muốn cùng Tiểu Ảnh cùng một chỗ, cũng không phải dễ dàng. Ít nhất liên quan đến Phụ hoàng cùng Hoàng nương sẽ không dễ.” Quân Ly Xuân vuốt tóc Lăng Kỳ Ương, cảm thấy mình thật may mắn.

Lăng Kỳ Ương giương mắt nhìn y, “Người sẽ giúp Lục ca chứ?”

“Tất nhiên.” Quân Ly Xuân cười nói: “Lúc trước ta muốn lấy người, Lục ca cũng giúp ta. Hần nếu thực sự có ý, ta tất nhiên phải hết sức.”

“Giúp người?” Lăng Kỳ Ương khó hiểu hỏi han.

Quân Ly Xuân nhìn xinh đẹp đôi mắt, bắt người lại hôn một cái, nói: “Cũng không phải đại sự gì.” Y tất nhiên sẽ không nói cho Lăng Kỳ Ương biết Hoàng Thượng từng có ý để Quân Ly Triệt lấy Lăng Kỳ Ương.

“Thần thần bí bí.”

“Không có gì, hần là Lục ca của ta, giúp ta cũng là lẽ tự nhiên.”

“Người lần này liền làm tẩn bốn phạm một đệ đệ đi.”

“Ừ, bất quá còn phải xem Lục ca muốn để ta giúp bao nhiêu đã.”

Hai người tùy ý trò chuyện, không bao lâu liền trở về vương phủ.....

Ngày kế buổi chiều, Lăng Kỳ Ương đưa được đến Sùng Vương phủ, cùng lúc đó, Quân Ly Xuân đang ở ngự thư phòng đọc tấu sớ Duyên Hi để đưa cho y —— xem ra, xuân đến vạn vật sinh sôi, chiến sự cũng lặng lẽ tới.....

28. C28 :xuất Thân Vi Hàn

28 Xuất thân vi hàn

Du quốc là một nước phụ thuộc phía tây Nghiệp quốc, không lớn, nhưng sản vật phong phú. Trước đây lúc mới lập, liền dựa vào Nghiệp quốc, hàng năm đúng hạn tiến cống, Nghiệp quốc cũng đúng hạn cho quân lực bảo hộ. Bao nhiêu năm rồi vẫn tường an vô sự.

Nhưng đầu năm nay, Sí Trạch quốc phía nam Du quốc bắt đầu phát động chiến sự, hình như mơ ước đã lâu với khối thịt béo Du quốc này. Đầu năm, Nghiệp quốc đang ứng phó với chiến sự phương Bắc, tuy nói Nhị Hoàng tử đã giải quyết vấn đề lương thảo biên quan, lại không thay đổi được vấn đề đồng thời phát binh khiến lương thảo không đủ. Lo lắng đến điểm này, Du quốc tạm thời lựa chọn tự ứng đối. Không ngờ căn bản không địch lại, khốn khổ chống đỡ đến hiện tại, thật sự không nổi nữa, chỉ còn biết gửi thư hướng Duyên Hi để xin giúp đỡ.

“Con thấy thế nào?” Duyên Hi để ngồi ở trước bàn, đánh giá Quân Ly Xuân đã xem xong thư tín.

“Bởi vì chuyện Thất Mã tộc, Đại Nghiệp đúng là đã xem nhẹ phía tây. Bất quá phía tây từ trước đến nay yên ổn, nhi thần cũng không dự đoán được cứ nhiên sẽ khởi chiến sự.” Quân Ly Xuân nói.

“Ừm. Nếu Sí Trạch vẫn là dưới trướng vị quân chủ ban đầu kia, có lẽ còn tường an nhàn rồi.” Duyên Hi để uống ngụm trà, tiếp tục nói: “Năm trước, Sí Trạch nguyên quân chủ đột ngột chết bất đắc kỳ tử, quân chủ tân vị hình như thích chiến tranh, trong nước đã kêu gào bốn phía.”

“Nếu đã mất dân tâm, sẽ dễ đối phó hơn so với dự tính một chút.” Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, đạo lý này Quân Ly Xuân rất rõ ràng.

“Ừm. Thư tín này con cứ giữ trước đưa cho Tam ca, Lục ca con xem, thương lượng quan điểm một chút. Lần này binh chặc chấn phải xuất, về phần phái ai đi, dùng bao nhiêu binh mã, trẫm còn phải suy nghĩ.” Làm Hoàng Thượng, Duyên Hi để không thể không nhìn đại cục. Hần phải dự tính tổn thất có thể xảy ra nếu đại quân xuất chinh, rồi cân nhắc tiến cống từ Du quốc hàng năm có đáng để hần mạo hiểm như vậy hay không.

“Vâng. Nhi thần cáo lui trước.” Quân Ly Xuân hành lễ.

“Đi đi.” Duyên Hi để gật gật đầu.

Trong Sùng Vương phủ, Lăng Kỳ Ương lấy ra hai dược bình, nói với Tiểu Ảnh: “Bình trắng là dược Khanh tử, bình xanh là thuốc giải độc. Lát nữa ta xem mạch cho người xong rồi mở kê một đơn thuốc ngâm mình tắm. Người ăn xong dược Khanh tử lần đầu tiên, sẽ có thể bắt đầu dùng thuốc giải độc, thuốc này là sư phụ ta lưu lại, người có thể yên tâm dùng. Chờ độc hoàn toàn giải, dùng hai lần dược Khanh tử kia.”

Tiểu Ảnh nằm bình, gật gật đầu.

Quân Ly Triệt ngồi bên giường, ngón tay xuyên qua mái tóc không buộc của Tiểu Ảnh, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, ta cùng ngươi.”

“Ta không sợ.” Tiểu Ảnh rầu rĩ nói. Cái gì khổ mà hắn còn chưa nếm, lại đi sợ chút được ấy? Chỉ là về sau sẽ biến thành Khanh tử, rất nhiều chuyện cũng sẽ khác đi, cái đó mới là chỗ khiến hắn rối rắm.

“Ừ.” Quân Ly Triệt cười yếu ớt.

Lúc sau, Lăng Kỳ Ương xem mạch cho Tiểu Ảnh, liền kê đơn.

Quân Ly Triệt nói: “Ăn xong cơm chiều hãy về.”

“Xem ý của Ly Xuân đã.” Lăng Kỳ Ương buông bút, hong khô đơn thuốc.

“Y còn không phải rất nghe lời đệ.” Chuyện Quân Ly Xuân từ trước đến nay theo Lăng Kỳ Ương quyết định, hắn biết.

Quân Ly Xuân từ trong cung đến trước Dịch Vương phủ, thỉnh Quân Ly Uyên, cùng nhau tới phủ Quân Ly Triệt.

Biết họ có chuyện muốn nói, Lăng Kỳ Ương lưu lại cùng Tiểu Ảnh, để ba người họ bàn việc.

Ba người đi rồi, Lăng Kỳ Ương ngồi ở một bên, trong tay bưng chén trà, nhìn Tiểu Ảnh.

Bị hắn nhìn có chút không được tất nhiên, Tiểu Ảnh hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tuy rằng ngươi ở trước mặt Lục ca giả không sao, nhưng nam tử phải đổi thành Khanh tử, tâm lý thường mới là khó qua nhất.” Hắn tin Tiểu Ảnh thực sự kiên cường, nhưng là đã quen cẩn thận quan sát người bệnh của mình.

Tiểu Ảnh nhấp hé khoé miệng, suy nghĩ một lát, mới hỏi: “Vương phi, ngươi lúc trước vì sao lại dùng?”

“Ta a..... Lăng Kỳ nhoeo miệng, cười hoài niệm, ”Chuyện của ta cùng Lân Vương ngươi cũng có thể đã nghe nói qua. Lúc trước ta không có chút đấu tranh gì, một lòng muốn gả cho y, được cũng cam tâm tình nguyện ăn.”

Tiểu Ảnh gật gật đầu, “Sùng Vương gia luôn nói Vương phi tình thâm, Lân Vương phúc khí hảo.”

Lăng Kỳ Ương nở nụ cười, “Kỳ thật cũng là Lân Vương không chê ta, nếu không thì không phải thế này đâu. Mệnh số này thật sự không nói chính xác được, có khi cơ duyên thúc đẩy, chưa chắc là chuyện xấu, cũng có thể là một bắt đầu mới.”

Tiểu Ảnh suy tư về lời Lăng Kỳ Ương nói.

“Kỳ thật ngươi không cần có gánh nặng, cho dù ngươi biến thành Khanh tử, trừ hoa văn lá sen trên vai, sẽ không khác gì nam tử. Bọn họ có thể làm gì ngươi cũng có thể làm nấy, không nhất định phải như nữ tử ở mãi trong phủ. Ngươi nếu thật sự không muốn thấy hoa văn lá sen kia, ta dùng được giúp ngươi che đi là được.” Lăng Kỳ Ương tận lực làm cho ngữ khí có vẻ thoải mái, như vậy Tiểu Ảnh nghe cũng sẽ thoải mái.

“Kỳ thật ta cùng Lục Hoàng tử xảy ra chuyện như vậy..... Ngươi cũng biết.....” Tiểu Ảnh mặt hơi hơi đỏ lên, “Đây bất quá là chuyện sớm muộn gì, chỉ là độc này khiến sự tình thuận lý thành chương xảy ra. Nói thật, cho dù ta biết Lục Hoàng tử đối với ta tốt, ta cũng chưa từng nghĩ sẽ ở bên hắn.....”

“Ngươi không thích Lục ca?” Lăng Kỳ Ương khó hiểu, theo hắn quan sát không đến mức là Quân Ly Triệt đơn phương a.

Tiểu Ảnh lắc đầu, “Không phải, Lục Hoàng tử tốt lắm. Chỉ là ta không xứng với hắn.”

“Nếu bàn về học vấn thì đúng thật là Lục ca hơn, nhưng nếu luận võ công, Lục ca căn bản không phải đối thủ của ngươi, lại có cái gì không xứng? Hai người ở bên nhau, vừa hợp pháp, vừa là bù trừ tính cách cùng am hiểu. Hai điểm này ngươi cùng Lục ca đều rất hợp.” Lục ca thích Tiểu Ảnh, sẽ không ghét bỏ điểm mà Tiểu Ảnh tự cho là không xứng với hắn, vậy còn vấn đề gì nữa?

Tiểu Ảnh giương mắt nhìn, “Ta xuất thân không tốt.....”

Lăng Kỳ Ương bật cười, “Vậy ngươi cảm thấy ta xuất thân tốt?”

“Không giống. Người ít nhất cũng từ Bá phủ ra.”

“Vậy thì thế nào? Trước khi ta gả đến Lâm Vương phủ, ngoại trừ là trò cười trong kinh, có bao nhiêu kẻ bận tâm đến chuyện ta là thứ tử Bá phủ? Lại có ai bởi vì ta xuất thân từ Bá phủ mà tôn trọng ta?” Hắc cũng không cho rằng mình xuất thân tốt hơn chỗ nào so với Tiểu Ảnh, ít nhất Tiểu Ảnh còn có thể làm chuyện muốn làm, mà hắc lúc trước chỉ có thể bị nhốt trong tiểu viện kia, sống phụ thuộc, “Tự tôn là phải tự mình giành được.”

“Người đã thắng được tự tôn địa vị, còn ta..... Trừ võ công ra, cái gì cũng không biết.....” Trên mặt Tiểu Ảnh thoải mái, nhưng có chút buồn bực.

“Cái này không đơn giản, ngươi nếu muốn học chữ đọc sách, nói Lục ca tìm cho ngươi một tiên sinh cũng được. Bể học mệnh mông. Ta tới tuổi này, tập võ là không thể, nhưng ngươi ở tuổi này muốn học thi thư văn tự văn dư dả.” Vấn đề khiến Tiểu Ảnh rối rắm này, ở trong mắt Lăng Kỳ Ương không đáng kể chút nào.

Tiểu Ảnh trước mắt sáng ngời, sau đó lại có điểm do dự, “Thỉnh vương phủ mời tiên sinh đến phủ dạy ta thật sự không ổn, ta chỉ là ảnh vệ của Vương gia, nói gần một chút, bất quá chỉ là nam sủng..... Vương gia vì ta thỉnh tiên sinh, sẽ bị người nhàn thoại.”

Lăng Kỳ Ương cười để chén trà hơi lạnh sang một bên, nói: “Kỳ thật ngày thường nếu Lục Hoàng tử không bận, hẳn chắc chắn đồng ý dạy ngươi. Nếu hẳn bận, ngươi cũng có thể tới tìm ta.”

“Thật sao?” Trong mắt Tiểu Ảnh lộ ra ý cười.

“Đương nhiên. Cho dù ta cũng bận, phủ Tam ca còn có một vị Mạc công tử, học văn cũng phi thường xuất chúng, ngươi đến thỉnh giáo hẳn, Lục ca sẽ không phản đối, Mạc công tử cũng đang muốn có chút việc làm. Mà ngươi ra vào phủ Tam Hoàng tử hoặc là Mạc công tử đến đây đều bình thường lui tới giữa hai phủ, sẽ không bị ai nói xấu.” Hiện tại Mạc Thanh Ca cũng có thể thanh nhàn hơn rất nhiều so với trước đây, tìm việc cho hẳn làm cũng không tệ.

“Có quý rầy Mạc công tử hay không?” Người này hẳn cũng nghe Quân Ly Triệt đề cập qua, nhưng cụ thể cũng không hiểu biết.

“Không đâu, ta đến nói cho ngươi.”

“Đa tạ Vương phi.” Tiểu Ảnh ý cười sâu hơn.

“Không khách khí. Bất quá ngươi nên dụng tâm học, ta chờ nhìn ngươi tài hoa hơn người, diễn kinh tứ toạ đây.” Học văn, chỉ cần dụng tâm, biết chịu khổ, sẽ không kém hơn ai.

“Vâng.” Tiểu Ảnh dùng sức gật gật đầu.

Phê xong tấu sớ, Duyên Hi để nhắm mắt dưỡng thần một lát, mới nói với đãi tòng theo bên cạnh: “Trẫm hôm nay đến chỗ Hoàng Quý phi dùng bữa tối.”

“Vâng.” Đãi tòng đáp.

Ở cửa cung tiếp Duyên Hi để giá áo, Hoàng Quý phi thướt tha đứng dậy, ngậm ngậm cười nói: “Hoàng Thượng đến đây cũng không sớm nói cho nô tì, để nô tì tự mình làm chút món Hoàng Thượng thích.”

“Trẫm hôm nay bận việc triều chính, đến lúc cảm thấy đói, nghĩ đã ngày không thấy gặp nàng, liền đến bồi nàng.” Duyên Hi nhìn Hoàng Quý phi.

Hoàng Quý phi cười nói: “Thiếp phi cũng rất nhớ Hoàng Thượng.”

Duyên Hi để cười khê, dẫn đầu vào cửa cung.

Bữa tối Hoàng Quý phi chuẩn bị phong phú, trong tịch gian, Hoàng Quý phi cười nói: “Hoàng Thượng bận việc triều chính, cần phải chú ý thân thể a.”

Duyên Hi để gật gật đầu, “Nàng cũng vậy.”

Hoàng Quý phi ý cười càng đậm, lại nói: “Nói đến thân thể, hôm qua Doanh phi bị phong hàn. Nhưng đang bị cấm cung, không tiện lộ, nô tì nhìn cũng thấy đáng thương. Hiện giờ chiến sự Thất Mã đã bình, còn thỉnh Hoàng Thượng vì công Doanh phi hầu hạ ngài nhiều năm, thả nàng cùng Đại Hoàng tử ra.”

Duyên Hi để ăn mà không nói gì. Phương Bắc bình ổn, hần còn đang vì Lục tử lập công mà cao hứng, chuyện Doanh phi cùng Đại Hoàng tử, sớm bị hần ném ra sau đầu.

Hoàng Quý phi dùng khăn khê lau lau khóe miệng, tiếp tục nói: “Chắc hẳn Doanh phi cùng Đại Hoàng tử cũng biết sai rồi, Hoàng Thượng cũng nên cho bọn họ một cơ hội sửa đổi phải không? Nô tì nghe nói Du quốc phía tây đến cầu Đại Nghiệp xuất binh trợ giúp, ngài nếu cảm thấy Đại Hoàng tử còn chưa bị phạt đủ, sao không để nó mang binh xuất chinh, lấy công chuộc tội?”

Duyên Hi để buông đũa, nói: “Tin tức của nàng thật linh thông.”

Nét tươi cười của Hoàng Quý phi cứng đờ, lập tức ý thức được hậu cung không được hỏi đến việc triều, cười trừ dịu dàng nói: “Hoàng Thượng, nô tì cũng chỉ là nghe nhóm nô tỳ trong cung nói mới biết được. Đại Hoàng tử cũng coi như nô tì nhìn lớn lên, hiện giờ đứa nhỏ kia đã biết sai, thỉnh Hoàng Thượng cho hần một cơ hội sửa đổi. Ngũ tử Thừa Tích của nô tì mặc dù thông văn võ, nhưng thật sự chưa có kinh nghiệm xuất binh, không thể vì Hoàng Thượng phân ưu, chỉ có thể dựa vào Đại Hoàng tử phân ưu một phần vì Hoàng Thượng.”

Duyên Hi để tuy rằng trên mặt không biểu hiện ra cái gì, nhưng người hầu bên người hần vẫn có thể cảm thấy Hoàng Thượng rất không cao hứng.

“Không cần vọng nghị triều chính.” Lo đến yên ổn hậu cung, Duyên Hi để cũng không phát hỏa.

“Nô tì nói với ngài chỉ là gia sự.” Hoàng Quý phi ý cười trong suốt như trước.

Duyên Hi để không nói gì nữa. Bất quá ngẫm lại, cứ cấm chùng hần tử như vậy cũng không phải cách, dù sao cũng là con hần, nếu Quân Thừa Vinh thật sự biết sai, hần cũng nguyện ý cho một cơ hội.

Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương ăn cơm chiều, mới rời Sùng Vương phủ.

Trên mã xa, Quân Ly Xuân nói: “Phụ hoàng hôm nay triệu ta đến, là Du quốc phía tây xảy ra chiến sự, muốn nghe ý kiến của ta. Ta cảm thấy lần này Phụ hoàng mười phần sẽ phái ta đi.”

Lăng Kỳ Ương cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng hần cũng hiểu được, Quân Ly Xuân chiến công lớn, xuất chinh chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Nhưng làm thê khanh, Lăng Kỳ Ương cũng không thể không lo lắng.

Thấy hần cúi đầu không nói, Quân Ly Xuân giơ tay ôm hần lại, nói: “Cho dù phải đi, ta cũng sẽ đem người cất vào trong rương mang đi, cứ nói là binh thư ta muốn mang theo.”

Lăng Kỳ Ương bật cười, “Sao vậy được?”

“Để người ở lại trong kinh, ta thật sự lo lắng. Chẳng bằng mang người đi, cho dù nguy hiểm, ít nhất cũng là ta tự mình che chở.” Quân Ly Xuân vuốt mái tóc dài của hần.

Lăng Kỳ Ương cảm thấy cảm động, nghiêng người, chủ động hiếm có hôn y, “Tự ý mang ta đi, sẽ bị giáng tội. Người nếu thật phải xuất chinh, ta sẽ ở nhà chờ người.”

Tay Quân Ly Xuân ôm Lăng Kỳ Ương siết chặt chút, trong lòng rất cảm động, điều này khác với sự trông mong y trở về của Hoàng nương, chờ đợi của Lăng Kỳ Ương với y, càng khiến y cảm động.

Quay thân đặt người trong xe ngựa, Quân Ly Xuân tháo đai lưng hần hôn lên.

Lăng Kỳ Ương hoảng sợ, khê ninh một tiếng, nói: “Đừng ở đây, bên ngoài sẽ nghe được.”

Quân Ly Xuân cười búng chóp mũi hần, “Vậy chỉ có thể phiền thê khanh của ta nhỏ tiếng thôi.”

“Người.....” Còn chưa chờ Lăng Kỳ Ương nói xong, Quân Ly Xuân liền hôn hạ thân Lăng Kỳ Ương, khiến giọng hần nghẹn ở giữa cổ.

Bên trong xe ngựa nhất thời cảnh xuân vô hạn, Minh Lễ đánh xe tất nhiên biết nhà mình chủ tử đang làm cái gì, tán thưởng Vương gia nhà mình càng ngày càng biết thương người, đồng thời, tận lực đánh xe đuổi

càng vững vàng, cũng chọn đường xa, cho Vương gia nhà mình chút thời gian.....

29. C29:chinh Tiền Vi Kế

29 Chinh tiền vi kế

Ngày kế, lúc Quân Ly Xuân phải vào triều, Lăng Kỳ Ương còn ngủ. Giữa đêm chấn hỗn độn, đầu vai xích lỏa lộ ra, an tĩnh động lòng người. Quân Ly Xuân dịch lại chăn cho hần, rồi lẳng lặng nhìn Lăng Kỳ Ương một lát nữa, mới nhỏ giọng rời đi.

Có khi, chỉ cần lẳng lặng nhìn hần như vậy, trong lòng Quân Ly Xuân sẽ cảm thấy rất kiên định, có một loại sung sướng nói không nên lời. Y cùng Lăng Kỳ Ương không cần hoa lệ hứa hẹn gì, cũng không cần cố ý thân mật, chỉ hỗ trợ lẫn nhau, chờ đợi lẫn nhau như vậy, sẽ cảm thấy cực kỳ yên bình. Cuộc sống cũng trở nên thú vị, không giống như trước, chỉ bận rộn công văn chiến sự, không dụng tâm thể nghiệm ý nghĩa gia đình.

“Nghĩ cái gì đấy? Cao hứng như vậy?” Quân Ly Uyên đang chờ lâm triều dụng y một chút, tuy rằng biểu cảm trên mặt Quân Ly Xuân rất ít, nhưng ý cười trong mắt vẫn rất rõ ràng.

Quân Ly Xuân phục hồi tinh thần lại, khẽ cười nói: “Không có gì.”

Quân Ly Uyên đánh giá y một phen, nói: “Đệ nếu ở cùng Kỳ Ương vài năm, nói không chừng nét tàn khốc kia toàn bộ tiêu tán không nói, còn có thể giống lão Lục, chỉ còn danh hiệu công tử tốt đẹp.”

“Sao có thể?” Quân Ly Xuân bật cười.

“Đệ cứ tính thử xem 18 năm nay đệ sống, số lần cười có nhiều bằng sau khi lấy Kỳ Ương hay không, sẽ biết.” Quân Ly Uyên khó có chuyện có thể trêu ghẹo đệ đệ nhà mình, tất nhiên không thể từ bỏ.

Quân Ly Xuân bắt đầu dĩ lắc đầu, “Thì cũng không thể cứ lạnh nghiêm mặt làm hần sợ.” Y tất nhiên biết chính mình bận tâm cỡ nào tới Lăng Kỳ Ương, chỉ là ở trước mặt huynh trưởng, vẫn thu liễm thì tốt hơn.

“Đệ cùng đệ khanh ở bên nhau, ta cũng không bàn được nhiều.” Quân Ly Uyên cười nói, kỳ thật từ khi Mạc Thanh Ca nhập phủ, tâm tình của hần cũng thoải mái hơn rất nhiều, hình như mỗi ngày đều có hi vọng, mỗi ngày trải qua đều phong phú.

Sau khi lâm triều, Quân Ly Xuân cùng hai vị huynh trưởng đến Nhã Khôn cung dùng xong bữa tiệc trước, mới lại đến ngự thư phòng.

Miễn lễ rồi, Duyên Hi đế đã thay triều phục nói: “Đứng lên đi. Trẫm hôm qua nói Xuân Nhi đến thương nghị cùng các con, hai con có ý kiến gì không?”

“Khởi bẩm Phụ hoàng.” Quân Ly Uyên một bước tiến lên, nói: “Du quốc vì là nước phụ thuộc Đại Nghiệp, Đại Nghiệp phải bảo trì yên ổn, mới có thể lâu dài nhận sản vật từ Du quốc, đối với xã tắc mà nói, có lợi mà vô hại. Nhi thần chủ chiến. Sỉ Trạch quân chủ không được dân tâm, bị phủ định là chuyện sớm muộn. Mà Đại Nghiệp ta vì bảo vệ nước phụ thuộc mà khai chiến, cũng là thuận lý thành chương, thuận theo dân ý. Nhưng mặc dù muốn chiến, cũng không thể đánh lâu, để tránh biên dân Sỉ Trạch quốc trường kỳ chịu cuộc sống áp bách, trở thành phản quân, ngược lại sẽ phiền toái.”

Đại Nghiệp nếu có thể đánh lui Sỉ Trạch, sẽ có thể chiếm cứ quyền chủ động. Nhưng nếu Sỉ Trạch quốc biên quốc xuất hiện phản quân, nhìn thì như cùng Nghiệp quốc đối kháng với hoàng tộc hiện tại, nhưng hoàng tộc kia nếu suy tàn, lấy tâm tư dân chúng Sỉ Trạch, ủng hộ bản quốc chắc chắn sẽ tốt hơn so với giúp Nghiệp quốc. Đến lúc đó, Đại Nghiệp chẳng những vì chiến chinh hao tài tổn của, còn cố sức không công, không chiếm được lợi ích.

Điểm ấy Duyên Hi đế cũng rõ ràng, lên tiếng hỏi Quân Ly Triệt, “Triệt Nhi thì sao?”

“Khởi bẩm Phụ hoàng, nhi thần cùng Tam ca nhất trí ý tưởng. Trận này nhất định phải đánh, nếu không không những Du quốc sẽ thất vọng với Đại Nghiệp, chỉ sợ Sí Trạch quốc cũng sẽ cảm thấy Đại Nghiệp bất lực, nghĩ Đại Nghiệp sợ bọn chúng. Nếu Du quốc bị đánh bại, với dã tâm của Sí Trạch vương, kế tiếp chắc chắn chính là Đại Nghiệp. Đến lúc đó mới phòng ngự, không khỏi bị động.” Quân Ly Triệt nói xong ý nghĩ của mình, “Chính như lời Tam ca, lần này không nên háu chiến, Nghiệp quốc đánh lâu, dân chúng trong nước cũng khó miễn kinh hoảng, lòng người không an, dân sinh khó an. Hơn nữa nếu muốn chiến, vậy tốt nhất hoàn toàn giải quyết vấn đề, để tránh chịu thêm hỗn loạn.”

Duyên Hi để nhìn Quân Ly Triệt, lại nhìn nhìn Quân Ly Uyên, vô cùng vừa lòng gật gật đầu, “Không tồi, các con nghĩ rất chu toàn.” Sau đó, lại hỏi Quân Ly Xuân, “Con cảm thấy trận chiến này thế nào? Nếu phải con đi, có thể có nắm chắc tốc chiến tốc thắng?”

Duyên Hi để không hỏi y có nắm chắc thắng không, mà hỏi có thể nhanh chóng thắng không, đủ để nhìn ra hần tin tưởng Quân Ly Xuân.

“Lấy địa hình biên giới Du quốc mà nói, cũng không phức tạp. Nhưng bởi vì không phức tạp, cho nên tiến công cùng phòng ngự đều không chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhi thần nghĩ tốt nhất là một kích đánh thắng, phá hủy sĩ khí của quân Sí Trạch, mới có thể xoay chuyển càn khôn.” Quân Ly Xuân quỳ xuống nói: “Nhi thần nguyện ý lĩnh binh đi trước, nhất định không cô phụ kỳ vọng của Phụ hoàng.”

Trong trí nhớ kiếp trước của y, Nghiệp quốc vẫn chưa khai chiến với Sí Trạch quốc, Sí Trạch cũng từ trước đến nay yên ổn, nhưng đời này chiến sự lại tới gần trước mắt. Bất quá cho dù chưa từng có kinh nghiệm đối chiến cùng Sí Trạch, cũng không có nghĩa Quân Ly Xuân y sẽ thất bại.

“Được, đứng lên.” Duyên Hi để gật đầu cho y đứng dậy.

“Phụ hoàng, nhi thần nguyện cùng Ly Xuân đi.” Quân Ly Uyên trịnh trọng thỉnh mệnh.

Nhưng Duyên Hi để lại lắc lắc đầu, “Có Xuân Nhi đi là được, chỉ một Sí Trạch, không đáng để Đại Nghiệp phải ra hai vị Hoàng tử. Còn nữa, Xuân Nhi ra tiền tuyến, trong kinh cũng phải có các con trông chừng an nguy. Triệt Nhi võ công không tốt, chuyện này chỉ có giao cho con làm, trăm mới có thể an tâm.”

“Vâng, Phụ hoàng suy nghĩ chu toàn, nhi thần nhất định tận tâm tận lực.” Quân Ly Uyên đáp. Nghĩ cũng đúng, hần tuy rằng lo lắng cho Quân Ly Xuân, nhưng nếu đi theo, trong kinh chỉ còn lại có Quân Ly Triệt, ngược lại càng nguy hiểm. Chẳng bằng hần ở lại kinh, mọi việc cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau, Quân Ly Xuân cũng có thể an tâm ở tiền tuyến đối phó với địch.

“Xuân Nhi là chủ tướng, về phần chọn phó tướng.....” Duyên Hi để nhìn nhìn ba người, nói: “Thừa Vinh hẳn luôn bị cấm túc, hôm qua Hoàng Quý phi thỉnh cầu trăm, hy vọng có thể để Thừa Vinh lấy công chuộc tội, vì trăm phân ưu. Trong khoảng thời gian cấm túc, Thừa Vinh cũng từng viết một phong thư thỉnh tội, nó dù sao cũng là hài tử của trăm, huynh trưởng các con. Trăm thấy nó thật sự biết sai, cũng không đành lòng trách móc quá mức, muốn cho nó cơ hội lập công.”

Nghe Duyên Hi để nói, trên mặt ba người đều không lộ ra biểu cảm dư thừa nào, như là chỉ đang nghe Duyên Hi để nói việc nhà.

“Trăm suy nghĩ một đêm, quyết định để Thừa Vinh làm một trong phó tướng của Xuân Nhi. Tin tưởng có Xuân Nhi trông chừng, nó cũng sẽ không lỗ mãng như vậy nữa.”

“Vâng, nhi thần tuân chỉ.” Nghe ý Duyên Hi để đã quyết định, Quân Ly Xuân cũng rõ ràng đáp ứng. Cho dù trong lòng không muốn, cũng không muốn bất tuân ý Hoàng Thượng.

“Vậy rất tốt. Những phó tướng còn lại, trăm sẽ cùng cựu thần thương nghị nói sau cho con. Về phần xuất chinh lần này cần bao nhiêu nhân mã, lương thảo cùng vật tư, con cũng viết tấu sớ cho trăm, trăm sẽ an bài.” Duyên Hi để rất vừa lòng chuyện Quân Ly Xuân không có phản đối Quân Thừa Vinh làm phó tướng, cho nên mặt khác liền giao cho y quyết định, không hề can thiệp, đồng thời cũng có quyết định mới.

“Vâng, nhi thần ngày mai sẽ đem tấu sớ trình lên.” Quân Ly Xuân nói.

“Được. Trăm biết con xuất chinh, không yên lòng nhất chính là Kỳ Ương. Trăm đặc biệt cho phép con dẫn nó theo cùng, có nó ở đó, trăm cũng yên tâm hơn. Con cũng hải bảo vệ tốt cho nó, ngàn vạn lần đừng để

xảy ra sai lầm gì.” Nhìn Quân Ly Xuân kinh ngạc, ý cười khoe miệng Duyên Hi để càng sâu.

Quân Ly Uyên cùng Quân Ly Triệt cũng rất bất ngờ với quyết định của Hoàng Thượng, nhưng có đệ khanh cùng đi, bọn họ cũng không cần quá mức lo lắng, mà Quân Ly Xuân ở chiến trường, chắc hẳn cũng có thể thành thoi.

“Nhi thần đa tạ Phụ hoàng, nhất định bảo hộ Kỳ Ương chu toàn.” Quân Ly Xuân quỳ xuống hành đại lễ, trong lòng rất cao hứng. Quyết định của Duyên Hi để khiến người bất ngờ, nhưng cũng tốt đến mức y không phản đối.

“Được rồi, đều lui ra đi.” Duyên Hi để cười phát phát tay.

Ba người hành lễ cáo lui.

Lúc Quân Ly Xuân hồi phủ, Lăng Kỳ Ương mới vừa tỉnh. Trên người mệt mỏi, cho nên miễn cưỡng nằm trên giường, không đứng dậy. Quân Ly Xuân cởi áo khoác, nằm vào chăn, ôm lấy Lăng Kỳ Ương xích lõa, gối lên trên vai mình, ngón tay vuốt ve làn da bóng loáng của hắn.

Vành tai Lăng Kỳ Ương phấp phồng, định ngồi dậy, lại bị Quân Ly Xuân ôm ở trong lòng. Chỉ phải tự mở miệng tìm đề tài, tránh loại xấu hổ kia, “Sao lại trở về rồi? Dừng điểm tâm chưa?”

“Dừng rồi. Đến ngự thư phòng cùng Phụ hoàng thảo luận chiến sự. Phụ hoàng phái ta xuất chinh.” Quân Ly Xuân thấp giọng nói. Giọng Lăng Kỳ Ương khàn khàn khiến y nghe thấy cực kỳ quyến rũ.

Lăng Kỳ Ương trầm mặc một lát, giơ tay ôm ngược lại y, “Khi nào thì đi? Ta làm cho người chút được mang theo.”

“Ta không phải nói muốn đem người cất vào trong rương mang đi rồi sao?” Quân Ly Xuân cười nói.

Lăng Kỳ Ương trừng mắt, “Đừng có nghĩ đến loại phương pháp kỳ quái này nữa.”

Quân Ly Xuân bóp chóp mũi hắn, “Người bé con này, không muốn cùng ta đi sao?”

“Muốn chứ.” Lăng Kỳ Ương vui mắt vào trong lòng y, giọng khó chịu.

Quân Ly Xuân vuốt tóc hắn, nói: “Vậy cùng đi đi.”

Lăng Kỳ Ương giương mắt nhìn y, Quân Ly Xuân cười nói: “Phụ hoàng cho phép người cùng ta đi.”

“Thật sao?” Lăng Kỳ Ương kinh hỉ ngồi dậy, không ngờ chần trợt xuống, cả người lộ ra trong tầm mắt Quân Ly Xuân, hạ thân như ẩn như hiện nơi cánh tay. Thấy thế, Lăng Kỳ Ương vội vàng quấn chăn, là thế khanh, cùng Quân Ly Xuân hoan ái là một chuyện, nhưng để Quân Ly Xuân nhìn, là một chuyện khác.

Quân Ly Xuân cười kéo người lại, khê cắn vành tai đỏ như xuất huyết của hắn, “Tất nhiên là thật.”

“Hoàng Thượng sao lại.....”

“Có lẽ là sợ ta ở chiến trường phân tâm.”

Lăng Kỳ Ương thả lỏng tựa vào trên người Quân Ly Xuân, ý cười càng đậm hơn.

“Còn có một chuyện.” Quân Ly Xuân nói: “Phụ hoàng chỉ định Đại Hoàng huynh làm phó tướng cho ta, nói là Hoàng Quý phi cầu xin.”

Lăng Kỳ Ương hơi hơi nhăn lại mày, đầu óc xoay chuyển, “Hoàng Quý phi?”

“Ừ. Ta mặc dù không muốn đưa hắn theo, nhưng là không thể bác bỏ ý của Phụ hoàng.” Quân Ly Xuân cảm thụ được làn da ấm áp trên tay, có chút yêu thích không buông.

“Người thấy thế nào?” Lăng Kỳ Ương hỏi.

“Ta muốn nghe ý của người một chút.” Quân Ly Xuân lại ném vấn đề về cho hắn.

Lăng Kỳ Ương suy nghĩ một lát, cười một tiếng, “Hoàng Quý phi tính toán tốt thật.”

“Sao lại thế?” Quân Ly Xuân hưng trí.

“Nếu Đại Hoàng tử lần này cùng người đi, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người cảm thấy trách nhiệm thuộc về ai?” Lăng Kỳ Ương không đợi y trả lời, liền tiếp tục nói: “Nếu Đại Hoàng tử gây ra chuyện gì, chẳng cần biết có liên quan đến người không, Doanh phi yêu con nóng nảy, kiêu gì chẳng đổ trách nhiệm cho người. Bất luận Hoàng Thượng tin hay không, nếu Doanh phi nghĩ như vậy, cho dù hiện tại nàng đang cùng Hoàng Quý phi tính toán lẫn nhau, đến lúc đó cũng sẽ toàn tâm đứng về phe Hoàng Quý phi.”

Quân Ly Xuân lắng lắng nghe, không chen vào.

“Doanh phi nếu mất con, tất không đội trời chung với người, Hoàng Quý phi cùng lúc diệt trừ Đại Hoàng tử, quét dọn một chương ngại cho hài tử của mình, mặt khác khiến Doanh phi chống đối với người. Mặc kệ cuối cùng là người giết Doanh phi, hay Doanh phi quật ngã người, đối với Hoàng Quý phi mà nói đều là trăm lợi không hại. Nếu vì thế, khiến Hoàng Thượng bất mãn với người, cho dù người loại bỏ Doanh phi, cũng mất quân tâm, nói không chừng còn có thể liên lụy đến Hoàng nương, Tam ca cùng Lục ca. Một tên trúng hai đích như vậy, Hoàng Quý phi sẽ ngư ông đắc lợi, không cần tốn nhiều sức, đã bảo toàn địa vị cho Ngũ Hoàng tử, cũng giữ địa vị của mình. Đã vậy, nếu ta là Hoàng Quý phi, nhất định sẽ nghĩ hết mọi biện pháp, khiến Đại Hoàng tử có đi không về.” Lăng Kỳ Ương nắm tay Quân Ly Xuân, vô cùng chán ghét đối với tranh đấu Hoàng gia.

“Cũng người thông minh.” Quân Ly Xuân nắm lấy ngón tay Lăng Kỳ Ương, khi nặng khi nhẹ bóp bóp.

“Người không phải không rõ, chỉ là để cho ta nói, làm rõ ràng quan hệ trước sau ra mà thôi.” Quân Ly Xuân thông minh từ trước đến nay giấu rất kỹ.

Quân Ly Xuân bật cười, “Có người ở đây, ta lười động não.”

Lăng Kỳ Ương hừ nhẹ, hỏi: “Kế tiếp người chuẩn bị làm sao?”

“Tạm thời chưa biết. Mang Đại Hoàng huynh xuất chinh là phải làm, chờ xuất kinh rồi nói sau, đến lúc đó muốn làm gì cũng tiện.” Âm mưu lúc chưa bị người phá mới được gọi là âm mưu, y hiện tại bất động thanh sắc, còn khiến Hoàng Quý phi nghĩ y đã vào tròng, đợi nàng thả lỏng cảnh giác, mới tốt cho phản công.

“Ừm.” Lăng Kỳ Ương nhắm mắt lại, ý cười khêu miệng lại sâu hơn — ở bên Quân Ly Xuân, luôn có thể khiến hắn cảm thấy rất an tâm.

— cho dù lên chiến trường, cũng không sợ hãi.

30. C30 :xuất Chinh Vi Huê

30 Xuất chinh vi huê

Hôm sau Quân Ly Xuân dâng tấu sớ lên, Duyên Hi để đã hạ chỉ, Quân Ly Xuân là chủ tướng, Quân Thừa Vinh, Lăng Hồng Chi là hai vị phó tướng thường hữu của Quân Ly Xuân, Lăng Kỳ Ương làm quân y, lĩnh ba mươi vạn quân, ba ngày sau xuất phát đi Du quốc.

Ngày kế, Quân Ly Xuân điếm qua tặng vật, đưa Lăng Kỳ Ương trở về phủ Vọng Dương Bá. Lần này dù sao cũng là lần đầu tiên Lăng Kỳ Ương ra chiến trường, vẫn phải trở về thăm cha, nghe hắn giáo huấn vài câu, cũng khiến hắn an tâm.

Lăng đa đa nhìn hài tử của mình, không biểu hiện ra nhiều tình tự, “Lần này lên đường, mọi sự cần phải cẩn thận. Tuy có Vương gia che chở, nhưng con cũng không thể trở thành gánh nặng.”

“Hài tử hiểu, cha cũng phải chú ý thân thể. Có chuyện gì phải viết thư cho con.” Lăng Kỳ Ương duy nhất không yên lòng cũng chỉ có hắn cha.

“Yên tâm. Lúc này tạm thời lo cho chuyến đi của con, vì y giả phải tận tâm tận lực cứu trợ bệnh nhân, đây là câu đầu tiên sau khi con bái sư, sư phụ con đã nói. Quan trọng phải nhớ, đừng khiến sư phụ con thất vọng.”

“Hài tử nhớ kỹ.” Lăng Kỳ Ương gật đầu.

“Ừ, mặt khác ta cũng không có gì phải dặn dò, vạn mong con bình an trở về.” Lăng đa đa nhìn chăm chăm Lăng Kỳ Ương, tuy rằng trên mặt bình tĩnh, nhưng rất cuộc không thể giấu.

“Vâng.” Lăng Kỳ Ương cầm tay cha, hần hình như đã lâu không làm hành động này, cha vô cùng chú ý cấp bậc lễ nghĩa, không thích Lăng Kỳ Ương thất lễ. Nhưng lần này lại không đẩy ra, cũng không trách cứ.

“Cha yên tâm, ta sẽ chăm sóc cho Kỳ Ương, nhất định không để hần bị thương.” Quân Ly Xuân nói, y có thể lý giải tâm tình Lăng đa đa, nếu đau lòng cho Lăng Kỳ Ương mà nói, Lăng đa đa càng nhiều hơn so với y.

Lăng đa đa nhìn Quân Ly Xuân, gật gật đầu, “Ngài ở tiền tuyến, Kỳ Ương tốt xấu gì cũng chỉ là hậu phương, chính ngài cũng phải chú ý an toàn. Ngài chu toàn, Kỳ Ương mới có thể yên lòng.”

“Ta hiểu.” Quân Ly Xuân trịnh trọng gật gật đầu.

“Cha cũng không có gì có thể giúp. Ở đây có ba túi gấm, hai người tùy thân mang theo. Gặp được chuyện khó xử hãy theo trình tự mở ra. Mở sớm vô ích, có thể sẽ ảnh hưởng phán đoán.” Lăng đa đa từ trong hòm lấy ra ba túi gấm, mặt trên đã thêu số thứ tự.

Quân Ly Xuân biết Lăng đa đa không phải phàm nhân, nếu không có Lăng Kỳ Ương theo xuất chinh, Lăng đa đa sẽ không làm thứ này. Quân Ly Xuân hai tay tiếp nhận, nói: “Đa tạ cha lo lắng.”

“Ta hy vọng chỉ là mình suy nghĩ nhiều, không phải thực sự gặp khốn cảnh.” Lăng đa đa mấy không nhin được thở dài.

“Vâng.” Quân Ly Xuân gật đầu.

Trầm mặc một lát, Quân Ly Xuân đột ngột mở miệng nói: “Ta cùng Kỳ Ương đều rời đi, trong phủ không ai trông coi sợ không được. Nếu cha không ngại, đến Lâm Vương phủ ở tạm, cũng lo gia sự hộ ta.”

Lăng Kỳ Ương quay đầu nhìn Quân Ly Xuân đột ngột đề nghị, trong mắt tràn đầy kinh ngạc. Đúng vậy, nếu cha ở trong phủ mình, hần sẽ càng yên tâm. Còn nữa, phủ Vọng Dương Bá ngay cả Lăng Hồng Chi cũng xuất chinh, đại phu nhân lại không kiêng nể gì, nếu Lăng đa đa đến phủ mình, chắc chắn so với ở lại đây bảo đảm hơn.

Lăng đa đa không có nửa phần do dự nói: “Đa tạ Vương gia hảo ý, nhưng vậy thật sự không hợp quy củ. Vương gia cũng không cần lo lắng cho ta, tốt xấu gì ta cũng là trưởng bối, biết phải tự lo thế nào.”

Lăng Kỳ Ương không chen vào, hần biết đề nghị này đã là lần đầu mới có, cha không đến cũng là đúng. Thân là Hoàng gia, hần cũng chỉ nghe nói qua có tiền lệ mẫu thân Vương phi sau khi cùng phụ thân ly hợp, đến ở vương phủ thôi.

Quân Ly Xuân cũng hiểu mình hơi quá, nói: “Nếu đã thế, ta cũng không miễn cưỡng. Chỉ có thể sớm ngày hồi kinh, cũng khiến Kỳ Ương an tâm.”

Lăng đa đa gật gật đầu, không nói thêm nữa.

Năm ngày sau, Quân Ly Xuân mặc quân trang lên ngựa, điểm binh xuất phát.

Gần đây ít mưa, đại quân hành tẩu cũng thuận lợi. Lăng Kỳ Ương vẫn ngồi sau xe ngựa, tuy rằng ăn ở có gian khổ chút, cơ bản đều là màn trời chiếu đất, nhưng có Quân Ly Xuân, hần cũng không cảm thấy vất vả, ngược lại thấy có chút thả lỏng cùng tự tại khi rời kinh thành.

Đi bốn ngày, thừa dịp nghỉ trưa, Quân Ly Xuân lên xe ngựa của Lăng Kỳ Ương. Lúc này Lăng Kỳ Ương đang mặc một thân bạch y, nằ bên trong xe nhắm mắt dưỡng thần. Vì không để hần lộ diện quá mức, Quân Ly Xuân thu lại hết y phục đồ của Lăng Kỳ Ương, chuẩn bị mấy bộ y phục thoải mái tiện tắm rửa.

Xe của Lăng Kỳ Ương vẫn đi trong đội ngũ chủ tướng, Quân Ly Xuân cũng không giấu diếm, dù sao Hoàng Thượng đã hạ thánh chỉ, cũng không có gì phải giấu. Đã nhiều ngày, Lăng Kỳ Ương cứ đến buổi tối hạ trại, đều sẽ xuống xe đi xem bệnh cho một ít tướng sĩ đột nhiên không khoẻ, khai chút được, các tướng sĩ chưa

quen khí hậu hôm sau sẽ chuyển biến tốt đẹp. Cho nên toàn quân cao thấp đối với vị Vương phi này cũng không dị nghị, cũng theo Quân Ly Xuân yêu cầu, còn xưng là Lăng công tử, mà không phải Lân Vương phi.

“Làm sao vậy?” Quân Ly Xuân vừa tiến vào, Lăng Kỳ Ương đã mở mắt. Nhiều ngày nay thời gian hai người ở chung rất ít, Quân Ly Xuân phải trông chừng chúng tướng sĩ, mà ngày đêm kiêm trình chạy như vậy, Lăng Kỳ Ương cũng thấy mỏi mệt, thường thì không đợi Quân Ly Xuân giao đãi cùng tướng sĩ gác đêm xong, hắn đã ngủ mất.

Quân Ly Xuân nằm bên người hắn, xe ngựa không nhỏ, hai người nằm cạnh nhau không cảm thấy chật, “Người có cách gì, khiến Đại Hoàng huynh tự nguyện quay về kinh không?” Quân Ly Xuân ôm Lăng Kỳ Ương, thấp giọng nói. Y đã đổi hết người xung quanh xe ngựa thành thân tín, để tránh bị người khác nghe được phát sinh chuyện.

“Người có ý gì không?” Lăng Kỳ Ương hỏi lại, hắn không tin Quân Ly Xuân không có chủ ý.

“Ý thì có, vốn định hạ chút được, khiến thân thể hắn không khoẻ. Nhưng nghĩ lại, như vậy cũng không đủ để hắn chủ động rời quân hồi kinh.” Nếu Hoàng Quý phi thật sự có chủ ý, vậy động thủ là phải làm, cho nên Quân Thừa Vinh càng sớm rời quân, uy hiếp đối với Quân Ly Xuân mà nói càng nhỏ.

“Ừm.” Cách của Quân Ly Xuân đúng thật không thích hợp, Đại Hoàng tử làm phó tướng chuộc tội mà đi, cho dù thân thể không khoẻ, cũng sẽ không dễ dàng trở về, trừ phi chứng bệnh kỳ quái. Hoặc là nguy hiểm tính mạng. Tìm tư thế nằm thoải mái, Lăng Kỳ Ương nói: “Cách thì có, nhưng nếu là ta nói, hắn chưa chắc sẽ tin.”

Quân Ly Xuân nhướn mày, hỏi: “Trước tiên cứ nói thử là cách gì.”

“Ta có thể dùng một loại được, khiến Đại Hoàng tử bị triệu chứng thoát nhìn giống như trúng thi tuyển cổ, đương nhiên, sẽ không hại đến tính mạng hắn. Sau đó chúng ta sẽ lên tiết lộ chuyện cổ cho hắn, để hắn hồi kinh đi thăm dò cổ sư kia. Đại Hoàng tử dao to búa lớn, tuy không phải hạng người nhát gan, nhưng cũng vô cùng ái mệnh. Hơn nữa việc cổ trùng này người Nghiệp quốc tuyệt đối xem là đại sự, không sợ hắn không về.” Lăng Kỳ Ương lộ ra ý cười, “Hoàng Quý phi muốn mượn mạng Đại Hoàng tử hãm hại người, chúng ta tất nhiên phải trả cả vốn lẫn lãi, mới xứng với công sức tính kế của nàng. Dem chuyện tra cổ sư đổ lên người Đại Hoàng tử, chúng ta ở một bên lộ ra một phần, không sợ hắn tra không ra Ngũ Hoàng tử. Đến lúc đó chỉ sợ Hoàng Quý phi sẽ thành ốc còn không mang nổi mình ốc.”

Quân Ly Xuân cười, nhéo mũi hắn nói: “Thê khanh rất thông minh, vi phu có được người, là trời cáo chiếu cổ.”

“Ít ninh đi.” Lăng Kỳ Ương đánh y một cái, nói: “Bất quá Đại Hoàng tử đối lập với người, cho nên việc trúng cổ nếu là ta nói, hắn chưa chắc sẽ tin. Thậm chí có thể nghĩ là người và ta hợp mưu lừa bịp hắn. Cho nên cần người khác đến nói mới được, về phần người kia, ta còn không nghĩ ra.”

“Không vội.” Lăng Kỳ Ương có thể nghĩ ra chủ ý này y đã rất vừa lòng, Quân Ly Xuân cũng không miễn cưỡng, có một số việc y cũng cần động não, “Trước cứ theo người nói, cho hắn hạ chút được, để hắn một đường an phận cũng tốt. Hắn tuy là phó tướng, nhưng trong lòng không phục ta, ta cũng không muốn cùng hắn tranh đấu, chỉ cần hắn đừng gây chuyện cho ta là tốt rồi.”

Lăng Kỳ Ương gật gật đầu, đứng dậy định đi lấy hòm thuốc, tay mới vừa vươn qua, túi gấm trong vạt áo liền rớt ra, Quân Ly Xuân nhặt túi gấm lên, hỏi: “Muốn xem thử hay không?”

“Cha không phải nói không gấp thì không cần xem sao?” Lăng Kỳ Ương lấy hòm thuốc lại, đây là do Quân Ly Xuân mới tạo cho hắn, bên ngoài sơn một lớp đỏ, rất nổi bật, cũng lớn hơn rất nhiều so với cái trước.

“Phải xử lý Đại Hoàng huynh có tính không?” Quân Ly Xuân cúi đầu, gác lên đùi Lăng Kỳ Ương, “Ta chỉ là tò mò ý của cha. Nếu không thể dùng, ta cũng sẽ không miễn cưỡng.”

Lăng Kỳ Ương bất đắc dĩ cười nói: “Vậy, người xem đi.” Kỳ thật hắn cũng muốn biết cha hắn viết cái gì.

Quân Ly Xuân lấy túi gấm thêu chữ “Nhất” qua, bên trong có tờ giấy, mở ra xem, mặt trên viết ba chữ — tìm sư phụ.

Ý rất rõ ràng, muốn y đi tìm sư phụ Lăng Kỳ Ương.

Quân Ly Xuân buông tờ giấy, bội phục nói với Lăng Kỳ Ương: “Cha có phải đã sớm đoán ra ta muốn đẩy Đại Hoàng huynh hồi kinh hay không?”

“Ta làm sao biết?” Lăng Kỳ Ương thu lại hai túi gấm kia, “Bất quá nếu sư phụ ở đây, lấy thanh danh của hần, dù có nói Đại Hoàng tử sống không được ba ngày nữa, Đại Hoàng tử cũng sẽ tin.” Nói đến sư phụ của mình, Lăng Kỳ Ương vẫn là vô cùng tưởng niệm.

“Vậy phải đi đâu tìm?” Nếu đề nghị này hữu dụng, vậy cần làm tiếp theo, chính là vấn đề đi đâu mà tìm.

“Ta cũng không biết, trước đây nghe cha nói, sư phụ ở một thôn nhỏ ẩn phía tây trị bệnh, không biết hiện tại có còn ở đó hay không. Bất quá cho dù còn, dọc đường đi thôn nhiều như vậy, hướng chi lại còn là thôn ẩn, khác nào biển rộng tìm kim, cũng quá khó khăn.” Chủ ý của cha tốt, nhưng thực hành thì có chút khó khăn.

Quân Ly Xuân uy nghi một chút, nói: “Được cứ hạ cho Đại Hoàng huynh trước, ta sẽ phái người đi tìm sư phụ người. Chuyện kế tiếp đi bước nào xem bước ấy, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, sẽ có biện pháp.”

“Được.” Lăng Kỳ Ương tin tưởng Quân Ly Xuân, cũng không có lo lắng. Sau đó đưa được cho y, về phần hạ kiêu gì là việc của Quân Ly Xuân.

Được Lăng Kỳ Ương cho thuộc loại mẫn tính, trên đường chạy tới Du quốc, thân thể Quân Thừa Vinh thỉnh thoảng lại đổ bệnh, cũng không phải bệnh nặng gì, đa phần là phát sốt đau đầu, tưởng dạ dày đến tả linh tinh, dùng một chút được, sẽ bình phục. Nhưng thân thể tuy bình phục, nhưng khí sắc lại càng ngày càng kém. Thái y đi theo cũng không chẩn ra nguyên do, chỉ nói là khí hậu không quen.

Ban đầu Quân Thừa Vinh có tin, nhưng sau này tình trạng phát sốt phát tả cũng quá thường xuyên, khiến hần không thể không hoài nghi. Bất quá cho dù hoài nghi, hần cũng không muốn để Lăng Kỳ Ương xem chẩn, nghĩ Quân Ly Xuân là chủ tướng, đại ca như hần lại chỉ là phó tướng, Quân Thừa Vinh liền cảm thấy lòng dạ khó chịu.

Chỉ thêm ba ngày lộ trình sẽ tới Du quốc, một đường coi như thuận lợi. Ban đêm hôm đó, bốn bề yên ắng, chỉ nghe một tiếng hét trầm, phó tướng cùng trưởng với Quân Thừa Vinh ôm miệng vết thương trên cánh tay chạy ra, sau đó là Quân Thừa Vinh cầm trường kiếm, mắt dại ra đuổi theo.

Quân Ly Xuân sớm có chuẩn bị, nghe được tiếng đợi một lát, mới như bừng tỉnh, đi ra khỏi quân trưởng của mình, hỏi: “Sao lại thế này?”

Lúc này, Quân Thừa Vinh đã bị Lăng Hồng Chi đè lại, cũng không có giấy dựa, lúc Quân Ly Xuân đến, ngồi bệt xuống, hai mắt nhắm lại, như là đang ngủ.

Lăng Hồng Chi kinh hoảng, dò xét hơi thở phát hiện còn sống, mới thở nhẹ nhõm một hơi.

Phó tướng bị thương nói: “Không biết Đại Hoàng tử làm sao, vốn đang ngủ ngon giấc, đột ngột bật dậy, rút kiếm đâm vào ta. Cũng may ta không ngủ say, nếu không giờ chẳng phải thành oan quỷ?”

Quân y chạy tới hành lễ xong, nhanh chóng xem mạch cho Đại Hoàng tử, phát hiện cũng không có gì bất ổn, nói: “Vương gia, Đại Hoàng tử không hề gì. Hành vi vừa rồi..... Thử thần cả gan, hình như là chứng mộng du.”

“Mộng du?” Quân Ly Xuân chứa nhú mày, “Chưa bao giờ nghe nói Đại Hoàng huynh có chứng mộng du, sao lại đột ngột liên mộng du?”

“Cái này..... Thần cũng không biết. Chỉ phải đợi Đại Hoàng tử tỉnh lại rồi hỏi.”

Quân Ly Xuân nhìn nhìn Quân Thừa Vinh ngủ như chết, nói với tiểu binh một bên: “Nâng Đại Hoàng tử trở về. Sai người trông chừng, đừng để xảy ra chuyện gì nữa.” Sau đó lại đối quân y nói: “Còn thỉnh quân y băng bó vết thương cho phó tướng quân.”

“Vâng.” Quân y cung kính hành lễ, liền đưa phó tướng sang một bên xử lý thương.

“Chuyện này không được truyền ra, để tránh nhiễu loạn quân tâm.” Quân Ly Xuân nghiêm túc nói.

“Vâng.” Mấy vị tướng sĩ nghe tiếng tới trả lời.

“Gia tăng phòng vệ, để tránh xảy ra loại sự tình này.” Quân Ly Xuân nói với Lăng Hồng Chi, đêm này là thủ hạ của hắn phụ trách gác đêm.

“Vâng.” Lăng Hồng Chi lĩnh mệnh. Kỳ thật từ lúc xuất chinh, Quân Ly Xuân đã định nhiệm vụ cho hắn —— phụ trách an toàn của Lăng Kỳ Ương. Hắn cũng vui vẻ đến nhận việc này, dù sao cũng là đệ đệ của mình, che chở cũng là tất nhiên.

Ngày kế, Quân Ly Xuân cùng Lăng Kỳ Ương mới vừa dậy, Lăng Hồng Chi gác đêm liền vội vàng chạy tiến trước cửa hai người, cười nói: “Kỳ Ương, sư phụ ngươi đến.”

Lăng Kỳ Ương cả kinh, lập tức vui sướng chạy ra ngoài.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-quy-linh>